

ДЖОН КОНЪЛИ

ОТМЪЩЕНИЕ
ОТ ОТВЪДНОТО

ПРОЗОРЕЦ

ДЖОН КОНЪЛИ ОТМЪЩЕНИЕ ОТ ОТВЪДНОТО

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Чарли Паркър е изгубена душа. Лишен от разрешителното си като частен детектив, той се хваща на работа в бар в Портланд, но използва принудителното си оттегляне от работа, за да се заеме с едно различно разследване — на собственото си минало, на причините за смъртта на баща си, самоубил се, след като е застрелял двама невъоръжени тийнейджъри, наглед съвсем обикновени момче и момиче. Замесени в кървавите обрати на мистерията са още много хора: изтерзана млада жена, която бяга от невидима заплаха, вече отнела живота на гаджето ѝ; един журналист, провеждащ собствено дръзко разследване; един загадъчен равин. А спотаени в тъмното, две странни сенки дебнат Чарли Паркър през целия му живот — мъж и жена, решени на всяка цена да отнемат живота му...

ПРОЛОГ

„Истината често е страховитото оръжие за нападение. Заради истината можеш да излъжеш и дори да убиеш.“

Алфред Адлър
(1870–1937), „Проблеми
на неврозата“

Повтарям си, че това не е разследване. Разследването е за другите, не за мен и не за моето семейство. Ще се разровя в живота на непознати хора и ще излагам на показ техните тайни и лъжи — понякога за пари, а друг път, защото това е единственият начин призраците да намерят покой. Не искам изобщо да тревожа паметта на родителите си. Тях вече ги няма. Нека почиват в мир.

Обаче някои въпроси останаха без отговор, а животът им бе изграден от прекалено много противоречия — история, разказвана от самите тях и продължена от другите. Не мога повече да оставям нещата непроверени.

Баща ми Уилям Паркър, наричан от приятелите си Уил, почина, когато бях почти на шестнайсет години. Беше ченге в Девети участък, в Лоуър Ист Сайд в Ню Йорк, жена му го обичаше, той й бе верен, имаше син, когото обожаваше и който му отвърщаше със същото. Предпочел бе да остане униформен полицаи, вместо да се бори за повишение, защото патрулирането по улиците му носеше достатъчно удовлетворение. Нямахше тайни, поне не толкова ужасни, че ако бъдат разкрити, той или близките му да пострадат непоправимо. Водеше съвсем обикновен живот в малко градче — е, доколкото бе възможно, след като всекидневието му бе предопределено от графика на дежурствата му, от убийства, кражби и наркотици, а също и от тормоза

на силните и безмилостните над слабите и беззащитните. Недостатъците му бяха незначителни, прегрешенията му — простими.

Всяко едно от тези твърдения е лъжа с изключение на факта, че Уил Паркър наистина обичаше сина си, макар синът му понякога да пропускаше да му отвърща със същото. В крайна сметка, когато той умря, аз бях още тийнейджър, а кое момче на тази възраст няма стълкновения с баща си, опитвайки да се наложи над стария, който вече не разбира непрекъснато променящия се свят? Дали го обичах? Разбира се, но към края отказвах да го призная пред него или пред себе си.

Ето това е истината.

Баща ми не умря, а сам отне живота си.

Не се издигаше в службата не по свой избор, а защото бе наказан.

Съпругата му не го обичаше. Или пък не го обичаше толкова силно както преди, защото той ѝ бе изневерил и тя не успя да му прости.

Баща ми не водеше обикновен живот — умираха хора, за да пазят тайните му.

Имаше сериозни недостатъци, а и прегрешенията му бяха сериозни.

Една нощ баща ми убил двама невъоръжени тийнейджъри на запустяло място недалеч от къщата ни в Пърл Ривър. Били почти на моята възраст. Застрелял най-напред момчето, после момичето. Направил го с личния си револвер, „Колт“ трийсет и осми калибър с дълга пет сантиметра цев, защото в онзи момент не бил с униформа. Момчето било простреляно в лицето, момичето — в гърдите. След като се уверил, че са мъртви, баща ми като в транс подкарал обратно към града, взел си душ и се преоблякъл в съблекалнята на Девети участък. По-малко от двайсет и четири часа по-късно се застреля.

През целия си живот като зрял човек се питам защо е постъпил по този начин, но ми се струва, че не е възможно да бъде намерен отговор на този въпрос. Или поне така предпочитам да си повтарям.

Досега.

Време е да нарека нещата с истинските им имена.

Това е разследване на обстоятелствата около смъртта на баща ми.

I

*„Мразя и обичам. Сигурно ще попитате
защо. Не знам, обаче усещам как се случва и това
ме измъчва.“*

Катул, „Кармина“,

85

ПЪРВА ГЛАВА

Момчето на Фарадей го нямаше вече три дни.

Първия ден не предприеха нищо — в крайна сметка той беше на двайсет и една, а млад мъж на тази възраст вече не е длъжен да се съобразява с вечерен час и с родителски ограничения. Все пак такава поведение бе нетипично за него. Боби Фарадей бе благонадежден младеж. Учеше в колеж, макар че бе прекъснал за една година, за да обмисли каква инженерна специалност да завърши, дали да не замине в чужбина за няколко месеца, или да поработи при чичо си в Сан Диего. Вместо това обаче си остана у дома, пестеше пари, като живееше при родителите си, и внасяше в банката колкото може повече от заработеното. А то бе по-малко от предишната година, тъй като Боби вече можеше да пие на воля и се наслаждаваше на тази нова свобода с повече въодушевление, отколкото би било разумно. Покрай Нова година си докара няколко адски махмурлука и старият го посъветва да успокои топката, преди черният му дроб да се скапе, обаче Боби беше млад, безсмъртен и влюбен. Е, поне до неотдавна. Може би ще е по-вярно да кажем, че Боби Фарадей все още бе влюбен, но обектът на любовта му бе продължил напред и бе зарязал Боби в блатото на чувствата. Именно заради момичето той предпочете да остане в града, вместо да види свят, а родителите му приеха решението му със смесени чувства: майката с признателност, а бащата — с разочарование. Отначало поспориха по въпроса, но досуц като две изпълнени с неохота да се сражават армии в навечерието на нежелана битка баща и син обявиха примирие. Въпреки това всяка страна продължаваше зорко да наблюдава другата. Междувременно Боби се наливаше, а баща му вътрешно кипеше от гняв, но си мълчеше с надеждата, че краят на връзката може да разшири хоризонта на младежа, докато не дойде време отново да замине за колежа наесен.

Макар че понякога прекаляваше с пиенето, Боби никога не закъсняваше за работата си на бензиностанцията и в автосервиза и обикновено си тръгваше малко по-късно, защото все имаше какво още да свърши, някоя задача, която не му се искаше да зарязва

недовършена, нищо че на другата сутрин би могъл да я приключи с лекота и на бърза ръка. Това бе една от причините баща му да не се тревожи много за бъдещето на сина въпреки недоразуменията помежду им — Боби беше прекалено съвестен, за да остане извън утъпкания път за дълго. Обичаше реда, винаги го бе обичал. Не беше мърляв тийнейджър — нито по вида, нито по поведението си. Просто не му бе в характера.

Обаче предната вечер не се прибра и не обади на родителите си къде отива, което само по себе си беше необичайно. На следващата сутрин пък не се появи на работа, което беше толкова странно, че Рон Невил, собственикът на бензиностанцията, звънна в дома на семейство Фарадей, за да провери как е момчето и дали не е болно. Майката се учуди, че синът ѝ още не е отишъл на работа. Допуснала бе, че се е прибрал късно снощи и е излязъл рано сутринта. Провери в стаята му, която бе до кабинета на приземния етаж. Не бе спал в леглото си и по нищо не личеше да е прекарал нощта и на кушетката.

Към три следобед все още нямаше никакви новини от Боби, затова майка му се обади на съпруга си в службата. Двамата заедно потърсиха Боби при всичките му приятели и познати и при бившето му гадже Емили Киндлър. Последното обаждане беше деликатно, тъй като двамата с Боби бяха скъсали броени седмици преди това. Баща му подозираше, че точно краят на връзката е причината синът му да пие повече, отколкото би трябвало, но все пак не бе първият мъж, опитал да удави любовната мъка в алкохол. Проблемът бе, че нещастната любов не потъва в алкохола — колкото повече я натискаш към дъното, толкова по-напористо се надига към повърхността.

Никой не беше чувал или виждал Боби от предния ден. След седем вечерта позвъниха в полицията. Началникът се отнесе скептично. Отскоро бе в града, но познаваше навиците на младите хора. Все пак се съгласи, че такова поведение не е характерно за Боби Фарадей, а и вече бяха минали двайсет и четири часа, откакто си бе тръгнал от бензиностанцията. След работа Боби Фарадей не се бе появил в нито един от местните барове и Рон Невил се оказа последният човек, който го е виждал. Началникът на полицията състави описание на младежа в дома на семейство Фарадей, взе негова снимка от предишното лято и осведоми местната и щатската полиция за евентуално изчезване. Нито една от другите служби не откликна

като при неотложен случай, защото и те като началника на полицията се отнасяха скептично към поведението на младежите и запилееше ли се някой от тях, обикновено изчакваха седемдесет и два часа, преди да решат, че изчезването се дължи на нещо повече от пиячка, хормони и кавги у дома.

На втория ден родителите и приятелите на Боби започнаха неофициален оглед на града и на околностите му, но без резултат. На свечеряване майката и бащата се върнаха у дома, но и тази нощ не мигнаха точно както и предната. Майката на Боби лежеше в леглото, извърната с лице към прозореца, ослушвайки се напрегнато за приближаващи стъпки, за познатия шум от дългоочакваното прибиране у дома на единствения ѝ син. Помръдна леко само когато чу съпруга си да става и да облича халата си.

— Какво има? — попита.

— Нищо — отговори той. — Ще направя чай, ще поседя малко. — Замълча и после попита: — Ти искаш ли?

Тя обаче усещаше, че я пита само от учтивост и че би предпочел да не приема поканата му. Съпругът ѝ не искаше двамата да седят на масата в кухнята и да мълчат, подхранвайки взаимно страховете си. Искаше да остане сам. Когато вратата на спалнята се затвори зад гърба му, тя се разплака.

На третия ден започна официалното издирване.

Златистото множество се движеше в пълен синхрон, безброй силуети се накланяха покорно, докоснати леко от късния зимен ветрец, като богомолци в църква, свеждащи глави по време на службата в очакване на мига на освещаването.

Шепнеха си — тихо и глъхнещо шумолене, което можеше да е и далечен плисък на вълни, ако звукът не бе напълно непознат и неприсъщ тук, наред сушата. Бледината им на места беше нашарена с малки червени, оранжеви и сини цветчета — пъстри листенца наред океан от семена и стъбла.

Множеството бе пощадено, не беше окосено и затова бе израсло високо, твърде високо, въпреки че семената гниеха. Родитбата на цял един сезон бе съсипана, защото старецът, собственик на земята, бе починал предишното лято и роднините му не можеха да се разберат

относно продажбата на земята и разпределянето на печалбата. Докато се караха, множеството класове се бяха източили към небето — море от матово злато посред дълбините на зимата — и бърбреха приглушено с онова, което лежеше наблизко, оградено с тръстика и неоткрито.

Но при все това множеството, изглежда, не бе тревожно.

Неочаквано вятърът утихна за миг и строят класове се изопна, сякаш разтревожен от промяната и усетил, че нищо не е, каквото е било, а сетне вятърът отново се надигна, този път по-бурен и на по-кратки безредни пориви, които с по-сурова ласка набраздиха множеството с вълни и въртопи. Единението бе заменено от смут. Слънчевите отблясъци улавяха разпръснати откъслеци, преди да паднат на земята. Шепотът се усили и удави зова на самотна птица в слуха за нечие приближаване.

На хоризонта се появи черен силует и надвисна над стъблата като огромно насекомо. Сетне се уголеми още повече и се превърна в глава, рамене и тяло на човек, който минаваше между редовете пшеница, а пред него нещо по-дребно се връзваше невидимо сред класовете, душеше и пролайваше — първите натрапници в територията на множеството след смъртта на стареца.

Появи се втора фигура, по-тежка от първата. Тя трудно се справяше с терена и с непривичното усилие, което изискваше участието ѝ в издирването. В далечината по на изток двамата мъже виждаха и другите участници в хайката. Двамата неусетно се бяха откъснали от главната група, макар че и тя бе оредяла с напредването на деня. Вече се здрачаваше. Не след дълго щеше да се наложи да прекъснат за днес, а през следващите дни участниците в издирването щяха да намалееят.

Бяха започнали днес сутринта, веднага след неделната служба. Участниците се бяха събрали в католическата църква „Сейнт Джуд“, понеже тя имаше най-голям двор и, което бе любопитно, най-малобройно паство — противоречие, което Пейтън Кармайкъл, мъжът с кучето, така и не успяваше да проумее. Може би, разсъждаваше той, са очаквали масово покръстване в някой бъдещ момент, което пък го накара да се запита дали католиците просто не са по-големи оптимисти от другите хора.

Началникът на полицията и хората му бяха разделили общината на участъци, а жителите — на групи, и бяха определили на всяка група

участък, който да претърси. Различни църкви снабдиха участниците с кафяви хартиени пликове със сандвичи, чипс и газирана вода, макар че повечето хора си бяха донесли вода и храна за всеки случай. За разлика от обичайната неделна традиция този път никой не беше облечен официално. Хората се бяха облекли с широки ризи, стари панталони, износени ботуши или удобни маратонки. Някои носеха пръчки, а други — гребла, за да търсват из храсталаците. Във въздуха витаеше овладяно очакване, вълнение въпреки предстоящата задача. Качиха се по няколко души в една кола и се отправиха към определените им участъци. След като ги претърсиха до един и не намериха нищо, всяка група се зае с нов участък, даден ѝ или от полицаите, които координираха дейността на място, или от щаба на операцията, разположен в една зала зад църквата.

Когато започнаха, времето бе необичайно топло за сезона, странно и измамно затопляне, което не след дълго щеше да премине. Мъчното придвижване по размекнатата кал и топящия се сняг изцеди силите на мнозина, преди да направят обедна почивка към един-един и половина. На този етап някои от по-възрастните хора вече се бяха върнали в селото, доволни, че са се постарали да помогнат някак на семейство Фарадей, но останалите продължиха с издирването. В крайна сметка следващият ден беше понеделник. Чакаше ги работа, имаха си задължения. Само този ден можеха да отделят за търсенето на момчето, затова трябваше да го използват максимално. Но с отслабването на светлината денят стана по-студен, затова Пейтън се благодареше, че не остави пухеното си яке в колата, а го върза на кръста си, докато му потрябва.

Подсвирна на кучето — тригодишен шпаньол на име Моли — и отново изчака спътникът му да го настигне. Арти Хойт, точно той да му се падне! Отношенията помежду им бяха хладни през последната повече от година, откакто Арти беше спипал Пейтън, че зяпа задника на дъщеря му в църквата. За Арти нямаше никакво значение, че истината не е точно каквато я мислеше. Да, Пейтън наистина зяпаше задника на дъщеря му, обаче не заради похотливо влечение. Не че беше над такива първични усещания, но понякога проповедите на свещеника бяха толкова скучни, че единственото, което държеше Пейтън буден, беше гледката на гъвкави и млади женски форми, издокарани в най-хубавите си неделни дрехи. Пейтън отдавна беше

прехвърлил възрастта, когато би се притеснил как ли ще се отразят такива плътски мисли в божия дом върху безсмъртната му душа. Смяташе, че Бог си има по-важни грижи от съмнението дали Пейтън Кармайкъл, шейсет и четири годишен вдовец, обръща повече внимание на женските прелести, отколкото на дъртия самохвалко на амвона — един човек, чието християнско милосърдие, по мнение на Пейтън, бе по-оскъдно от това на обикновен алигатор. Лекарят на Пейтън го съветваше да живее живот, пълен с вино, жени и песни, до едно в умерени количества, но от добра реколта. Съпругата му бе починала преди три години от рак на гърдата и макар че в града имаше колкото щеш жени от подходящата реколта, които биха утешили Пейтън в самотните зимни нощи, той не проявяваше интерес. Обичаше жена си. Понякога все още се чувстваше самотен, макар не толкова често като преди, но усещането за самота бе съвсем конкретно — липсваше му съпругата му, а не женска компания. На удоволствието, което от време на време изпитваше при вида на някоя красива млада жена, гледаше като на признак, че все още не е напълно безсилен от кръста надолу. След като му бе отнел съпругата, Бог му позволяваше поне това дребно удоволствие. И ако Бог възнамеряваше да раздуха този проблем, Пейтън щеше да му каже две приказки, когато най-накрая се срещнат.

Проблемът с дъщерята на Арти Хойт беше, че макар и млада, не беше никаква хубавица. Не беше и гъвкава. Всъщност бе точно обратното на гъвкава — мръвката. Е, човек не би я нарекъл повлекана, но тя се бе преместила да живее в Балтимор и когато се върна, беше понатрупала килограми. Пейтън можеше да се закълне, че усеща подът леко да трепери под краката ѝ, когато влезеше в църквата. Ако бе малко по-едра, щеше да се наложи да се извърща странично, за да мине през вратата, или пък щяха да се принудят да разширят пътеката между редовете пейки.

И така, в първата неделя след завръщането си в бащиния дом тази жена влезе в параклиса заедно с родителите си, а Пейтън се прехласна ужасен и впери поглед в задника ѝ, който подскачаше под роклята на червени и бели цветя, същинска заснежена розова градина при земетресение. Може би дори бе зяпнал от смайване, но като се извърна, срещна гневния поглед на Арти Хойт, а след това отношенията им вече не бяха същите. И преди случилото се не бяха

близки, но поне се държаха учтиво, когато пътищата им се пресичаха. А сега рядко се поздравяваха или си кимаха и не си бяха продумали, докато съдбата и изчезналото момче на семейство Фарадей не ги събраха заедно. И двамата бяха в група от осем човека, излязла сутринта, но бързо намалела до шестима членове, след като старият Блакуел и жена му едва не припаднаха и не се прибраха неохотно. После се смалиха до петима, четирима, трима и накрая останаха само двамата с Арти.

Отначало Пейтън не проумяваше защо Арти просто не се откаже и не се прибере у дома. Затрудняваше го дори умереното темпо, което Пейтън и Моли задаваха, освен това се принуждаваха често да спират, за да може Арти да се съвземе и да пийне вода от шишето, което носеше в раницата си. Пейтън скоро осъзна, че дори това да му струва живота, Арти няма да му достави удоволствието да отпадне и да остави Пейтън да търси сам. Но след като веднъж го осъзна, Пейтън със зловеща наслада ускори крачка за известно време, докато не разбра, че тази безсмислена жестокост обезсилва предишния му стремеж към набожност и разкаяние въпреки погледите, които хвърляше след младите жени от време на време.

Наближаваха оградата, разделяща този имот от другия — оставено на угар поле с малко езерце в средата, засенчено от дървета и храсти. На Пейтън му беше останала съвсем малко вода, Моли също бе ожадняла. Реши да я напои от езерцето и да приключи издирването за днес. Арти едва ли щеше да възрази, стига не той, а Пейтън да предложи да сложат точка засега.

— Да отидем на онази нива и да я огледаме — предложи Пейтън. — И бездруго ми трябва вода за кучето. След това можем да прекосим напърно до пътя и да се върнем до колите. Съгласен ли си?

Арти кимна. Приблужи се до оградата, хвана се за нея и се опита да се прехвърли от другата страна. Стъпи с единия крак на земята, но другият отказа да го последва. Просто не му достигаха сили да продължи. Според Пейтън Арти имаше вид на човек, който иска да легне и да умре, но не го прави. Имаше нещо достойно за възхищение в отказа му да се предаде, макар и да не се дължеше толкова на тревогата му за Боби Фарадей, колкото на гнева му към Пейтън Кармайкъл. Накрая обаче се видя принуден да признае поражението си и се приземи от същата страна на оградата, от която бе тръгнал.

— Дявол го взел! — изруга той.

— Чакай, ще те повдигна — обади се Пейтън.

— Мога и сам — възрази Арти. — Само един момент, да си поема въздух.

— Хайде, стига, и двамата вече не сме млади. Ще ти помогна да се прехвърлиш, а после ти ще помогнеш на мен от другата страна. Няма смисъл да се изтрепваме само за да си натрием взаимно носовете.

Арти обмисли чутото и кимна в знак на съгласие. Пейтън върза каишката на Моли за оградата, да не би да надуши нещо и да ѝ скимне да хукне нанякъде, после се наведе и събра длани, за да може Арти да стъпи с ботуша си. Когато ръцете му обхванаха стъпалото и Арти се хвана здраво за оградата, Пейтън го повдигна. Или се оказа по-силен, отколкото смяташе, което бе напълно възможно, или Арти бе по-лек, отколкото изглеждаше, което не изглеждаше твърде вероятно. Така или иначе, Пейтън без малко не катапултира Арти от другата страна на оградата. Само благоразумното прехвърляне на левия крак и на дясната ръка на Арти през летвите на оградата му помогна да не тупне неловко отгатак.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Арти, след като се спусна на земята и стъпи здраво.

— Извинявай — каза Пейтън. Мъчеше се да не се разсмее, но успяваше само донякъде.

— Е, не знам с какво се храниш, но бих опитал и аз.

Пейтън започна да се прехвърля през оградата. Беше в добра форма за мъж на неговата възраст и този факт доста го радваше. Арти протегна ръка, за да му помогне да запази равновесие, и Пейтън я пое, макар да не се нуждаеше от помощ.

— Интересното е, че вече не ям много — отбеляза Пейтън, когато се озова от другата страна. — Преди имах страхотен апетит, а сега ми стига да закуся сутрин и да хапна нещо малко вечер. Дори се наложи да си пробия още една дупка на колана, за да не ми падат проклетите панталони.

Арти Хойт сведе поглед към коремчето си и леко поруменя. Пейтън изтръпна.

— Не исках да прозвучи така, Арти — тихо се извини той. — Докато Рина беше жива, тежах петнайсет килограма повече. Угояваше

ме, все едно се кани да ме заколи за Коледа. Без нея... — Думите му заглъхнаха и той отмести поглед.

— Какво ми обясняваш! — отвърна Арни след малко. Явно му се искаше да продължи разговора, след като дългото мълчание помежду им вече бе нарушено. — Ако не е пържено или не е в питка, жена ми не го брой за храна! Да можеше, щеше и сладкишите да пържи!

— Понякога в Европа ги пържат! — отбеляза Пейтън.

— Не думай! — донякъде отвратено възкликна Арти. — Боже, не го казвай на жена ми. И бездруго шоколадът е най-близкото подобие до здравословна храна, до което се докосва.

Двамата тръгнаха към езерото. Пейтън свали каишката на Моли. Знаеше, че е надушила близостта на водата и не искаше да я мъчи, като я принуждава да върви бавно с тях. Шпаньолката хукна напред като черно-бяла стрела и не след дълго се изгуби от поглед сред високите треви.

— Хубаво куче — отбеляза Арти.

— Благодаря — отвърна Пейтън, — добричка е. Като дете ми е.

— Да — съгласи се Арти. Знаеше, че Пейтън и съпругата му не са благословени с деца.

— Виж, Арти, от известно време ми се ще да ти кажа нещо — поде Пейтън и замълча за миг, за да намери точните думи, после си пое дълбоко дъх и заяви направо: — Онзи път в черквата, малко след като Лидия се върна, аз... Искам да се извиня, задето й зяпах...

— ... задника — довърши Арти вместо него.

— Да, това. Просто искам да се извиня. Не беше редно. Особено в черквата. Не беше по християнски. Ама не е, каквото си мислиш.

Внезапно Пейтън осъзна, че е нагазил в блато, образно казано. Най-вероятно щеше да му се наложи да обяснява какво според него си е въобразил Арти, че си мисли той, Пейтън, и какво си бе мислил всъщност, а то бе, че според него дъщерята на Арти Хойт изглежда като дирижабъла „Хинденбург“ точно преди да се разбие.

— Едро момиче е — печално отбеляза Арти и избави Пейтън от по-нататъшното неудобство. — Вината не е нейна. Бракът ѝ се разпадна, лекарите ѝ предписаха хапчета против депресията и тя внезапно започна да пълнее. Не стига, че яде за двама, ами това е само част от проблема. Когато е тъжна, яде още повече, натъжава се още повече и се тъпче още повече. Порочен кръг. Не те виня, че я зяпаше.

Ако не ми беше дъщеря, и аз щях да я зяпам. Всъщност срам ме е да го призная, обаче и аз понякога я гледам така.

— И така да е, все пак извинявай — каза Пейтън. — Не беше... учтиво.

— Приемам извинението — отговори Арти. — Другият път ти ще черпиш в „Дийнс“.

Протегна ръка и двамата мъже се здрависаха. Пейтън тупна Арти по гърба. Усети как очите му леко се навлажняват и реши, че се дължи на физическото натоварване.

— Какво ще кажеш да те черпя една бира, когато приключим тук? Бих пийнал нещо в края на този дълъг ден.

— Съгласен. Да напоим кучето и да се...

Млъкна. Вече виждаха закътаното езеро. Беше популярно място за любовни срещи по времето, когато Пейтън и Арти бяха доста помлади, преди собственикът на земята да се смени и новият, набожен човек, чиито безбожни роднини сега се дърлеха за имота му, даде ясно да се разбере, че не желае никакви младежи да се отправят в дебрите на сексуалните тайни близо до неговото езеро. Клоните на голям бук бяха надвиснали над водата и почти докосваха повърхността. Моли стоеше малко по-нататък. Не беше пила от водата. Всъщност бе спряла на няколко метра от брега. Чакаше, вдигнала едната си лапа и размахвайки несигурно опашка. През тръстиките приближаващите мъже забелязаха нещо синкаво.

Боби Фарадей бе коленичил досами водата, горната половина на тялото му бе леко приведена, сякаш се опитваше да зърне отражението си във водата. На шията му имаше въже, вързано за ствола на дървото. Тялото беше подпухнало от газове, лицето мораво, чертите почти неузнаваеми.

— О, по дяволите! — възкликна Пейтън.

Потрепери леко, а Арти се пресегна и прегърна през раменете своя другар. Зад тях слънцето залезе, вятърът задуха и множеството класове скръбно се приведоха.

ВТОРА ГЛАВА

Взех влака до Пърл Ривър от гара „Пен“. Не бях пристигнал от Мейн с автомобил и не си бях направил труда да наема кола, докато бях в града. Не ми трябваше. Каквото и да се наложеше да правя там, щеше да ми е по-лесно да го свърша без автомобил. Докато влакът спираше на гарата, останала почти непроменена от появата си като разклонение на Иъри Рейлроуд, установих, че всички други промени в сърцевината на града също са чисто козметични. Слязох и бавно тръгнах през Мемориъл парк, където един знак до пустеещата полицейска будка на Оринджтаун оповестяваше, че Пърл Ривър „все още е градче на дружелюбни хора“.

Паркът е дело на Джулиъс Браунсдорф, създателя на Пърл Ривър, който проектирал града, след като закупил земята, построил гарата, произвел шевната машина „Етна“ и печатарската преса „Америка енд Либърти“, разработил лампата с нажежаема жичка и изобретил лампата с волтова дъга, която осветява не само този парк, но и Капитолия във Вашингтон. Браунсдорф е един от хората, в сравнение с които останалите изглеждат някак лениви. Двамата с Дан Фортман от отбора „Чикаго Беърс“ са гордостта на Пърл Ривър.

Американското знаме се развяваше над паметника в центъра на града, издигнат в чест на местните млади мъже, загинали във войните. Любопитното бе, че сред тях фигурираха и имената на Джеймс Мур и Зигфрид Бъц, намерили смъртта си не на бойното поле, а по време на банковия обир през 1929 г., когато прочутият крадец от онова време Хенри Фърникис се опитал да обере „Фърст Нашънъл Банк“ в Пърл Ривър, преоблечен като електротехник. Е, поне поколенията са ги запомнили. Вече никой не споменава по паметниците убити банкови чиновници.

Пърл Ривър изобщо не се бе отърсил от ирландските си корени след заминаването ми. Кафенето „Мъди Брук“ на Норт Мейн от другата страна на парка все още предлагаше келтска закуска, а недалеч от там се намираше ирландската месарница на Галахър, магазинчето за подаръци „Айриш Котидж“ и туристическата агенция „Хари

О'Съливан“. От другата страна на булевард „Ист Сентръл“, до железарията на Хандълър, беше ирландският магазин „За половин пени“, където продаваха ирландски чай, бонбони, чипс и фланели като на галските футболни отбори. А пък точно зад ъгъла след стария „Пърл Стрийт Хотел“ се намираше ирландската кръчма „Дж. Ф. Нунан“. Както често отбелязваше баща ми, трябваше просто да боядисат целия град зелен и точка по въпроса. Обаче киното на Пърл Ривър вече бе затворено, а редом до по-посещаваните автомобилни салони и магазини за мебели имаше снобски магазини за сувенири и за скъпи подаръци.

Сега ми се струва, че съм прекарал цялото си детство в Пърл Ривър, но всъщност не е така. Преместихме се там, когато бях почти на осем, понеже баща ми започна да се изморява от дългото пътуване до града от по-северната част на щата, където родителите ми живееха евтино в къщата, наследена от татко след смъртта на неговата майка. Най-трудно му беше през седмиците, когато патрулираше от осем до четири, всъщност от седем и половина до три и половина. Тогава ставаше в пет сутринта, а понякога дори по-рано, за да се добере до Девети участък — район с много насилие, заемащ по-малко от четвърт квадратна миля в Лоуър Ист Сайд, но местопрестъпление на около седемдесет и пет убийства годишно. Тогава с мама почти не го виждахме. Беше длъжен една седмица да патрулира от осем до четири, втората — от четири до дванайсет и третата — от осем до четири. После две седмици смяната му беше от четири до дванайсет (тогава го виждах само през уикендите, защото, когато тръгнах за училище сутрин, той спеше, а когато се върнех, беше отишъл на работа) и една седмица задължително патрулираше от дванайсет до осем, което толкова объркваше биологичния му часовник, че понякога в края на периода не беше на себе си от изтощение.

Девети участък работеше съгласно „схема деветка“, тоест девет групи от по деветима човека — система, въведена още през 60-те години и в крайна сметка премахната през 80-те и прекъснала голяма част от близките приятелски отношения, които бе създала. Сержантът на баща ми в първа група беше Лари Костело и тъкмо той предложи на татко да помисли дали няма да е по-добре да се премести в Пърл Ривър. Там живееха ченгетата от ирландски произход и градът претендираше, че в него се провежда второто по големина в щата

шествие в деня на свети Патрик след парада в Манхатън. Мястото беше и относително богато — средният доход превишаваше двукратно този за страната, затова тук цареше атмосфера на удобство и благоденствие. Градът имаше предостатъчно ченгета, за да формират полицейски щат, имаше пари и притежаваше собствена физиономия благодарение на връзките, създадени от националната принадлежност. Макар баща ми да не беше ирландец, той беше католик, познаваше мнозина от жителите на Пърл Ривър и се чувстваше удобно сред тях. Майка ми не се възпротиви на преместването. Ако то щеше да ѝ осигури повече време със съпруга ѝ и щеше да намали напрежението и стреса, вече издълбали ясни следи по лицето му, тя бе готова да живее дори в землянка.

И така, преместихме се на юг и понеже според мен всичко, което се обърка впоследствие, се оказа свързано с Пърл Ривър, градът заема по-голямата част от детските ми спомени. Купихме си къща на „Франклин Авеню“, близо до ъгъла с „Джон Стрийт“, където и до днес се намира Методистката църква. Имотът имаше „неизползван потенциал“, както казват брокерите на недвижими имоти — старата дама, която бе живяла там почти през целия си живот, неотдавна бе починала, и нищо не подсказваше, че от 1950 година насам е правила по къщата нещо друго, освен да мете пода от време на време. Ето защо къщата беше по-голяма, отколкото бихме могли да си позволим, а на баща ми му допадна липсата на ограда и откритите дворове между нас и другите имоти на улицата — това създаваше у него усещането за пространство, за общност. Схващането, че надеждните огради осигуряват надеждни съседи, не беше особено популярно в Пърл Ривър. Тук оградите някак смътно притесняваха хората — възприемаха ги като желание за отделяне, може би дори като претенция, че си различен.

Майка ми се потопи в живота на града — стана член на всевъзможни комитети. Промяната бе смайваща за толкова съдържана и дистанцирана от околните жена, каквато е тя според повечето ми ранни спомени за нея. Баща ми вероятно се е чудел дали жена му няма тайна любовна връзка, но всъщност мама просто реагираше като човек, озовал се на по-хубаво място от преди. Съпругът ѝ също беше доволен, макар че мама продължаваше да се притеснява всеки ден,

когато той излизаше от къщи, и реагираше с почти неприкрито облекчение, когато татко се връщаше невредим след всяко дежурство.

Майка ми... Сега, докато ровя из подробностите за живота ни на онова място, отношенията ми с нея започват да ми изглеждат все по-далеч от нормалните, ако тази дума изобщо може да бъде използвана за семейните взаимоотношения. Мама нерядко изглеждаше откъсната не само от околните, но дори от татко и от мен. Не че не ме обичаше. Радваше се на успехите ми и ме утешаваше, ако претърпях поражение. Изслушваше ме, успокояваше ме и ме обграждаше с любов. Обаче ми се струва, че през по-голямата част от детството ми тя просто реагираше на моята настойчивост. Обърнех ли се към нея, правеше всичко каквото трябва, обаче не и по своя инициатива. Все едно бях някакъв експеримент, опитно животинче в клетка, нещо, което трябва да бъде наблюдавано и контролирано, хранено и поено, обичано и поощрявано, за да оцелее, но нищо повече.

Или пък паметта ми погаждаше номера, докато бърниках в калта на миналото и когато мътилката се слегнеше, опипвах дъното, за да проверя какво се е показало.

След убийствата и последвалите събития мама избяга на север в Мейн, където бе отрасла, и ме взе със себе си. До смъртта ѝ, когато още учех в колежа, тя отказваше изобщо да обсъжда събитията, предизвикали смъртта на баща ми. Затвори се в себе си и там намери само тумора, който щеше да отнеме живота ѝ, завладявайки малко по малко клетките на тялото ѝ, както лошите спомени изместват хубавите. Сега се питам от колко ли време я бе дебнала болестта и дали тежката емоционална рана по някакъв начин не бе предизвикала физическа реакция и мама не се оказа предадена от две страни — от съпруга си и от собственото си тяло. Ако бе така, значи ракът бе започнал да действа няколко месеца след раждането ми. В известен смисъл причината бях аз, не по-малко от постъпките на баща ми, защото едното бе последица на другото.

Къщата не се бе променила много, макар че олющената боя, мръсните прозорци на горния етаж и изпочупените дъски, подобни на потъмнели изгнили зъби, говореха за занемареност. Цветът беше малко по-различен, по-светлосиво от преди, но дворът си беше все така без ограда като дворовете на съседите. Верандата се бе сдобила след мрежа от последния път, когато я бях видял, с люлеещ се стол и с

ратаново канапе, обърнати към улицата, но и двете без възглавнички. Рамките на прозорците и на вратите бяха боядисани в черно вместо в бяло и на мястото на някога старателно гледаните цветни лехи сега имаше само рехавата трева, която бе избила под замръзвания сняг. Все пак това определено бе мястото, където бях израсъл. Помръдна перде в някогашната ни дневна и забелязах, че някакъв възрастен човек ме наблюдава любопитно. Кимнах в знак, че съм го видял, а той се отдръпна назад в тъмното.

Над входната врата имаше двоен прозорец, едното стъкло на който бе счупено и заменено с картон — любимия наблюдателен пункт на едно момче към градчето, което бе неговият свят. Частица от мен бе останала в тази стая след смъртта на баща ми — нещо от моята невинност може би или последните остатъци от детството. То ми бе отнето с един пистолетен изстрел, който ме бе принудил да го захвърля като стара змийска кожа или като вече ненужна какавида. Сякаш бе пред очите ми това дребничко видение — момче с тъмна коса и тесни очи, твърде замислено за възрастта си, твърде самотно. Имаше приятели, но така и не преодоля усещането, че им се натрапва, когато им ходи на гости, и че те му правят услуга, когато си играят с него или го канят да гледат заедно телевизия. По-лесно му беше, когато излизаха заедно на тумба, играеха софтбоул в парка през лятото или футбол, ако Дани Йейтс се бе върнал от летен лагер или още не беше заминал. Дани беше единственият му познат, който се интересуваше от космоса и получаваше списание „Шуут!“ от свой чичо, който служеше в база на ВВС в Англия. Беше по-голям от останалите с две години и те му отстъпваха за почти всичко.

Питах се къде ли са сега повечето от бившите ми приятели (нито един, от които не беше чернокож, защото Пърл Ривър беше бяло като лилия градче и ние срещнахме чернокожи младежи чак в колежа). Бях изгубил връзка с тях, след като се бяхме преместили в Мейн, но сигурно някои от тях още живееха тук. В крайна сметка Пърл Ривър — много семейно и пламенно покровителстващо своите хора място — бе градче, което се превръща в дом за поколения. Боби Гретън живееше през две къщи от нас. Родителите му караха само шевролети и задържаха всяка кола най-много две години, преди да я сменят за по-нов модел. Погледнах наляво и видях един кафяв шевролет „Ъпландър“ на алеята пред къщата, която винаги бе принадлежала на

семейство Гретън. На задното стъкло на колата имаше избелял стикер в подкрепа на Обама в изборите през 2008 г., а до него се виждаше жълта панделка. Колата имаше номера на военен ветеран. Беше на господин Гретън със сигурност.

Светлината в прозореца на някогашната ми спалня се промени — пробягал по небето облак създаде впечатлението за движение вътре и аз отново усетих присъствието на момчето, което бях някога. Седеше си там и се оглеждаше за баща си, който се връща от работа, или пък за Кари Готлиб, която живееше в отсрещната къща. Кари бе три години по-голяма от него и я смятаха за най-красивото момиче в Пърл Ривър, но говореха, че тя също го съзнава, което пък я правеше не толкова привлекателна като други момичета, отличаващи се с повече скромност и стеснителност. Момчето не обръщаше внимание на такива приказки. Повечето момчета в града също не им обръщаха внимание. Кари Готлиб бе толкова желана тъкмо защото бе различна, защото бе стъпила на пиедестал, издигнат единствено за нея. Ако бе по-обикновена и не толкова самоуверена, интересът на момчетата би намалял значително.

Кари замина за града, за да стане модел. Майка ѝ разправяше на всеки, когото успяваше да сгащи за достатъчно дълго, че Кари е родена да стане перлата на модните подиуми и на телевизионния екран. Обаче през следващите месеци и години образът на Кари изобщо не се появи по тези места, затова майка ѝ престана да хвали дъщеря си. Когато някой я попиташе как е Кари (с блеснал поглед като на акула, надушила кръв във водата), тя отговаряше само: „Ами, добре е“, и се усмихваше малко напрегнато, насочвайки разговора към по-безопасни теми, а ако разпитващият упорстваше, просто си тръгваше. След време Кари се върна в Пърл Ривър и започна работа като сервитьорка в местен бар и ресторант, на който стана управителка, след като се омъжи за собственика. Все още бе красива, но животът в големия град бе взел своето и усмивката ѝ вече не беше толкова самоуверена. Въпреки това тя се върна в Пърл Ривър и понесе разбитите си мечти достойно, с което спечели възхищението на хората и те я харесваха може би малко повече от преди. Кари бе една от тях, беше си у дома и когато посещаваше родителите си на „Франклин Авеню“, видението на момчето ѝ се усмихваше.

В сравнение с другите полицаи баща ми не беше едър мъж — едва покриваше изискването за ръст на нюйоркската полиция — и не бе толкова здраво сложен като останалите. На мен обаче ми изглеждаше внушителен особено когато бе с униформа, с револвера си „Смит и Уесън“ на колана и с лъскавите копчета на фона на тъмносинята униформа.

— Какъв ще станеш, като пораснеш? — питаше ме той, а аз отговарях:

— Ченге.

— Какво ченге?

— Нюйоркско ченге.

— И какво нюйоркско ченге ще бъдеш?

— Добро. Най-доброто.

Тогава татко разрошваше косата ми — обратното на лекото шляпване, когато бе недоволен от някоя моя постъпка. Нито веднъж не ме удари, нито веднъж не ме ощипа — достатъчно бе да ме перне през тила с твърдата си мазолеста длан, за да разбере, че съм прекрачил границата. Понякога следвах и други наказания — не ме пускаше да излизам или ми спираше джобните за седмица-две, но признакът за надвиснала опасност бе шляпването. Това бе последното предупреждение и беше единственото физическо насилие, макар и съвсем незначително, което свързвах с баща си преди деня, в който умряха двамата тийнейджъри.

Приятелите ми се бояха от татко, било то и само заради униформата, която носеше в града. Най-вече Франки Мъроу, който се свиваше в себе си като уплашен охлюв в присъствието на собствения си баща. Бащата на Франки беше охрана в един мол, така че уплахата му вероятно се дължеше на униформите и на хората, които ги носят. Бащата на Франки беше кретен и приятелят ми вероятно допускаше, че и другите мъже, които носят униформи и пазят разни неща, също са кретени. Когато Франки бил на седем, татко му го попитал дали не е педал, понеже момчето се протегнало да го хване за ръка, преди да пресекат кръстовището. Господин Мъроу беше „грамадански кучи син“, както се изрази веднъж баща ми. Господин Мъроу мразеше черните, евреите и латиносите и на върха на езика си имаше готова върволица от обиди по адрес на всяка от тези групи. Той ненавиждаше

и повечето бели хора, затова не може да се каже, че беше расист. Просто го биваше да мрази.

Четиринайсетгодишен, Франки Мъроу бе изпратен в поправително училище за палеж. Беше опожарил собствения си дом, докато баща му бил на работа. Така прецизно подбрал момента, че господин Мъроу тъкмо завивал по улицата към дома си, когато пожарните се появили зад него. Франки седял на зида на отсрещната къща, наблюдавал как се извиват огнените езици и едновременно се смеел и плачел.

Баща ми не пиеше много. Не се нуждаеше от алкохол, за да се отпусне. Беше най-спокойният човек, когото познавам, поради което взаимоотношенията му с неговия партньор и най-близък приятел Джими Галахър бяха трудноразбираеми за едно момче. Джими, който винаги вървеше в челото на шествието по случай деня на свети Патрик, който беше ирландец и ченге до мозъка на костите си, непрекъснато се усмихваше и раздаваше шеговити удари с юмруци. Той беше по-висок от баща ми с десетина сантиметра, а също и поплещест от него. Застанеха ли един до друг, когато Джими ни идваше на гости, баща ми изглеждаше неловко, сякаш се чувстваше непълноценен в сравнение с приятеля си. Джими прегръщаше и целуваше майка ми още с пристигането си и бе единственият мъж, освен съпруга ѝ, на когото бе позволена подобна интимност. Сетне се залавяше с мен.

— Ето го и него — възкликваше, — ето го мъжа.

Джими не беше женен. Твърдеше, че така и не срещнал подходящата жена, но пък се радваше на познанството си с множество неподходящи. Беше стара шега, която той често повтаряше, но родителите ми винаги се смееха, макар да знаеха, че е лъжа. Джими Галахър не се интересуваше от жени, макар че щях да го проумея години по-късно. Често се питах колко ли му е било трудно на Джими да поддържа една привидност години наред и да флиртува с жени, за да се впише в средата. Джими Галахър умееше да прави най-невероятните пици с каквото има подръка и бе способен да приготви кралско угощение (или поне така чух веднъж баща ми да казва на мама), но когато организираше игри на покер в дома си или канеше

приятели да гледат мач, поднасяше само начос и бира, чипс и полуфабрикати, или пък, ако времето беше хубаво, печеше пържоли и бургери на барбекюто. Още тогава усетих обаче, че макар баща ми да обсъждаше с мама тайните кулинарни умения на Джими, не правеше такива небрежни забележки пред другите полицаи.

Джими хващаше ръката ми и я стискаше малко по-силно от нужното, изпитвайки силата ми. Бях се научил да не се мръщя, понеже в такъв случай Джими поклащаше глава уж разочарован и заключаваше: „А, има още какво да се желае“. Обаче ако лицето ми останеше спокойно, Джими се усмихваше, пхваше ми един долар и ме предупреждаваше: „И не харчи всичко за пиячка.“

Не харчех всичко за пиячка. Всъщност, преди да стана на петнайсет, не похарчих нито цент за пиячка. Купувах си бонбони и книжки с комикси или пък си спестявах за летните ни почивки в Мейн, когато отсядахме при дядо в Скарбъро, а аз ходех на Олд Орчард Бийч и ми позволяваха да се возя шеметно на въртележките. Само че когато поотраснах, пиячката стана по-примамлива възможност. Братът на Кари Готлиб, Фил, който работеше в железниците и за когото се смяташе, че притежава малко по-нисък от нормалния интелект, охотно купуваше бира за малолетни, стига да получава по една на всеки шест бутилки. Една вечер с двама приятели събрахме пари за дузина бири, които Фил ни купи, а ние изпихме повечето в гората през нощта. Вкусът ми допадна по-малко от приятния гъдел, задето съм нарушил и закона, и семейните правила, тъй като татко ясно ми беше дал да разбера, че не може да пия, докато той не ми позволи. И аз като младежите навсякъде по света реших, че правилото касае само неща, за които татко знае, в противен случай те просто не са от значение за него.

За жалост бях донесъл една от бутилките къщи и я бях скрил зад дрешника за после, обаче точно там я намери мама. Заради постъпката ми ме пернаха по главата и ме наказаха да не излизам от къщи, а освен това волю-неволю се обрекох на бедност най-малкото за един месец. Този следобед, беше неделя, Джими Галахър се бе отбил у дома. Беше рожденият му ден и двамата с баща ми щяха да излизат в града, както правеха винаги, когато някой от тях отбелязваше изминаването на още година, през която не са го застреляли, намушкали, строшили от бой или прегазили. Усмихна ми се

присмехулно, стиснал един долар между показалеца и средния пръст на дясната си ръка.

— През всичките тези години така и не ме послуша — укори ме той.

— Слушах — отвърнах нацупено. — Не похарчих за пиячка *всичко*.

Дори баща ми не издържа и се засмя.

Джими обаче въпреки това не ми даде долара и повече нито веднъж не ми бутна пари. Нямаше такава възможност. Шест месеца по-късно баща ми беше мъртъв, а Джими Галахър престана да се отбива у дома с банкнота в ръка.

След убийството бяха разпитвали баща ми, защото той още начаса бе признал, че е замесен. Бяха се отнесли с разбиране и се бяха постарали да разберат какво се е случило, за да се опитат да сведат щетите до минимум. Бяха го затворили в полицейското управление на Оринджтаун, тъй като местните ченгета бяха настръхнали. Включен бе Вътрешният отдел, както и следовател от прокуратурата на окръг Рокланд — пенсиониран нийоркски полицай, който разбираше от тези работи и щеше да съумее да заглади перата на местните момчета, преди да поеме разследването.

Баща ми се обадил на мама малко след като бяха дошли да го приберат, и ѝ разказал какво е извършил. По-късно двама местни полицаи ни посетиха у дома. Единият беше племенник на Джими Галахър, който работеше извън територията на Оринджтаун. По-рано същата вечер, преди да застъпи на дежурство, той дойде у дома цивилен и поседя в кухнята ни. На колана му висеше пистолет. Двамата с майка ми се преструваха, че това е съвсем обикновено посещение, само че той стоя прекалено дълго, а аз усетих напрежението по лицето на мама, докато му поднасяше кафе и торта, които гостът почти не докосна. Сега, когато той отново бе у дома, но този път с униформа, си дадох сметка, че предишното му посещение е свързано с престрелката, обаче още не разбирах как.

Племенникът на Джими осведоми мама какво се е случило или какво изглежда се е случило на запустялото място недалеч от къщата ни, без изобщо да спомене, че това е второто му посещение тази вечер.

Мама поиска да отиде при съпруга си, да го подкрепи, но полицаят я убеди, че няма смисъл да го прави. Известно време щели да го разпитват, а после най-вероятно щели временно да го отстранят от работа, без да спират заплатата му. Уверяваше я, че татко скоро ще си дойде. Да стискала зъби и да наглеждала момчето. Да не му казвала нищо засега. Е, решението си зависело от нея, но все пак би било по-добре да изчака, докато се поизяснят нещата...

Чух я да плаче след обаждането на татко. Застанах пред нея по пижама и попитах:

— Какво има? Мамо, какво се е случило?

Тя ме погледна и за миг бях напълно сигурен, че не ме е познала. Беше разстроена, беше в шок. Стореното от баща ми бе парализирало реакциите ѝ и аз ѝ се струвах непознат. Само това би могло да обясни студенината в погледа ѝ, разстоянието, което този поглед постави помежду ни, сякаш въздухът бе станал гъст и плътен и ни беше откъснал един от друг. И преди бях виждал лицето ѝ така безизразно, но само в най-лошите моменти, когато бях извършил нещо толкова ужасно, че тя просто не бе намерила какво да каже — когато откраднах пари от домакинския ѝ фонд или когато счупих наследена от баба ѝ чиния, която безуспешно се бях мъчил да превърна в шейна за своя малък войник.

Стори ми се, че в погледа ѝ се четеше обвинение.

— Мамо? — попитах отново, вече несигурен и изплашен. — Нещо с татко ли? Той добре ли е?

Тя намери сили да кимне, горните ѝ зъби ухапах силно долната устна — толкова силно, че когато продума, забелязах кръв по бялото.

— Добре е. Имало е стрелба...

— Ранен ли е?

— Не, но има... има убити. Разпитват баща ти за случилото се.

— Татко ли ги е застрелял?

Тя обаче не каза нищо повече.

— Върни се в леглото — нареди после. — Моля те.

Подчиних се, но не можех да заспя. Баща ми, който трудно вдигаше ръка дори да ме перне по тила, бе извадил пистолета си и беше убил някого. Сигурен бях.

Питах се дали татко ще загази.

В крайна сметка го пуснаха. Двама глупаци от Вътрешния отдел го придружиха до къщи, а после останаха в колата и забодоха нос във вестниците. Наблюдавах ги от прозореца си. Татко изглеждаше състарен и грохнал, докато вървеше по пътеката в градината. Беше небръснат. Вдигна поглед към прозореца и ме видя. Махна за поздрав и опита да се усмихне. Махнах в отговор, но не се усмихнах.

Когато тихичко слязох долу, го заварих да прегръща силно мама, която плачеше на рамото му, и го чух да казва:

— Той ни предупреди, че може да дойдат.

Изчаках насред стълбите, затаил дъх.

— Но как е възможно? — попита мама. — Как е възможно да са същите хора?

— Не знам, но беше така. Видях ги. Чух какво казаха.

Мама отново се разплака, но по друг начин — този път виеше пронизително като човек, който рухва, който се разпада. Сякаш вътре в нея се бе отприщил язовир и всичко, което бе държала скрито, сега се изливаше през скъсаната стена и помиташе предишния ѝ живот в огромен поток от скръб и насилие. По-късно щях да се питам дали ако мама бе успяла да издържи, щеше да предотврати случилото се после, само че тя беше толкова погълната от мъката си, че не забеляза как, убивайки онези двама младежи, съпругът ѝ беше унищожил и нещо изключително важно за собственото си съществуване. Той бе убил двама невъоръжени тийнейджъри и въпреки обяснението му пред мама не беше сигурен защо го е направил. Или просто не можеше да понесе вероятността, че обяснението му е истина. Беше изморен, по-изтощен от всякога. Искаше да спи. Искаше да заспи и повече да не се събуди.

Двамата усетиха присъствието ми и татко отдръпна дясната си ръка от мама и включи и мен в прегръдката им. След минутка потупа и двама ни по гърба.

— Хайде, не можем да стоим така цял ден — подкани ни той.

— Гладен ли си? — попита мама и изтри очи с престилката си. Гласът ѝ беше напълно безизразен, сякаш след като бе намерила отдушник на болката си, вече не ѝ остана какво да раздава.

— Да. Ядат ми се яйца. Яйца и бекон. Ти искаш ли малко яйца с бекон, Чарли?

Кимнах, макар да не бях гладен. Искях просто да съм близо до баща ми.

— Трябва да си вземеш душ и да се преоблечеш — каза майка ми.

— Добре, но преди това трябва да свърша нещо. Ти се заеми с яйцата.

— Искаш ли препечена филийка?

— Да, добре. Бял хляб, ако имаме.

Майка ми започна да се суети из кухнята. Когато застана с гръб към нас, татко ме стисна за рамото и каза:

— Всичко ще бъде наред, ясно? Сега ти трябва да помагаш на майка си. Постарай се да е добре.

И ни напусна. Черната врата се отвори, после отново се затвори. Мама застина неподвижно и се заслуша като хрътка, предчувстваща неприятности, после продължи да сгорещява мазнината в тигана.

Беше чукунала първото яйце, когато чухме изстрела.

ТРЕТА ГЛАВА

Движението на облаците пред слънцето промени светлината бързо и смуцаващо, тя за миг избледня в зимен здрач и напомни за поплътния мрак, който не след дълго щеше да нахлуе. Входната врата се отвори и на прага се появи възрастният човек. Носеше жилетка с качулка, но все още беше обут с чехли. Притича до края на алеята и спря на границата на двора си — пръстите му застанаха на една линия с края на моравата, сякаш тротоарът беше вода и той се боеше да не падне от брега.

— Мога ли да ти помогна с нещо, синко? — провикна се той.

Синко.

Пресякох улицата. Той се понапрегна, чудейки се дали в крайна сметка е било разумно да заговори непознат. Сведе поглед към чехлите си и вероятно си каза, че може би е било по-добре да си бе обул обувките. Нямаше да е толкова уязвим.

Отблизо установих, че сигурно е над седемдесетте. Беше нисък и крехък на вид човек и вероятно винаги си е бил такъв — не се държеше като мъж, който преди е бил доста по-едър и силен, — но въпреки това притежаваше достатъчно вътрешна сила и увереност, за да се изправи лице в лице с непознат, дебнец пред къщата му. Познавах по-млади мъже, които просто биха звъннали в полицията. Кафявите му очи сълзяха, но лицето му беше доста гладко за човек на такава възраст. Най-изпънато беше около очите и скулите му и създаваше впечатлението, че с възрастта кожата му е започнала да се свива и изопва по черепа, вместо да се набръчква.

— Живял съм в тази къща — обясних.

Част от предпазливостта му се стопи.

— Да не сте от момчетата на Харингтън? — присви очи той, опитвайки се да ме познае. От двете страни на носа му имаше следи от очилата, които обикновено носеше. Сигурно беше далекоглед или пък ги беше оставил вътре, за да не изглежда толкова крехък, колкото бе всъщност.

— Не, не съм.

Дори не знаех кои са семейство Харингтън. Хората, които купиха къщата след нас, се казваха Билднър. Бяха млада двойка с малко момиченце. Но всъщност бе минал четвърт век, откакто бях виждал къщата за последно. Нямах представа колко собственици е сменила през годините.

— Хм. Как се казваш, синко?

Всеки пък, когато изговаряше тази дума, чувах гласа на баща си.

— Паркър. Чарли Паркър.

— Паркър — повтори той, предъвквайки думата като парче месо, чийто вкус не можеше да определи точно. Примигна бързо три пъти и устните му се изпънаха в гримаса. — Да, знам кой сте. Аз се казвам Ейса. Ейса Дюран.

Подаде ми ръка, здрависахме се.

— От колко време живеете тук? — попитах.

— Около дванайсет години. Преди нас бяха семейство Харингтън, но продадоха къщата и се преместиха в Дакота. Не знам дали в северна или в южна. Пък и едва ли има значение точно в коя Дакота.

— Били ли сте в Дакота?

— В коя?

— В която и да е.

Той се усмихна закачливо и аз ясно видях младежа в капана на старческото тяло.

— Че защо ми е да ходя в Дакота? — отговори ми с въпрос. — Искате ли да влезете?

Чух се да изговарям думите още преди да осъзная, че съм взел решението:

— Да, стига да не ви се натрапвам.

— Ни най-малко. Жена ми скоро ще се прибере. В неделя следобед играе бридж, а аз приготвям вечерята. Останете, ако сте гладен. Направил съм свинско задушено. Винаги готвя задушено в неделя, само това мога.

— Не, благодаря ви, но много мило, че ме поканихте.

Тръгнах редом с него по алеята. Той леко влачеше левия си крак.

— А ще ми позволите ли да попитам какво получавате в замяна на това, че приготвяте вечерята?

— По-лесен живот — отговори Дюран. — На нея ѝ харесва задушното ми, а на мен ми харесва, че ѝ харесва.

Стигнахме до входната врата. Дюран мина напред и я отвори. Поспрых се на стълбите, после го последвах вътре, а той затвори вратата зад мен. Коридорът беше по-светъл, отколкото го помнех. Беше боядисан в жълто с бял бордюр. Когато бях момче, коридорът беше червен. Отдясно имаше официална трапезария с махагонова маса и столове почти като нашите навремето. Отляво беше дневната. Имаше модерен телевизор с плосък екран на мястото на нашия стар „Зенит“ по времето, когато видеото все още беше новост и кабелните мрежи бяха въвели вечерен час, за да предпазят младите от секса и насилието. Кога беше това? През седемдесет и четвърта или през седемдесет и пета? Не си спомнях.

Между кухнята и дневната вече нямаше стена. Бяха я махнали и сега пространството бе обединено и отворено, а кухничката от моето детство с нейната маса за четирима бе изчезнала.

Не можех да си представя майка си тук.

— Различно ли е? — попита Дюран.

— Да, всичко е различно.

— Другото семейство е направило преустройството. Не Харингтън, а Билднър. Нали на тях сте продали къщата?

— Да.

— Освен това известно време е стояла празна. Няколко години. — Той отмести поглед, притеснен от посоката на разговора. — Нещо за пиене? Има бира, ако искате. Аз вече не пия много. Алкохолът просто преминава през тялото ми като вода през тръба. Тъкмо влезе от единия край, и излезе от другия. Освен това ме кара на сън.

Сложи чайника на печката и извади чаши и лъжички.

— Имате ли нещо против да надникна в някогашната си стая? — попитах го. — Малката предна стаичка със счупения прозорец.

Дюран отново се намръщи и доби смутен вид.

— Проклетият прозорец! Децата го счупиха, докато играеха бейзбол. Така и не се наках да го поправа. Пък и ние използваме стаята само като килер. Пълна е с кашони.

— Няма значение. Въпреки това бих искал да я видя.

Той кимна и двамата се качихме горе. Застанах на прага на някогашната си спалня, но не влязох. Както ме предупреди Дюран, тя

наистина беше натъпкана с кашони, папки, книги и стари електрически уреди, покрити с прах.

— Не обичам да изхвърлям нищо — оправда се Дюран. — Всички тези уреди все още са изправни. Надявам се някой ден да се появи човек, на когото ще му трябват, та да ме избави от тях.

Стоях там, а кашоните изчезнаха заедно с вехториите, книгите и папките. Появи се стая със сив килим, с покрити със снимки и плакати бели стени, дрешник с огледало на вратата, в което виждах отражението си — мъж на около четирийсет години с прошарена коса и тъмни очи, лавици с книги, подредени старателно по автор, нощно шкафче с дигитален будилник, последен писък на техниката, който показва 12:54.

И изстрелът, който проехтя откъм гаража зад къщата. През прозореца видях мъже да тичат...

— Добре ли сте, господин Паркър?

Дюран леко докосна ръката ми. Опитах да продумам, но не успях.

— Хайде да слезем долу. Ще ви приготвя кафе.

Фигурата в огледалото се превърна в привидението на момчето, което бях някога, и аз приковах погледа му, докато отражението бавно избледня и изчезна.

Двамата с Ейса Дюран седяхме в кухнята. През прозореца виждах горичка от сребристи брези на мястото на гаража. Дюран проследи погледа ми.

— Научих за случилото се — каза той. — Ужасна трагедия.

В стаята миришеше на задушеното на Дюран. Ухаеше приятно.

— Да, така е.

— Събориха гаража.

— Кой?

— Семейство Харингтън. Съседите, господин и госпожа Росети — може би няколко години след като вие сте живели тук, — те ми разказаха.

— Защо са го съборили?

Но още докато задавах въпроса, вече знаех отговора. Изненадах се само, че гаражът толкова дълго бе останал непокътнат.

— Сигурно са от хората, които смятат, че когато на дадено място се случи нещо лошо, отгласът от нещастията остава — отвърна Дюран. — Не знам дали е така. Самият аз не обръщам внимание на такива неща. Жена ми вярва в ангели... — посочи той към оскъдно облечената крилата фигура, повесена на кухненската врата, — само че нейните ангели ми приличат на феи от анимационните филмчета. Съмнявам се, че жена ми прави разлика между ангели и феи. Както и да е... Децата на Харингтън не обичали да влизат в гаража. Малката им дъщеря все повтаряла, че там мирише лошо. Майката казала на госпожа Росети, че понякога вътре мирише на...

Той замълча и се намръщи за трети път. Явно такава бе неволната му реакция на всичко, което го смущава.

— Няма нищо, продължете, моля — успокоих го аз.

— Казвала, че мирише на гръмнал пистолет.

И двамата замълчахме.

— Защо сте дошли, господин Паркър?

— Не съм сигурен. Струва ми се, някои въпроси се нуждаят от отговори.

— Знаете ли, на определен етап от живота си човек усеща подтик да започне да рови в миналото — каза Дюран. — Преди майка ми да умре, я накарах да седне и да ми разкаже цялата ни семейна история, всичко, което може да си спомни. Струва ми се, че исках да знам тези неща, за да проумея към какво принадлежа, преди човекът, способен да ми го разкрие, да си отиде завинаги. Хубаво е човек да знае откъде произхожда. Предава го на децата си и не се чувства толкова безпомощно влачен от течението на живота, толкова самотен. Само че някои неща е по-добре да оставиш в миналото. Да, знам, че психоаналитиците, психиатрите и един господ знае още кой ще ви кажат обратното, но грешат. Не трябва да ровиш във всяка рана и да я отваряш, не всяка злина трябва да бъде преосмисляна или насила изваждана на бял свят. Най-добре е просто да оставиш раната да заздравее, дори да не заздравее както трябва, или да зарежеш злините на тъмно и да си напомняш, че не бива да влизаш сред сенките, ако можеш да го избегнеш.

— Там е работата, понякога просто не можеш да избегнеш сенките — отвърнах.

Дюран подръпна устната си.

— Да, сигурно. Е, какво е това за вас — началото или краят?

— Началото.

— В такъв случай ви чака дълъг път.

— Допускам.

Чух отварянето на входната врата. Нисичка и леко пълна жена с изрусена почти до бяло коса влезе в коридора.

— Аз съм — оповести тя, без дори да погледне към кухнята. Най-напред си съблече палтото, свали ръкавиците и шала, огледа прическата и лицето си в огледалото на тоалетката. — Мирише приятно — каза тя, обърна се към кухнята и ме видя. — Божичко!

— Имаме гост, Елизабет — обади се Дюран и аз се изправих, когато съпругата му влезе в стаята. — Това е господин Паркър. Живял е тук като малък.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Дюран.

— А, вие сте...

Тя замълча, след като направи връзката, и аз наблюдавах смяната на чувствата по лицето ѝ. Най-накрая чертите ѝ се установиха, допускам, в обичайното ѝ изражение: благост и съвсем лека сянка от тъга, дължаща се на дългия житейски опит и на убеждението, че всяко нещо има край.

— Добре дошли — рече тя най-накрая. — Седнете, седнете. Ще останете ли за вечеря?

— Не, не мога. Трябва да тръгна. И бездруго вече отнех твърде много време на съпруга ви.

— Е, след като трябва.

— Да. Благодаря ви.

Изправих се, облякох се, а Дюран ме изпрати до вратата.

— Трябва да ви призная, че когато ви видях за пръв път, ви помислих за друг. И нямам предвид някой от синовете на Харингтън. Само за секунда.

— За кого ме взехте?

— Преди няколко месеца дойде един мъж. Беше вечер, по-тъмно от сега. Направи точно като вас — взира се в къщата известно време и дори дойде чак до моравата, за да огледа къщата и отзад, където е бил гаражът. Това не ми допадна. Излязох да го попитам какви ги върши. Повече не съм го виждал.

— Подозирате, че е оглеждал с цел кражба ли?

— Отначало така си помислих, но когато го попитах, той ми каза друго. Не че крадецът ще си признае, освен ако не е пълен глупак.

— И какво ви каза?

— Ловувам. Ето това ми каза. Само една дума — „ловувам“. Какво означава според вас?

— Не знам, господин Дюран — отвърнах, а той присви очи, сякаш се опитваше да прецени дали не го лъжа.

— След това ме попита дали знам какво се е случило тук, а когато отговорих, че не знам за какво говори, възрази, че според него знам. Тонът му не ми допадна и му казах да си върви.

— Помните ли как изглеждаше?

— Не много добре. Носеше вълнена шапка, нахлузена ниско върху косата, а брадичката и вратът му бяха увити с шал. Нощта беше студена, ама не чак толкова. Беше по-млад от вас, към трийсетте може би. И малко по-висок. Късоглед съм, а не си носех очилата. Непрекъснато ги зарязвам на разни места. Трябва да си купя верижка. — Осъзна, че се е отклонил от темата, и отново се върна на нея. — Не си спомням много, освен че...

— Какво?

— Просто ми олекна, когато си тръгна. Караше ме да се чувствам неловко, и то не само защото беше на моравата ми и душеше около къщата ми. У него имаше нещо... — поклати глава Дюран. — Не мога да го обясня добре. Мога само да кажа, че не беше тукашен. Нищо повече. Не беше от такова място, сякаш не беше от никъде.

Огледах града, колите по улиците, светлините в баровете и в магазините близо до гарата, смътните силуети на хората, запътили се у дома при семействата си. Това бе нещо нормално, а мъжът на моравата му не бе част от него.

Беше се спуснала нощта. Уличните лампи осветяваха местата, покрити със замръзвал сняг, и той блестеше. Дюран потрепери.

— Пазете се, господин Паркър — предупреди ме той.

Ръкувахме се. Остана на стълбите, докато стигна до колата си, после отново ми махна и затвори вратата. Вдигнах поглед към прозореца със счупеното стъкло, но там не видях никого. Стаята беше празна. Който и да бе останал горе, нямаше форма. Привидението на момчето бе вътре в мен, където си е било винаги.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вечерях с Ейнджъл и с Луис в барбекю ресторанта „Уайлдуд“ на „Парк Авеню“, недалеч от „Юниън Скуеър“. Трудно ни беше да изберем между „Уайлдуд“ и „Блу Смоук“ по-нагоре, на Двайсет и трета улица, но новото победи. Новото и очакваният от Луис фасул с парченца месо. Луис избира ресторантите в зависимост от количеството месо — може да го консумира дори с десерта. Така и така щял да умре от инфаркт, поне да било със стил!

Тези двама мъже, и двамата убийци, но само единият от тях, Луис, заслужаващ определението „роден убиец“, в момента бяха най-близките ми приятели. Не ги бях виждал от края на миналата година, когато бяха се забъркали в неприятности в северната част на щата Ню Йорк и аз бях тръгнал по следите им, за да видя дали не мога да помогна. Историята не приключи добре и оттогава малко се поотчуждихме, но не от лоши чувства, а защото Луис се притесняваше поради евентуалните последици от случилото се и не искаше то да ме злепостави. В крайна сметка, когато Луис се смееше, светът невинаги се веселеше заедно с него. Напротив, когато Луис се смееше, светът се озърташе, за да провери кой е паднал и се е набучил на нещо остро.

Винаги ми бе забавно да наблюдавам как Ейнджъл и Луис ядат ребърца, отчасти защото сякаш настъпваше размяна на ролите. Луис — висок, чернокож и облечен като манекен в магазин, внезапно решил да избяга и да си потърси по-хубаво място — нагъваше ребърцата си като човек, който се опасява, че всеки момент ще му вземат чинията, и затова трябва да изяде колкото може повече за колкото може по-кратко време. Ейнджъл, от друга страна, беше нисък и бял (или, както казваше самият той, „белезникав“), а дрехите му винаги изглеждаха така, все едно не само той, ами и други хора са спали, облечени с тях. Чоплеше храната си изключително изискано, както би правила малка птичка, ако можеше да стиска в ноктите си късо ребърце. Сърбаха бира. Аз отпивах от чаша червено вино.

— Червено вино — отбеляза Ейнджъл, — в ресторант за ребра. Знаеш ли, ние сме гей, обаче дори на нас няма да ни хрумне да прием

червено вино в кръчма с ребра.

— В такъв случай, ако бях гей, явно щях да съм много по-изискан хомосексуалист от вас. Всъщност аз съм по-изискан от вас въпреки сексуалните си предпочитания.

— Няма ли да ядеш? — попита Луис и посочи с върха на едно почти оглозгано ребърце скромната купчинка кости в чинията ми.

— Не съм гладен — отвърнах. — Пък и като ви гледам вас, двамата, се замислям дали да не стана вегетарианец, или пък повече да не вкуся нито залък. Поне на публично място и с вас двамата.

— Че какво не ни е наред, мамка му? — Ейнджъл прозвуча смайващо оскърбено.

— Ти ядеш като бабичка, а той — все едно тъкмо са го измъкнали измежду мамутите от ледниковата епоха.

— Искаш да се храним с нож и вилица ли?

— А умеете ли да си служите с тях?

— Не ме предизвиквай, господин Изискан. Ножовете тук са остри.

Луис дояде и последното ребърце, изтри лице със салфетката си и се облегна с доволна въздишка. Ако сърцето му можеше да въздъхне облекчено, щеше да последва примера му.

— Радвам се, че днес съм си обул панталоните за вечеря — отбеляза той.

— И аз — обадох се. — Ако си беше обул обикновените панталони, някое от копчетата вече да е изхвърчало и да е извадило нечие око.

Той ме погледна с извити вежди и зачака.

— Извинявай — казах, — все още си слаб като момченце.

Ейнджъл даде знак на келнера да му донесе още една бира, преди да ме подкани:

— Е, ще ни разкажеш ли?

Но те вече знаеха основното. Бях изгубил разрешителното си на частен детектив от Мейн и адвокатката ми, Ейми Прайс, която продължаваше да се бори да ми го върнат, на всяка крачка се натъкваше на пречки от страна на полицията и по-конкретно от страна на някой си детектив Хансън. Доколкото Ейми бе в състояние да установи, заповедта за отнемане на разрешителното ми идвала от високо, а Хансън бил само посредник. Все още имахме възможност да

обжалваме, но Ейми не беше сигурна, че има смисъл. Полицията бе окончателният арбитър по въпроса за разрешителните и всеки съд в щата най-вероятно щеше да се съобрази с нейното решение.

Отнеха ми и разрешителното за носене на оръжие, макар че точната причина за това все още не бе ясна нито на мен, нито на адвокатката ми. Първоначално ми наредиха да предам всички оръжия, които притежавам, заради предстоящото „разследване“, както смътно го нарекоха, и ми обясниха, че положението е само временно.

Бях предал оръжията, за които имах разрешително (и бях скрил другите, след като анонимен сигнал ме предупреди, че ченгетата ще довтасат със заповед за обиск), но после ми ги върнаха, когато се изясни, че заповедта за отнемането им не е напълно законна и най-вероятно е в нарушение на Втората поправка. Не толкова лесно оспоримо беше решението да ми отнемат правото да нося скрито оръжие в щата Мейн, основание за което беше фактът, че предишни мои действия ме представят като „нестабилен“ човек. Ейми се бе заела и с този въпрос, само че полицията беше непробиваема като тухлена стена. Наказваха ме и тепърва предстоеше да установим колко ще продължи наказанието.

В момента работех като управител на бар в „Голямата изчезнала мечка“ в Портланд — работата не беше лоша и обикновено ми отнемаше четири дни седмично, обаче не беше моето призвание. Изглежда, местните сили на реда не симпатизираха особено на професията ми. Не си спомнях как съм успял да си създам толкова много врагове, докато Ейми не си направи труда да ми разкаже, та малко ми се поизясни.

Странно, че не ми пукаше за случилото се чак толкова, колкото сигурно смятаха Хансън и шефовете му. Гордостта ми беше засегната и адвокатката ми се бореше за мен отчасти заради принципа и най-вече защото не исках Хансън и шефовете му да решат, че просто ще се катурна и ще умра, щом ми наредят. Обаче в известен смисъл бях доволен, че вече не мога да практикувам като частен детектив. Бях свободен, не ми тежеше задължението да помагам на другите. Заемех ли се с някой случай, дори неофициално, най-вероятно щях да се озова в затвора. Действията на полицията ми позволяваха да бъда себичен и да преследвам собствените си цели. Нужни ми бяха няколко месеца, за да реша да направя точно това.

Каквото и да си беше помислил старият Дюран по-рано през деня, не ми беше лесно да реша да задълбая в миналото си и да поставя под съмнение обстоятелствата около смъртта на баща си. Един човек, един зъл човек, който се представяше с името Кушиел, но известен повече като Колекционер, ми бе подшушнал, че сигурно не съм син на баща си, понеже кръвната ми група изключвала тази възможност. За известно време се опитвах да скрия онова, което ми бе казал, дори от себе си. Не исках да му вярвам. Смятам, че приех работата в бара отчасти като начин да избягам. Замених задълженията към клиентите си със задължения към Дейв Еванс, един от собствениците на „Мечката“, който ми предложи работата. Но времето минаваше, отново дойде зима и аз взех решение.

Защото Колекционер не лъжеше, не съвсем. Кръвните групи не съответстваха.

Веднага след Нова година започнах да задавам въпроси. Опитах се да се свържа с хората, познавали баща ми, и най-вече с полицаите, работили рамо до рамо с него. Някои бяха мъртви. Следите на други, малцина, се губеха след пенсионирането им, както се случва понякога с хората, отслужили дължимото време и изпълнени с желание единствено да си получат пенсията и да се махнат от всичко това. Знаех обаче имената на двамата, с които баща ми беше най-близък, ченгета от патрула, завършили академията заедно с него: Еди Грейс, с няколко години по-възрастен от татко, и Джими Галахър, някогашният партньор и най-близък негов приятел. Понякога майка ми с известна нежност наричаше баща ми и Джими „рождениците“, имайки предвид двата повода през годината, когато двамата ноцуваха в града. Това бяха единствените две нощи, когато баща ми не се прибираще и се появяваше малко преди обяд на следващия ден, връщаше се тихичко, едва ли не извинително, доста поизморен, но без да залита или да повръща, и после спеше чак до вечерта. Мама никога не коментираше тези случаи. Позволяваше му това развлечение, а той нямаше много развлечения, или поне на мен така ми се струваше.

И Джими Галахър. За последен път го видях малко след погребението, когато се отби у дома, за да попита как сме двамата с мама, и тя му каза, че възнамерявала напусне Пърл Ривър и да се върне в Мейн. Мама ме изпрати да си лягам, но кое момче не би

подслушвало от стълбите, за да научи онова, което крият от него. Ето какво чух да казва майка ми:

— Ти какво знаеше, Джими?

— За кое?

— За всичко — за момичето, за хората, които идваха. Ти какво знаеше?

— Знаех за момичето. А пък за онези...

Представих си го как свива рамене.

— Уил каза, че са същите.

Джими не отговори известно време, после каза:

— Не е възможно, знаеш го. Аз убих единия, а другият умря месеци преди това. Мъртвите не се връщат, не по този начин.

— Той ми го прошепна, Джими. — Мама едва сдържаше сълзите си. — Това бе едно от последните неща, които ми каза. Каза, че са били те.

— Беше изплашен, Елейн, боеше се за теб и за момчето.

— Но той ги е убил, Джими. Убил ги е, а те дори не са били въоръжени.

— Не знам защо...

— Аз знам — искал е да ги спре. Знаел е, че в края на краищата ще се върнат. Нямало е да им трябват пистолети, щели са да го направят с голи ръце, ако се наложи. Може би...

— Какво?

— Може би дори биха предпочели да го направят с голи ръце — завърши тя.

И се разплака. Чух Джими да се изправя и знаех, че я прегръща и успокоява.

— Никога няма да разберем със сигурност. Но ето какво знам — той те обичаше. Обичаше и двама ви и съжаляваше за всичко, с което те е наранил. Мисля, че цели шестнайсет години се стараеше да ти се реваншира, но така и не успя. Вината не е твоя, просто той сам не можеше да си прости. Не бе в състояние да го направи...

Майка ми се разрида по-силно, а аз се обърнах, върнах се в стаята си възможно най-тихо, взрях се в луната от прозореца на стаята си и надолу към „Франклин Авеню“ и към улиците, по които баща ми повече никога нямаше да мине.

Келнерът дойде да вдигне чиниите ни. Изглеждаше впечатлен от начина, по който Ейнджъл и Луис са видели сметката на храната си, и явно бе също толкова разочарован от мен. Поръчахме си кафе и наблюдавахме как заведението започва да се опразва.

— Можем ли да направим нещо? — попита Ейнджъл.

— Не, мисля, че това е моя работа.

Явно бе забелязал нещо да се върти в мислите ми и лицето ми да издава движението.

— Какво премълчаваш? — попита той.

— Онзи старец Дюран каза, че някакъв млад мъж — на трийсетина години според него, може би малко по-възрастен — се появил пред къщата преди няколко месеца. Душел наоколо. Дюран го попитал какво търси и той отвърнал, че „ловува“.

— В Пърл Ривър? — учуди се Ейнджъл. — И какво лови, леприкони ли?

— Може и да няма нищо общо с теб — обади се Луис.

— Възможно е — съгласих се. — Обаче попитал Дюран дали знае какво се е случило в къщата.

— Търсач на силни усещания. Турист по следите на убийци. И преди си се натъквал на такива хора.

— Дюран каза, че се е почувствал неловко в присъствието на този човек, това е. Не можеше да посочи точно защо.

— В такъв случай не можеш да направиш много, освен ако онзи не се появи отново.

— Да, бе, някакъв тип на трийсетина години, който кара хората да се чувстват неловко. Няма как да не го забележи човек. Мамка му, дори половината играчи на „Мете“ отговарят на това описание.

Платихме и излязохме навън в нощта.

— Можеш да ни се обадиш по всяко време — увери ме Ейнджъл.
— На твоё разположение сме.

Спряха си такси и след като изчезнаха от поглед, се върнах в ресторанта. Седнах на бара и си поръчах още една чаша вино. Замислих се за ловеца и дали всъщност не преследваше мен.

Част от мен наистина искаше той да дойде.

ПЕТА ГЛАВА

„Голямата изчезнала мечка“ е заведение в Портланд. Намира се на „Форест Авеню“, далеч от основния туристически поток край старото пристанище и на мястото му някога е бил бар „До дъно“. Тук са свирели неголеми оркестри, групи, които или се изкачват по стълбицата, или слизат, или пък са в застой и единственото важно за тях е да свирят пред относително многобройна публика, за предпочитане такава, която няма да започне да ги замерва с бутилки, когато от хитовете минат към някое ново парче.

Сценичното осветление още си стоеше в ресторантската част на заведението и създаваше впечатлението, че клиентите или са прелюдия към главното действие, или са самото главно действие. Освен това половината от сградата преди е била пекарна и в единайсет и половина, когато барът изпълнявал последните поръчки, заведението се изпълвало с уханието на топъл хляб, което пък предизвиквало мъчителен глад у клиентите тъкмо след затварянето на кухнята.

Когато собствениците на бара се сменили през 1979 година, той станал известен под името „Мечка гризли“, докато верига пицарии от западния бряг не възразила и не променили името на „Голямата изчезнала мечка“, което и бездруго е по-приятно. Освен на веселата атмосфера и на факта, че тук до късно сервираха хубава храна, славата на заведението се дължеше на избора на бира: винаги имахме 56 вида наливна бира, понякога стигаха дори до 60. Макар че барът се намираше в тиха част на града недалеч от кампуса на университета на Южен Мейн, той се бе сдобил със завидна репутация през годините и дори през лятото, което преди беше слаб сезон, вътре беше претъпкано.

Освен местни „Мечката“ привличаше ценители на бирата, повечето от които мъже, при това на определена възраст. Те не създаваха неприятности, не прекаляваха с пиенето и обичаха да разговарят най-много за хмел, за бурета и за някакви слабо известни пивоварни, за които дори част от барманите не бяха чували. Понякога появата на жена можеше да ги откъсне от конкретната им тема за

разговор, но жени колкото щещ, а кога друг път ще имаш случай да седнеш до човек, който е опитвал бирата от всяка пивоварна в Портланд, щата Орегон, обаче не знае нищичко за Портланд в Мейн!

Работех като барман в „Мечката“ малко повече от четири месеца. Нямах неотложна нужда от пари, но въпреки това ми се струваше смислено да си намеря някаква работа, докато Ейми Прайс се бори за мен. Трябваше да издържам дъщеря си, макар че майка ѝ не ме притискаше за пари. Понякога дори се питах дали всъщност Рейчъл не би предпочела да не съм част от живота на Сам, макар че не ми каза и дума, която да ме наведе на този извод. Можех да посещавам Сам във Върмонт, когато пожелае, стига да предупредях Рейчъл предварително. Въпреки това понякога изпитвах внезапна нужда да видя Сам (а, честно казано, и Рейчъл, защото нещата помежду ни бяха останали недовършени) и просто тръгнах към Бърлингтън. Подобни посещения не бяха предизвикали търкания помежду ни — само по някой неодобрителен поглед от страна на бащата на Рейчъл, защото двете със Сам живееха в съседната къща до тази на родителите ѝ.

Двамата с Рейчъл бяхме спали няколко пъти след раздялата си, но нито един от двамата ни не повдигна въпроса за сдобряване. Според мен то не бе възможно, не и сега, което не ми пречеше да я обичам. Все пак положението не можеше да продължава вечно. Отчуждавахме се все повече и повече. Всичко беше приключило, но все още нито аз, нито тя бяхме изrekli най-страшните думи.

Беше малко след четири в четвъртък следобед и в „Мечката“ беше спокойно. Е, относително спокойно. На бара седяха трима мъже. Двама бяха редовни клиенти, класически зимни типажи от Мейн с протрити ботуши, с кепета на „Сокс“ и с достатъчно пластове дрехи, че да се предпазят дори от втора ледникова епоха, докато някой не отвори бар в някоя пещера и не започне отново да прави бира. Казвах се Скоти и Фил. Обикновено с тях имаше още един тип, Дан, наричан също „Дан Мъжкаря“ или „Дани Момчето“, или, когато беше достатъчно далеч, за да не ги чува, „Дан Тъпака“. Днес обаче Дан го нямаше и на неговото място седеше един тип, който не беше редовен клиент, но явно сега, след като работех тук, щеше да стане такъв.

Което не бе непременно хубаво. Джаки Гарнър ми допаднаше. Беше лоялен и смел, освен това си държеше езика зад зъбите относно

нещата, които бе правил заради мен, обаче чарковете в главата му тракаха и не бях сигурен, че е съвсем с всичкия си.

Той беше единственият ми познат, посещавал военно училище вместо обикновена гимназия, защото му харесваше идеята да го учат да стреля, да намушка и да взривява. Освен това любопитното бе, че той беше единственият ми познат, изгонен от военно училище заради прекалено въодушевеното си отношение към стрелбата, намушкването и най-вече към взривяването — въодушевление, което го правеше потенциално опасен не само за враговете, но и за другарите му по оръжие. В крайна сметка армията бе намерила място за него в редиците си, но така и не бе успяла да му наложи контрол, затова нямаше как човек да не усети дискретната въздишка на облекчение, когато Джаки най-накрая бе освободен от военна служба като инвалид.

Още по-лошото бе това, че там, където ходеше Джаки, често ходеха и братята Тони и Поли Фулки, а в сравнение с тези пънове в човешки тела Джаки изглеждаше като Майка Тереза. Засега не бяха удостоявали „Мечката“ с присъствието си, но бе само въпрос на време. Все още не бях решил как да кажа на Дейв, че ще трябва да поръча да подсилят два стола специално за тях. Смятах, че когато той научи, че Фулки се канят да ни станат редовни клиенти, сигурно ще ме уволни. Или щеше да зареди оръжията и да се приготви за обсада.

— Дан няма ли го? — попитах Скоти.

— Ъ-ъ, пак е в болницата. Опасява се, че е шизофреник.

Връзваше се. Със сигурност беше някакъв „-ик“. Шизофреник вършеше работа, докато установят със сигурност какво му е.

— Още ли излиза с онова момиче? — попита Фил.

— Е, единият от него излиза — отговори Скоти и се засмя.

Фил се смръщи. Той не беше толкова умен като Скоти. Никога не гласуваше, защото твърдеше, че машините са прекалено сложни за него. Един от братята му, който в интелектуално отношение беше по-оскъдно надарен дори от Фил, се бе озовал в затвора, след като писал на криминалната хроника на една телевизия с молба да му уредят среща с някоя убийца.

— Нали я знаещ, не е толкова умна — продължи Фил, все едно Скоти изобщо нищо не беше казал. Замисли се за момент. — Лия, де. Тъпа е като поничка.

Явно поговорката за слона в стъklarския магазин не бе направила никакво впечатление на Фил. Той беше от хората, които ще хвърлят камък по витрина и после ще се учудят, когато той не отскочи.

— Слабо казано — отбеляза Скоти. — Направила си е татуировка, ама дори не е могла да напише правилно името си. Три скапани букви. Какво му е трудното? Сега на ръката ѝ пише „ЛИ Ъ“ и тя разправя на хората, че е половин китаяка.

— Не беше ли в някаква секта?

— Аха, и името на сектата дори не можа да напише правилно, уж машинална грешка. Сега трябва да крие ръката си особено в църква.

— Е, не че Дан Мъжкаря е мечтата на жените — обади се Джаки. — Живее с майка си и спи в легло с формата на състезателна кола.

— Джаки, ти също живееш с майка си — изтъкнах аз.

— Обаче не спя в легло с формата на кола.

Оставих ги да си приказват, чудейки се дали тези тримата не трябва да са първите, които ще изгоня от бара, и отидох да помогна на Гари Мейсър да подреди бутилките. Наех Гари малко след като станах управител на бара, и той се справяше добре. След като приключих, налях и на двама ни кафе, обаче за жалост Джаки, Фил и Скоти все още бяха в заведението. Джаки четеше на глас от вестника.

— Пак онзи тип от Оугънкит, дето го отвлекли извънземни — обясни той. — Вика, че вече не може да си пуска телевизора. Каналите непрекъснато се сменяли, без той да докосва копчето, и главата му започвала да бучи. — Джаки се замисли над новината за кратко. — Как така все на типовете от Оугънкит им се случват такива неща? — зачуди се той.

— Или от Форт Кент — допълни Скоти.

— Аха, и от Форт Кент — съгласи се Фил. Тримата кимнаха сериозно и разбиращо. В областта Даун Ист хората смятат, че отдалечиш ли се малко на север в щата Мейн, хората стават доста странни. Предвид факта, че Форт Кент беше най-северното населено място, където човек можеше да отиде, без да се налага да взема канадско гражданство, явно жителите му бяха странни до мозъка на костите си.

— Искам да кажа — продължи Джаки, — какво толкова ще открият извънземните, като пъхнат пръчка, за да изследват задника на някакъв тип от Оугънкит?

— Освен очевидното — обади се Фил.

— Например да не го правят повече — каза Скоти.

— Човек би предположил, че ще отвличат ядрени физици или генерали — каза Джаки, — а те вместо това отмъкват бяла и червена измет.

— Пехотинци — каза Фил.

— Първата вълна — рече Скоти. — Точно тях извънземните ще трябва да усмирят.

— Но защо ги изследват? — попита Джаки. — Какъв е смисълът?

— Може някой да ги праща за зелен хайвер, някой жител на Венера например: „Ако им пхнеш пробка в задника, светват.“

— Имат си план — отбеляза Скоти.

— Не го разбирам — завърши Джаки.

В края на бара някакъв мъж пишеше в бележника си. Лицето му ми се стори познато и си казах, че сигурно е идвал предишната седмица, макар да не беше редовен клиент. Беше малко над петдесетте и носеше кафяво сако от туид и бяла риза с разкопчана яка. Косата му беше къса. Или старостта го бе пощадила, или харчеше доста за боя за коса. Малко по-рано, когато му сервирах, усетих мириса на скъп афтършейв. Сега на дъното на чашата му беше останал един пръст бира. Приближих се до него.

— Още една?

Когато ме видя да приближавам, той затвори бележника и погледна часовника си.

— Само сметката, моля — каза.

Кимнах и му плъзнах листчето.

— Хубаво място — отбеляза той.

— Да, така е.

— Отдавна ли работите тук?

— Не. И днес нямаше да съм тук, ако един от барманите не се беше разболял.

— И какво, значи сте управителят?

— Аха.

Той задъвка долната си устна и известно време ме измерва с поглед.

— Е, ще тръгвам. До другия път.

— Разбира се. — Наблюдавах го, докато излизаше.

Джаки забеляза изражението ми.

— Има ли нещо? — попита.

— Вероятно нищо.

През остатъка от вечерта нямах време да мисля за непознатия. Четвъртък винаги беше натоварен в „Мечката“, имаше бирени специалитети, а тази вечер представяхме бирарията „Андрюс Брюинг“, която въртяха баща и син от Линкълнвил. След броени минути ни заля вълна от посетители и аз се посветих на усилията да опазя всички от неприятности. Две големи групи празнуващи рождени дни, едната съставена почти изцяло от мъже, а другата — предимно от жени, нахълтаха в ресторанта едновременно и в хода на вечерта постепенно се сляха в едно плътско цяло с усиления от алкохола страсти. А междувременно на бара рядко оставаше повече от едно свободно място и всички искаха не само да пият, но и да ядат. Както не ни достигаше персонал, двамата с Гари трябваше да работим шест часа без прекъсване. Дори не помня да съм забелязал кога си е тръгнал Джаки, сигурно съм сменял буренцето, когато е излязъл в тъмното.

— Още е февруари, нали? — попита Гари, докато приготвяше няколко маргарити за Сара, една от постоянните ни сервитьорки, която винаги увиваше главата си с шал и човек лесно я забелязваше във вечери като тази.

— Така ми се струва.

— Тогава откъде се взеха всички тези хора, по дяволите. Февруари е.

Към десет и половина положението се поуспокои и ние имахме време за бърза инвентаризация и за справяне с щетите. Един от готвачите бе порязал лошо дланта си с нож за белене и раната се нуждаеше от шевове. Сега, когато в „Мечката“ беше малко по-спокойно, той вече можеше да отиде в спешното. Освен това в кухнята имаше обичайните изгаряния и поразгорещени страсти. На готвачите ще им призная следното — забавни са. А онези, които работеха в „Мечката“, повече от всички. Познавам хора в бизнеса, които отделят съществена част от времето си на това да измъкват готвачите си от затвора под гаранция, да им намират къде да спят, когато жените им ги изхвърлят на улицата, и понякога да ги спукват от бой само за да ги държат под контрол.

Група ченгета от Портланд бяха заели позиция близо до вратата. Гари ги обслужваше през по-голямата част от вечерта. „Мечката“ беше едно от любимите заведения на местните сили на реда — имаше паркинг, хубава бира, до късно сервираше хубава храна и беше достатъчно далече от старото пристанище и от полицейското управление на Портланд, за да се почувстват на воля. Може би им допадаше и фактът, че заведението прилича на бункер. „Мечката“ нямаше много прозорци — поне нямаше такива, които да не са зазидани, — така че когато осветлението беше изключено, вътре бе тъмно като в рог.

Сега, докато ги наблюдавах, ченгетата се разделиха, за да направят път, и към бара се запъти позната фигура. Бях решил, че всички са местни полицаи, но грешах. Поне един от тях беше щатски — Хансън, детективът от управлението в Грей, който повече от всички се наслаждаваше на положението ми в момента. Изглеждаше във форма, очите му бяха по-скоро зелени, отколкото сини, имаше гарвановочерна коса и постоянна тъмна сянка на лицето поради дългогодишното бръснене с електрическа самобръсначка. Както винаги, беше облечен по-добре от обичайното за полицай. Носеше хубав тъмносин костюм и синя вратовръзка с индийски десен. Златна игла за вратовръзка проблесна под лампата над бара.

Хансън седна встрани от основната група и остави на бара почти празната си чаша, после склочи ръце и зачака да се приближа. Аз се помотах малко, после се примирих, че ще трябва да си имам работа с него.

— Какво да бъде, детектив? — попитах.

Не отговори. Челюстта му мърдаше, докато триеше долните си зъби в кучешките. Запитах се колко ли е пил и заключих, че едва ли е много. Не ми приличаше на човек, дето ще му изпусне края.

— Чух, че работиш тук — каза той.

— Доста се забави, преди да се отбиеш.

— Не ти идвам на гости.

— Допуснах. Вежливостта не ти е присъща.

Той отмести поглед и леко поклати глава — един разумен човек, изправен пред неразумен.

— Какво търсиш тук? — попита и направи презрителен жест към бара, клиентелата и може би дори към света изобщо.

— Изкарвам си прехраната. Ти и приятелчетата ти ми съсипахте кариерата, така че временно си избрах друга.

— Временно, а? Така ли мислиш? Чувам, че адвокатката ти доста върти телефоните заради теб. Пожелавам ѝ късмет. Най-добре си събирай бакшишите, че тя не е от евтините.

— Ето ти шанс да дадеш своя принос за каузата. Да ти наля ли още едно, или сам ще си напълниш чашата с пикня и оцет?

Хансън се приведе напред. Вече забелязах, че очите му са леко изцъклени. Или беше пийнал повечко, отколкото допусках, или просто не носеше на пиене.

— Тук идват ченгета. Нямах ли никакво достойнство? Позволяваш свестните полицаи да те виждат да работиш на бар. Какво се опитваш да постигнеш — да им натриеш носовете ли?

И аз си задавах този въпрос. Дори Дейв, когато ми предложи работата, каза, че ще ме разбере, ако не приема заради ченгетата, които идват в заведението. Отговорих му, че не ме интересува какво мисли този или онзи, но може би Хансън беше по-близо до същността, отколкото ми се искаше да призная. Решението ми да работя в „Мечката“ се дължеше донякъде на упорство и проклетия. Не възнамерявах да се измъкна тихомълком след случилото се. Наистина някои от ченгетата, които идваха в бара, отначало изглеждаха смутени от присъствието ми, а неколцина дори демонстрираха нескрито презрение, но те и бездруго не даваха пет пари за мен. Повечето от останалите се държаха добре и изразиха съчувствието си, заради онова, което ми се бе случило. И в двата случая нямаше значение. Засега ми стигаше да оставя нещата както са си. Така имах време да направя каквото исках.

— Знаеш ли, детектив, ако не те познавах толкова добре, щях да си помисля, че си падаш по мен. Дали да не те запозная с подходящите хора? Може би ще ти помогне да освободиш напрежението. Или пък пусни обява във вестника — много типове направо си умират за мъже с униформи.

Хансън се изхили мрачно, все едно изстреля отровна стрела.

— Гледай да не изгубиш противното си остроумие — каза той, — понеже човек, който се прибира в празна къща, вонящ на вкисната бира, трябва да има на какво да се посмее.

— Не е празна, имам куче — възразих. Взех чашата му. Реших, че пие „Андрю Браун“, налях му и отново поставих халбата пред него. — Заведението черпи. Обичаме добрите ни клиенти да са доволни.

— Ти я изпий, аз приключих — каза той, извади портфейла си от джоба и остави на бара дващсетачка. — Задръж рестото. Не е много, но в Ню Йорк пък съвсем за нищо не стига. Искаш ли да ми кажеш какво си търсел там?

Изненада ме, а не биваше. През последните месеци пет пъти ме спира пътна полиция на магистралата. Някой явно ми показваше, че не е забравил за мен. Сигурно някое ченге от летището в Портланд ме беше познало, когато съм пристигал от Ню Йорк или съм излитал за там, и му се беше обадило. В бъдеще трябваше да внимавам повече.

— Бях на гости на приятели.

— Много хубаво, човек има нужда от приятели. Обаче ако науча, че работиш по някакъв случай, ще те съсипя.

Обърна се, сбогува се с приятелчетата си и си тръгна. Гари се примъкна до мен, когато вратата се затвори зад Хансън.

— Всичко наред ли е?

— Да, наред е. — Подадох му дващсетачката. — Мисля, че беше твой клиент.

Гари погледна към недокоснатата бира.

— Не си е допил бирата.

— Не беше дошъл да пие.

— А защо?

Хубав въпрос.

— Може би заради компанията.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато най-сетне се прибрах у дома малко след единайсет, изведох лабрадор ретривъра Уолтър на разходка. Беше привикнал с новото усещане от снега, както става с повечето същества, хора или животни, които прекарат повече от една седмица в Мейн през зимата, затова кучето вече се задоволяваше да подуши безцелно няколко пъти, преди да си свърши работата и да ми покаже, че предпочита да се върне в топлата кошница, като се завърти и се запъти право към къщи. През последната година бе станал доста по-зрял. Може би защото къщата беше по-тиха от преди и кучето донякъде беше свикнало, че Рейчъл и Сам вече не са част нито от неговото всекидневие, нито от това на дома. Присъствието му в къщата ми допаднаше по много причини — Уолтър ми вдъхваше сигурност, правеше ми компания и може би бе връзка със семейството, което вече няхах. Изгубил бях две семейства: Сам и Рейчъл живееха във Вермонт, а Сюзън и Дженифър ми отне мъж, който ги бе накълцал на парчета, а след това бе умрял от моята ръка. Обаче, освен това се чувствах виновен, заедно оставях Уолтър толкова дълго сам или със съседите ми, семейство Джонсън. Те с радост се грижеха за него, когато ме нямаше, само че краката на Боб вече не го държаха и редовните разходки навън с едно игриво куче му идваха в повече.

Заклучих вратите, потупах Уолтър замислено, легнах си и се опитах да заспя, но сънят ми донесе странни видения на Сюзън и Дженифър, толкова живи, че когато се събудих в мрака, бях убеден, че съм чул някой да говори. От много месеци не ги бях сънувал така.

Как да ги нарека? Дори сега, след толкова години, как да ги назова? Убитата ми съпруга? Покойната ми дъщеря? Те умряха, но аз задържах частица от тях в себе си твърде дълго. И ето че тя се прояви във видения, в отгласи от предишен живот в настоящия, а аз не можех да се накарам да назова тези частици с имената на любимите си същества. Понякога си мисля, че ние сами се измъчваме или че избираме да ни измъчват привидения. Ако в живота ни има празнина, нещо ще я запълни. Каним го да влезе и го приемаме охотно.

Аз обаче си мислех, че вече съм се помирил с тях. С жена ми Сюзън. С дъщеря ми Дженифър. Обичани от мен и аз, обичан от тях.

Веднъж Сюзън ми каза, че ако нещо се случи с Дженифър, ако тя почине преждевременно, преди майка си, не бива да казвам на Сюзън какво се е случило. Не бива да се опитвам да ѝ обясня, че детето ѝ го няма. Не бива да ѝ го причинявам. Ако Дженифър умре, Сюзън искаше аз да убия нея. Никакви обяснения, никакви предупреждения. Не биваше да ѝ дам време да ме погледне и да разбере защо. Трябваше да отнема живота ѝ, защото не мислеше, че ще е способна да преживее загубата на детето си. Щеше да страда твърде много, а не бе способна да понесе такава болка. Отначало мъката нямаше да я съсипе, но въпреки това щеше да изцеди живота ѝ и да я превърне в куха черупка, която печално кънти.

И щеше да ме намрази. Щеше да ме намрази, задето я принуждавам да изтърпи такава мъка, задето не я обичам достатъчно, че да ѝ я спестя. В нейните очи щях да бъда страхливец.

— Обещай ми — настоя тя, докато я притисках в прегръдките си, — обеща ми, че няма да допуснеш това да се случи. Дори не искам да чувам тези думи. Не желая да ми се налага да изпитвам такава болка. Не бих могла да го понеса. Чуваш ли ме? Това не е шега, не е просто предположение. Искам да ми обещаеш. Обещай ми, че никога няма да ми се наложи да преживея тази болка.

И аз ѝ обещах. Знаех, че не бих могъл да направя онова, за което ме моли, може би тя също го знаеше, но въпреки това ѝ обещах. Така постъпваме с любимите си хора — лъжем, за да ги предпазим. Не всяка истина е желана.

Тя обаче не ми обясни, не предвиди какво ще се случи, ако и двете ми бъдат отнети. Трябва ли да се самоубия? Трябва ли да ги последвам на онова тъмно място, да тръгна по стъпките им в отвъдното, докато не ги открия — саможертва, която щеше да постигне единствено отричане на загубата? Или пък трябва да продължа да живея, а ако е така — как? Как трябва да изглежда животът ми? Да остана ли сам до смъртта си и да свеждам глава в светилището на спомена за тях, очаквайки животът да стори онова, което аз самият нямах сили да сторя? Или да потърся начин да преживея загубата им, да оцелея, без да изменя на паметта им? Какво трябва да направят

оцелелите в памет на мъртвите и докъде могат да стигнат, без да изневерят на спомена за тях?

Аз продължих да живея. Това направих. Те ми бяха отнети, ала аз останах. Открих човека, който ги уби, и го убих, но това не ми донесе удовлетворение. Не угаси изгарящата скръб. Не ми помогна да понеса загубата им по-лесно и за малко да ми струва душата, ако изобщо имах душа. Колекционера, това хранилище на тайни, веднъж ми каза, че няма душа, и съм склонен да му вярвам.

И до днес всеки ден усещам загубата на двете си любими същества. Не я забравям нито за миг. Тя ме определя.

Аз съм сянката на всичко, което е било някога.

СЕДМА ГЛАВА

Даниъл Фарадей седеше в приземната стая и усещаше как скръбта му бавно отстъпва място на гнева. Синът му бе починал преди четири дни, а тялото още беше в моргата. Увериха ги, че на следващия ден ще им го дадат за погребението. Обеща им началникът на полицията, когато ходиха в управлението по-рано следобед.

Откакто бе намерен трупът на Боби, Даниъл и съпругата му се бяха превърнали в призраци в собствения си дом, в същества, ръководени единствено от загубата, от липсата, от скръбта. Единственият им син вече го нямаше и Даниъл съзнаваше, че тази гибел предвещава по същество и гибел на брака му. Боби бе държал родителите си заедно, но Даниъл не съзнаваше колко много му дължат, докато синът им не замина за колежа и после се върна. Толкова голяма част от разговорите им се въртяха около сина им и неговите занимания — надеждите, които му възлагат, страховете им и някои дребни разочарования, които сега им се струваха толкова тривиални, че той тайно се укоряваше, задето изобщо е повдигал въпроса пред момчето. Съжаляваше за всяка сурова дума, за всеки спор, за всеки час, прекаран в мълчание след подобни сблъсъци. Въпреки това обаче си спомняше обстоятелствата около разправията им и знаеше, че всяка гневна дума е била и дума, изречена от обич.

Това бе личното пространство на сина им. Имаше телевизор, стереоуредба и място за неговия айпод, макар че Боби бе едно от малкото момчета в града, които предпочитаха у дома да слушат грамофонни плочи. Беше наследил старата колекция на баща си — предимно класически парчета от шейсетте и седемдесетте, и я бе попълнил от рафтовете със стари плочи в музикалните магазини и от някоя и друга гаражна разпродажба. В грамофона още си стоеше последната плоча — дългосвиреща, албумът „След златната треска“ на Нийл Йънг, цялата издраскана. Обаче според Боби още ставаше за слушане, защото прескачанията и свистенето бяха част от историята на записа, а неговата топлина и човечност изпъкваша още повече на фона на натрупани през годините повреди.

По-голяма част от приземния етаж бе покрита с голям килим, който винаги леко миришеше на разлята бира и на стар чипс. Имаше лавици с книги и тъмносива картотека, чиито чекмеджета бяха пълни със стари снимки, записки от колежа, учебници и малко безобидно порно, за което майката на момчето не подозираше. И износено червено канапе с мръсна, синя възглавница в единия край към телевизора. На възглавницата все още се виждаше вдлъбнатината от главата на сина му, а канапето бе съхранило очертанията на тялото му, така че на мъжделивата светлина от единствената лампа в мазето изглеждаше така, сякаш духът на сина му се бе върнал и бе заел обичайната си поза — невидим, но плътен и тежък. На Даниъл толкова му се искаше да се сгуши там, да прилепи тялото си към изпъкналостите и хлътнатините на канапето, да се слее с изгубения си син... ала не го направи. Така щеше само да заличи запазената следа и да унищожи частица от същината на момчето. Нямаше да легне там. Никой нямаше да легне. Канапето щеше да си остане непокътнато в памет на всичко, което му беше отнето — от него и от жена му.

Отначало просто изпаднаха в шок. Не бе възможно Боби, вече да го няма! Не може да е мъртъв! Смъртта покосяваше старите и болните. Смъртта покосяваше децата на другите хора. Синът му беше смъртен, но сянката на смъртта още не бе паднала върху него. Кончината му бе далече, майка му и баща му трябваше да го изпреварят. Трябваше той да скърби за тях. Не бе редно, не бе естествено те да ридаят над тленните му останки, да гледат как заравят ковчегу му в земята. Отново си спомни трупа на сина си върху масата в моргата, покрит с чаршаф, подут от газовете на разложението и с тъмночервена линия на гърлото, където се бе врязало въжето.

Самоубийство. Така решиха отначало. Боби се беше задушил, след като вързал въже за дървото, праметнал примката в другия му край на шията си и се отпуснал напред с цялата тежест на тялото си. Осъзнал ужаса на онова, което предстои да се случи, се опитал да се освободи, дращейки и разкъсвайки плътта си, дори изтръгвайки единия си нокът, но въжето вече било дълбоко врязано в плътта, а възелът бил така направен, че ако смелостта му изневери, средството за самоунищожението му да издържи.

През онези първи часове началникът на полицията ги попита дали знаят защо синът им е отнел живота си. Дали е бил нещастен?

Дали е бил подложен на необичайно голямо напрежение или стрес? Дали не е дължал пари на някого? Аутопсията показва, че преди да умре, Боби е бил много пиян, а мотора му намериха в една канавка в края на нивата. Според съдебния лекар бе цяло чудо, че момчето е успяло да стигне с мотоциклета чак до там предвид количеството алкохол в кръвта му.

А единствената мисъл на Даниъл Фарадей беше, че според Емили синът му не беше достоен за нея.

Само че следобед шефът на полицията отново ги посети и всичко се промени. Обясни им, че са преценили ъгъла и приложената сила и че той и детективите от щатската полиция вече са споделили едни с други съмненията си поради вида на раните, които въжето бе оставило по кожата. На шията на сина на Даниъл Фарадей имаше две рани, но първата бе скрита от втората, затова едва след пристигането на главната патоложка подозренията на заместника ѝ били потвърдени. Две рани: първата от задушаване, докато момчето е лежало на земята, съдейки по охлузванията на гъба му, където вероятно нападателят го е притиснал с колене. Тази рана не била фатална, но от нея Боби изгубил съзнание. Смъртта настъпила вследствие на втората рана. Примката била праметната през шията на момчето, тялото му било повдигнато на колене и другият край на въжето бил вързан за дървото. Убиецът или убийците му го бутали в гръб, за да се наведе напред и бавно да се задуши.

Според началника на полицията нужна била доста голяма сила, за да бъде надвит такъв едър и силен младеж като Боби Фарадей. Проверили въжето и долната част на ствола на дървото за ДНК, но...

Родителите го чакаха да продължи.

Каза им, че виновниците за смъртта на Боби са били много предпазливи. Косата и дрехите му, а също ноктите и кожата на ръцете му били пропити с вода и кал от езерото. Явно намерението било да унищожат всички улики и успели. Властите нямало да се откажат да търсят убиеца на Боби, увери ги началникът, но задачата им съществено се усложнявала. Помоли ги засега да не споделят с никого тази информация и те му обещаха.

След като началникът си тръгна, Даниъл прегърна жена си и тя се разрида в обятията му. Не беше сигурен защо плаче, просто се учуди, че са ѝ останали сълзи. Може би оплакваше ужаса от случилото

се или пък новият пристъп на скръб бе причинен от това, че синът ѝ не бе посегнал на живота си, че друг му го бе отнел. Тя не му каза и той не попита. Но когато и той пророни първите си сълзи, осъзна, че не се дължат на загубата, на ужаса или на опасността. Усети облекчение. Осъзна, че бе изпитал омраза към сина си, задето се е самоубил. Беше вбесен от себичността на постъпката му, от нейната глупост, от това, че младежът не се е обърнал към близките си хора, когато е имал най-силна нужда от тях. Мразеше сина си, задето бе лишил баща си от възможност да се намеси и задето бе принудил него и майка си да понасят бремето на скръбта от загубата на детето си. Докато вярваше, че синът му сам е сложил край на живота си, Даниъл размишляваше над ужасното деяние през дългите и бездейни дни и нощи, през часовете, които се изнизваха безмилостно бавно. Скръбта, изглежда, бе някаква материя — не бе създавана или унищожавана, а просто променяше формата си. След смъртта тъгата, тласнала Боби към такава крайност, не изчезна, а просто се пренесе върху живите. Нямаше предсмъртно писмо, нямаше обяснение — не че някакво обяснение би свършило работа. Вместо това имаше само въпроси без отговор и глождещото усещане, че по някакъв начин е предал сина си.

Отначало инстинктивно обвини момичето. Синът му не беше същият, след като Емили сложи край на връзката им. Макар да бе едър младеж и да се справяше с лекота със света, Боби беше твърде чувствителен. Беше излизал и с други момичета, бе преживявал тийнейджърски раздели и травми, но явно бе здравата хлътнал по слабата млада жена с тъмна коса и светлозелени очи. Тя беше с няколко години по-голяма от него и у нея имаше нещо особено, това не можеше да се отрече. И други си съперничеха за любовта ѝ, но тя бе избрала него. Синът му го съзнаваше. Силата бе у нея и той винаги се бе борил с дисбаланса, който този факт създаваше във връзката им.

Даниъл вярваше като повечето бащи, че синът му е най-святното момче в града, може би дори в целия свят. Той заслужаваше най-доброто в живота — най-удовлетворителната работа, най-красивите жени, най-милите деца. Фактът, че Боби не споделяше мнението му, бе едновременно едно от най-хубавите и от най-лошите му качества — достойна за възхищение естествена скромност, която обаче по досаден начин задушаваше амбицията му и го караше да се съмнява в себе си. Даниъл не се съмняваше, че момичето е достатъчно

хитро, за да си играе с това несъответствие, но пък същото важеше за всички представителки на пола ѝ. Той винаги се отнасяше подозрително към жените. Възхищаваше им се и изпитваше дълбоко влечение към тях (всъщност по-силно, отколкото жена му знаеше или се преструваше, че знае, защото неведнъж по време на брака им бе откликвал на влечението си към други жени), но така и не успя да ги разбере. Отдавайки се от време на време на завоевания, които след това изоставяше, той успяваше да компенсира неумението си да разбира жените с известно презрение, макар че вътрешно така и не го призна. Наблюдаваше как момичето манипулира сина му, как го върти на пръста си, все едно е вързан с копринена нишка и тя може, когато си поиска да го придърпа наблизо или да го остави да виси на разстояние. Боби съзнаваше какво се случва, но беше влюбен до уши и не можеше да прекъсне връзката. Родителите му бяха обсъждали въпроса неведнъж на бутилка вино, само че тълкуваха връзката на сина си по различен начин. Съпругата на Даниъл признаваше, че момичето е хитро, но въпреки това смяташе, че в поведението му няма нищо необичайно. Тя не правеше нищо по-различно от другите момичета или от хората, които са вникнали в равновесието на силите между половете. Младежът я желаше, но ако тя му се отдадеше безусловно, щеше да изгуби властта си над връзката с него. По-добре беше да го накара да ѝ докаже верността си, преди да му се отдаде изцяло.

Даниъл се видя принуден да признае, че съпругата му има основание, обаче никак не му харесваше да гледа как някой прави сина му на глупак. Боби беше относително наивен и неопитен, макар да бе почти двацет и две годишен. Все още никой не му беше разбивал сърцето. А после момичето сложи край на връзката им, когато Боби се върна от колежа за ваканцията, и преживяването просто насила се стовари върху му. Без предупреждение и без никакво обяснение, освен дето според Емили Боби не бил подходящият мъж за нея. Скъсването се отрази зле на сина му, до такава степен, че му причини истинска физическа болка в корема, която не отшумяваше.

Освен това изпадна в депресия, задълбочила се от факта, че градчето бе съвсем малко — нямаше много места, на които да отидеш да хапнеш, да пийнеш, да гледаш някой филм, да си прекараш времето. Момичето работеше на бара в кръчмата на Дийн, а точно там младите хора от града, а и по-възрастните, се събираха вече поколения наред.

Ако Боби искаше да общува с хора, нямаше как да избягва мястото дълго. Даниъл знаеше, че двамата млади са се срещали в кръчмата на Дийн след раздялата си, но и тогава момичето успяваше да се наложи. Синът му пиеше, тя — не. След една особено шумна разправия помежду им старият Дийн, който управляваше бара си като добронамерен диктатор, се видял принуден да предупреди Боби да не тормози персонала. В резултат Боби не стъпи в заведението цяла седмица, всяка вечер от работа се прибираще право вкъщи и се запътваше към мазето, след като мимоходом поздравеше родителите си. Появяваше се само за да си отмъкне нещо от хладилника или да споделя някоя и друга неловка вечеря с майка си и баща си в кухнята. Понякога спеше на канапето вместо в съседната спалня, дори без да си направи труда да се съблече. Едва след като неколцина приятели се отбиха и го убедиха да излезе с тях, облаците над главата му, изглежда, се разкъсаха за известно време, но само докато не се виждаше с момичето.

Когато откриха трупа, първата мисъл на Даниъл беше, че Боби се е самоубил поради някаква криворазбрана отдаденост на Емили. В крайна сметка, в живота му нямаше други тревоги. Спестяваше за колежа и по всичко личеше, че възнамерява да се върне и да продължи да учи, намеквайки, че може би Емили ще замине с него и ще си намери работа в града. Приятелите му в колежа и у дома го обичаха, а по природа бе по-скоро оптимистично настроен. Поне преди края на връзката им.

Емили трябваше да остане със сина му, мислеше си Даниъл. Той беше добро момче. Не трябваше да го наранява. Не биваше да разбива сърцето му. Когато тя пристигна на местопрестъплението, веднага след като тялото бе вдигнато, Даниъл просто не бе в състояние да разговаря с нея. Емили се приближи към него с насълзени очи и вдигна ръце за прегръдка, но той се извърна, изпънал едната си ръка зад гърба с вдигната длан в жест, предназначен не само за нея, но и за всички присъстващи. Така показва кого обвинява за смъртта на сина си.

Майката на Боби плака от скръб и от болка при вестта, че животът на сина ѝ е отнет насилствено. Баща му обаче усети как бремето върху плещите му полеква и се удиви на себичността си. Сега в мазето гневът отново го завладя и ръцете му се свиха в юмруци, докато кипеше от ярост към безликото нещо, отнело сина му. Чу

звънеца някъде горе, но едва-едва заради бученето в главата си. След това някой извика името му и той остави напрежението да се излее от тялото му. Изпусна накъсана въздишка.

— Момчето ми — тихо каза. — Горкото ми момче.

На масата в кухнята седеше Емили Киндлър. Зад нея съпругата му приготвяше чай.

— Господин Фарадей — поздрави Емили.

Установи, че вече може да ѝ се усмихне. Беше дреболия, но в усмивката му имаше неподправена топлота. Вече изобщо не я обвиняваше за случилото се и сега я възприемаше по-скоро като връзка със сина си, като нещо, което да поддържа огъня на спомена за него.

— Как си, Емили?

— Добре, струва ми се. — Тя не го гледаше в очите. Даниъл съзнаваше, че начинът, по който я отблъсна на мястото, където синът му бе намерил смъртта си, я бе наранил дълбоко, но след като той престана да я вини за каквото и да било, тя също трябваше да постъпи така с него. Не бяха говорили за случилото се през онзи ден, така че не бе успял да ѝ се извини.

Жена му поднесе три чаши с лимонада. Нежно докосна косата на момичето с длан и заглади няколко немирни кичура. Даниъл се удиви колко си приличат двете — бяха бледи и без грим, а под очите им имаше тъмни скръбни кръгове.

— Дойдох да ви съобщя, че след погребението ще замина.

Той се учуди. Напрегна се да измисли какво да каже.

— Виж, скъпа, дължа ти извинение — поде Даниъл. Пресегна се към ръката ѝ и тя му позволи да я хване. — Онзи ден, когато намериха тялото на Боби, просто не бях на себе си. Толкова ме болеше, бях толкова шокиран, че не можех... не можех...

Не можеше да намери думи. Не искаше да я лъже, но не искаше и да ѝ каже истината.

— Знам защо не можехте да ме погледнете — каза тя. — Мислехте, че аз съм виновна. И може би още го мислите.

Той усети, че брадичката му трепери и че очите му парят. Не искаше да плаче пред нея. Поклати глава.

— Съжалявам. Извини ме, задето си го помислих за теб.

Сега тя стисна ръката му колебливо, докато жена му слагаше три чаши на масата и наливаше чай от старата порцеланова кана.

— Благодаря ви.

— Преди това се отби началникът на полицията Дашът — продължи той. — Каза, че Боби не се е самоубил. Бил е убит. Помоли засега да си мълчим. Не сме казали на никой друг, но ти трябва да знаеш.

Момичето тихо ахна. И малкото останала кръв се стече от лицето ѝ.

— Моля? — слиса се тя.

— Раните не отговаряли на версията за самоубийство. — Даниъл вече плачеше. — Боби е бил убит. Някой го е душил, докато изпадне в безсъзнание, а след това е пристягал въжето около шията му, докато е умрял. Кой може да направи подобно нещо? Кой би го причинил на момчето ми?

Опита се да я задържи, но тя измъкна ръката си от неговата. Изправи се и се олюля на ниските си обувки.

— Не! — каза Емили. Рязко се извърна и дясната ѝ ръка се провлачи зад тялото. Бутна чашата и тя се разби на парчета върху плочките. — Трябва да тръгвам. Не мога да остана тук.

Даниъл долови в гласа ѝ нещо, от което сълзите му секнаха и погледът му се изостри.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Не мога да остана. Трябва да вървя.

По очите ѝ личеше, че знае нещо. Даниъл го забеляза.

— Какво знаеш? — попита той. — Какво знаеш за случилото се с момчето ми?

Пресегна се към нея, но тя се дръпна. Чу жена си да казва нещо, но не го разбра. Цялото му внимание бе съсредоточено върху момичето. Очите ѝ бяха станали огромни. Взираха се не в него, а към прозореца зад гърба му, където лицето ѝ се отразяваше в стъклото. Изглеждаше объркана, сякаш отражението там не бе онова, което очакваше да види.

— Кажи ми — подкани я той. — Моля те.

Тя замълча, после тихо каза:

— Аз го предизвиках.

— Какво? Как?

— Аз съм прокълната. Нося лош късмет. Навсякъде ме следва.

Сега тя го погледна за пръв път и той потръпна. Каза си, че никога не е виждал такова отчаяние в очите на друго човешко същество, дори и в очите на жена си, когато ѝ съобщи, че синът им е мъртъв, дори и в собствените си очи, когато се погледна в огледалото и видя там бащата на едно мъртво момче.

— Какво те следва?

От очите ѝ се отрониха първите сълзи. Тя продължи да говори, но Даниъл усети, че момичето не забелязва присъствието им в стаята. Говореше на някой друг, може би на самата себе си.

— Нещо ме измъчва — каза тя, — някой ме измъчва, следва ме на всяка стъпка. Не ми дава покой. Не ме оставя на мира. Наранява хората, на които държа. Аз им го причинявам. Не го искам, но така става.

Даниъл бавно се доближи до нея.

— Еми — обърна се той към нея с нежното име, с което я наричаше синът му, — не те разбирам. Кой е този човек?

— Не знам — отговори тя, свела глава, — не знам.

Изпита желание да я прегърне, да я разтърси, да изкопчи информацията от нея. Не знаеше дали Емили говори за реален човек или за някакво въображаемо същество, за привидение, което бе създала, за да обясни собственото си страдание. Искаше тя да му обясни. Нещо неизвестно бе убило сина му. А ето че бившата му приятелка стоеше тук и твърдеше, че някой я следи. Даниъл се нуждаеше от обяснение.

Емили явно долови какво си мисли той, защото когато се опита да я хване, тя му се изплъзна.

— Не ме докосвай! — извика тя и яростта, с която изрече думите, го накара да ѝ се подчини.

— Емили, трябва да ми обясниш какво говориш. Трябва да кажеш същото и на полицията.

Тя едва не се изсмя.

— Какво да им кажа? Че някой ме преследва ли? — Вече бе излязла в коридора и отстъпваше към вратата. — Съжалявам за случилото се с Боби, но няма да остана тук. То ме намери. Време е да се махна.

Ръката ѝ напипа топката на вратата и я завъртя. Навън валеше сняг. Странното топло ухание бе секнало. Не след дълго ще затънат сред преспи и гробът на сина му ще зейне тъмен наред белотата като рана, докато спускат ковчега в земята.

Втурна се след Емили, когато тя се опита да избяга, но бе твърде бърза. Пръстите му докоснаха плата на ризата ѝ, после той се спъна на стъпалото на верандата и тежко се стовари на колене. Когато се изправи, момичето вече тичаше към улицата. Опита се да я последва, но краката го боляха и бе замаян от падането. Облегна се на градинската порта с разкривено от болка и от безсилие лице, а съпругата му обгърна раменете му и му зададе въпроси, на които не можеше да отговори.

Даниъл се обади на полицията веднага щом се върна в къщата. Диспечерката записа името и телефонния му номер и обеща да предаде съобщението му на началника. Той ѝ обясни, че е спешно, и настоя да му даде номера на мобилния телефон на Дашът, но жената го осведоми, че началникът е извън града и е наредил поне през тази нощ да не го безпокоят. На Даниъл не му оставаше друго, освен да ѝ благодари и да затвори.

Началникът не му звънна през тази нощ, въпреки че диспечерката го бе осведомила за обаждането на Даниъл. Прекарваше си приятна семейна вечер на празненството по повод четирийсетия рожден ден на брат си и смяташе, че си го е заслужил. Не бе казал на Даниъл Фарадей и на съпругата му всичко, което знаеше. Същата сутрин един от хората му бе насочил вниманието на Дашът към долната част на ствола на дървото, към което беше завързан Боби Фарадей. Години наред хлапета, които си устройваха срещи там, бяха издълбавали инициалите си в кората и бяха превърнали дървото в паметник на любовта и на похотта, едновременно смъртен и безсмъртен.

Обаче в тъмната кора на дървото бе изрязано още нещо, при това неотдавна, ако се съди по цвета на оголената дървесина отдолу: знак, какъвто Дашът никога преди не беше виждал.

Той се погрижи да снимат знака и възнамеряваше да потърси консултация на следващия ден. Разбира се, възможно бе знакът да не значи нищо или да не е свързан с убийството на Фарадей, но наличието му на местопрестъплението го тревожеше. Дори по време на празненството, докато се опитваше да го прогони от мислите си, той все се връщаше и Дашът се ловеше, че го очертава по масата с влажен пръст, сякаш по този начин се опитваше да прозре смисъла му.

Празненството свърши в два през нощта. Началникът на полицията реши, че Даниъл Фарадей ще почака до следващата сутрин.

Даниъл Фарадей и съпругата му умряха същата нощ. Крановете на газовата им печка бяха завъртени докрай. Прозорците, предната и задната врата прилепваха плътно към рамките си, защото Даниъл работеше като надзорник в една от местните фирми за комунални услуги и прекрасно знаеше колко струва разхищението на енергия през зимата. Затова се бе погрижил от къщата да не излиза никакъв газ. Жена му сигурно беше се разколебала (или бе така, или бе вярна ужасяващата вероятност, че не става дума за споразумение между двамата, а съпругът ѝ е извършил убийство и самоубийство), защото тялото ѝ бе открито на пода в спалнята. На масата в кухнята намериха снимка на семейство Фарадей със сина им, а също и букет зимни цветя. Допуснаха, че са сложили край на живота си от скръб, и началникът на полицията бе обзет от мъчително чувство за вина, че не е отговорил на обаждането им. Случилото се го изпълни с още по-силна решителност да открие кой е отговорен за смъртта на Боби Фарадей, макар че постепенно започваше да си задава въпроси относно тези три привидни самоубийства, все в едно и също семейство, едно от които вече се оказа нещо по-различно, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

След като си тръгна от дома на семейство Фарадей, Емили опакова багажа си. Готвеше се да напусне града още откакто бе изчезнал Боби, защото усети (макар да не го изрече гласно), че той няма да се върне, че го е сполетяло нещо ужасно. Намирането на

тялото му и начинът, по който бе умрял, само потвърдиха онова, което тя вече знаеше. Бяха я открили. Отново беше време да поеме на път.

Емили от години бягаше от онова, което я преследваше. Все по-умело успяваше да се крие от него, но не достатъчно, за да се скрие завинаги. Боеше се, че накрая то ще спипа и нея.

Щеше да я спипа и да я унищожи.

ОСМА ГЛАВА

Следващият ден ми беше почивен и имах възможността да забележа колко неспокоен е станал Уолтър. Драскаше с лапи по вратата, за да го пусна навън, а минути след това отново започваше да се моли да влезе. Като че ли не искаше да се отделя от мен за дълго, но заспиваше с мъка. Когато Боб Джонсън се отби да ни види по време на сутрешната си разходка, Уолтър не пожела да отиде при него дори когато Боб извади бисквитка от джоба си.

— Знаеш ли, държа се така и докато ти беше в Ню Йорк — каза Боб. — Тогава реших, че просто не му е добре, обаче явно не се е оправил.

Следобед заведох Уолтър на ветеринар, но лекарката не откри нищо нередно.

— Остава ли сам за дълго? — попита ме тя.

— Ами, аз работя, понякога се налага да отсъствам от къщи за една-две нощи. Съседите се грижат за него, докато ме няма.

Тя потупа Уолтър.

— Според мен това не му се нрави много. Още е малък. Нуждае се от присъствие и поощрение. Трябва му режим.

Два дни по-късно взех решение.

Беше неделя и аз се отправих на път рано с Уолтър на предната седалка до мен, който ту заспиваше, ту съзерцаваше прелитация покрай прозореца свят. Пристигнах в Бърлингтън преди обяд и спрях в едно магазинче, за да купя парцалена кукла за Сам, и в пекарната за кексчета. Поръчах си кафе в едно заведение на „Чърч Стрийт“ и се опитах да прочета „Ню Йорк Таймс“, докато Уолтър лежеше в краката ми. Рейчъл и Сам живееха само на десетина минути път извън града, но не бързах. Не можех да се съсредоточа над вестника. Вместо това галех Уолтър и той притвори клепачи от удоволствие.

Една жена се появи от прохода отсреща на улицата с разпуснатата по раменете червена коса. Усмиваше се, но не на мен. Зад нея

вървеше мъж, който ѝ говореше нещо и я размиваше. Изглеждаше по-възрастен от нея, заможен, с коремче. Леко я придържаше с ръка за кръста, докато вървяха. Уолтър забеляза Рейчъл и понечи да се изправи, но аз го задържах за нашийника. Сгънах вестника и го метнах встрани.

Очертаваше се лош ден.

Когато стигнах до къщата на родителите на Рейчъл, майка ѝ Джоан играеше на топка със Сам пред голямата къща. Сам беше вече двегодишна, знаеше названията на любимите си храни и схващаше какво означава „мой“, тоест всичко, което ѝ харесва: от бонбоните на другите до някое дърво. На моменти завиждах на Рейчъл за възможността да наблюдава как расте Сам. Аз виждах развитието ѝ накъсано, като на развалена филмова лента, от която липсваха важни кадри.

Сам ме позна, щом слязох от колата. Всъщност мисля, че най-напред позна Уолтър, защото извика някакъв объркан вариант на името му и разпери подканящо ръце. Никога не се бе страхувала от Уолтър. Той влизаше в нейната категория „мой“, а подозирам, че и кучето имаше същото отношение към нея. Хукна към нея на едри скокове, но намали темпото няколко метра преди детето, за да не го събори. Сам го прегърна, а Уолтър я пооблиза, легна и ѝ позволи да се стовари отгоре му, щастливо размахвайки опашка.

Ако Джоан имаше опашка, едва ли щеше да я маха радостно. Усмихна се насила, докато се приближавах, и леко ме целуна по бузата.

— Не те очаквахме — каза. — Рейчъл е в града. Не съм сигурна кога ще се върне.

— Мога да почакам — отвърнах. — Пък и всъщност съм дошъл да видя Сам и да помоля за услуга.

— За услуга ли? — усмивката ѝ се стопи.

— Ще почакам да се върне Рейчъл.

Сам пусна Уолтър, дойде при мен и прегърна краката ми. Вдигнах я и я погледнах в очите.

— Здравей, красавице.

Тя се изкиска и докосна лицето ми.

— Тати — каза и погледът ѝ се изпълни с топлина.

Джоан ме покани вътре и ми предложи кафе. Бях си изпил дневната доза, но така поне имах с какво да си запълня времето. Иначе щяхме просто да седим и да се гледаме или пък да използваме Сам и Уолтър като нещо, което да ни ангажира вниманието. Джоан се извини и излезе, като затвори след себе си вратата. Чух я да говори тихо. Сигурно се обаждаше на Рейчъл. В нейно отсъствие двамата със Сам се заиграхме с Уолтър и аз слушах дъщеря си да говори на някаква смесица от познати думи и свой собствен език.

Джоан се върна и наля кафето, после наля малко мляко в пластмасова чаша за Сам и се захме с кексчетата, бърбейки си просто ей така. След петнайсетина минути чух отпред да спира кола, а после в кухнята влезе Рейчъл, зачервена и гневна. Сам тутакси хукна към нея, после посочи кучето и пак изрече името му на нейния си език.

— Изненадваш ме — оповести Рейчъл и ми даде да разбере, че изненадата е от типа на онези, когато се събуждаш с труп в леглото.

— Импулсивно решение — обясних ѝ. — Съжалявам, че ти обърках плановете.

Колкото и да се стараех — всъщност не знам дали изобщо се постарях, — гласът ми прозвуча малко остро. Рейчъл го долови и се намръщи. Джоан, дипломатична както винаги, заведе Сам и Уолтър навън да играят, а Рейчъл свали палтото си и го метна на един стол.

— Трябваше да се обадиш — каза тя. — Можеше да сме излезли или да сме заминали някъде. — Понечи да прибере няколко чинии от сушилника, но се отказа и попита: — Е, как си?

— Добре съм.

— Още ли работиш в „Мечката“?

— Да. Не е толкова зле.

Тя успешно изимитира измъчената усмивка на майка си.

— Радвам се да го чуя. — Помълча известно време, после каза: — Трябва да установим правила за посещенията, това е всичко. Доста е далече, за да идваш, когато ти скимне.

— Опитвам се да идвам възможно най-често, Рейч, и се старая да се обаждам. Освен това не просто ми скимва.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Да, знам.

Отново мълчание.

— Мама каза, че искаш да помолиш за услуга.

— Искам да оставя Уолтър при теб.

За пръв път тя изрази друго чувство, а не безсилие и едва сдържан гняв.

— Моля? Но ти обичаш това куче!

— Така е, но често отсъствам, а той обича теб и Сам не по-малко от мен. Затворен е вкъщи, докато съм на работа, и все се налага да моля Боб и Шърли да го наглеждат, докато отсъствам от града. Не е честно спрямо него, а и знам, че родителите ти също обичат кучета.

Родителите на Рейчъл имаха кучета до неотдавна, когато двете им възрастни колита починаха през няколко месеца. Оттогава все говореха, че ще си вземат друго куче, но така и не се намениха да го направят. Още ги болеше от загубата на предишните.

Изражението на Рейчъл омекна.

— Трябва да попитам мама, но мисля, че няма да има нищо против. Сигурен ли си?

— Не, но така е правилно.

Тя се приближи към мен и след кратко колебание ме прегърна.

— Благодаря ти.

Бях сложил кошницата с играчките на Уолтър в багажника и след като стана ясно, че Джоан с радост приема кучето, ѝ я дадох. Съпругът ѝ Франк бе на делово пътуване, но тя беше сигурна, че той няма да възрази, още по-малко след като Сам и Рейчъл са щастливи. Уолтър явно схвана какво се случва. Тръгна подир кошницата си и когато видя да я слагат в кухнята, разбра, че ще остане тук. Близна ме по ръката на тръгване, после седна до Сам, за да покаже, че отново е влязъл в ролята на неин пазач.

Рейчъл ме изпрати до колата.

— Интересно ми е защо отсъстваш от града толкова често, след като работиш в „Мечката“? — попита тя.

— Разследвам нещо — отговорих.

— Къде?

— В Ню Йорк.

— Не би трябвало да работиш. Може да не ти върнат разрешителното.

— Не е служебно, а лично — уверих я.

— За теб винаги е лично.

— Иначе не си струва човек да прави каквото и да било.

— Е, просто внимавай.

— Добре. — Отворих вратата на колата. — Трябва да ти кажа нещо. Бях в града по-рано. Видях те.

Лицето ѝ застина.

— Кой е той? — попитах.

— Казва се Мартин — отговори Рейчъл след малко.

— Откога се срещаш с него?

— От скоро. Може би от месец. — Замълча. — Още не знам дали е сериозно. Щях да ти кажа. Просто още не съм наясно.

Кимнах.

— Другия път първо ще звънна — обещах, качих се в колата и потеглих.

През този ден научих нещо — може и да има по-лоши неща от това да отидеш някъде с кучето си и да си тръгнеш без него, но не са много.

Пътуването ми до къщи беше дълго и тихо.

II

„Неискреният приятел е по-опасен от явния враг.“

Франсис Бейкън
(1561–1626),
„Съвет към
Бъкингамския херцог“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мина почти седмица, преди да пътувам отново до Ню Йорк. Не че имаше голямо значение — в „Мечката“ не ни достигаха хора и аз работех допълнително, за да поема част от работата, така че нямаше начин да замина дори да исках.

Почти месец се опитвах да се свържа с Джими Галахър и оставях съобщения на телефонния му секретар, но получих отговор едва през тази седмица. Не ми се обади по телефона, а ми изпрати писмо, с което ме уведомяваше, че е бил на дълга ваканция от зимата в Ню Йорк, но вече се е върнал в града и с радост ще се види с мен. Писмото беше написано на ръка. Точно в стила на Джими — той пишеше писма с безупречна калиграфия, пренебрегваше компютрите и смяташе, че телефонът е създаден, за да улеснява него, не другите хора. Истинско чудо бе, че изобщо има телефонен секретар, но Джими обичаше да общува и машинката му даваше възможност да не пропуска нищо важно и да пренебрегва каквото не му е приятно. Що се отнася до мобилните телефони, почти съм сигурен, че според него те бяха пъклено дело, сравнимо с отровните стрели и с хората, които солят храната си, преди да я опитат. В писмото му пишеше, че е свободен да се срещнем в неделя на обяд. Тази точност също беше типична за Джими Галахър. Баща ми казваше, че полицейските доклади на Джими са истинско произведение на изкуството. Показвали ги на студентите в полицейската академия като образцови документи, както бихте показали тавана на Сикстинската капела на група начинаещи бояджии и бихте им обяснили, че към това трябва да се стремят, докато боядисват стените на апартаментите.

Резервирах си билет за най-евтиния полет, който успях да намеря, пристигнах на летище „Кенеди“ малко преди девет сутринта, а после взех такси за Бенсънхърст. Още от дете се опитвам да свържа Джими Галахър с Бенсънхърст. Отначало сред всички места, които полицаи от ирландски произход, при това таен хомосексуалист, би избрал за свой дом, Бенсънхърст изглеждаше не по-вероятен избор от Солт Лейк Сити, Кингстън или Ямайка. Вярно е, че там вече живееха

корейци, поляци, араби и руснаци, имаше дори афроамериканци, но всъщност Бенсънхърст винаги е бил италианско владение — и образно казано, и съвсем буквално. В младостта на Джими всяка националност си имала собствен район и ако човек случайно се озове не където трябва, го ступвали. Обаче най-големите побойници били италианците. Сега дори тяхната епоха вече отминаваше. Бей Ридж Паркуей все още беше предимно италианска територия, освен това всеки ден в църквата „Сейнт Доминик“ на Двайсета улица се отслужваше по една литургия на италиански, но руснаците, китайците и арабите бавно настъпваха и завладяваха пресечките като мравки, плъпнали по тялото на стоножка. Междувременно евреите и ирландците рязко бяха намалели, а чернокожите, чиито корени тук бяха от времето на подземната железница, бяха ограничени до един анклав от четири пресечки до „Бат Авеню“.

Оставаха ми още два часа до срещата с Джими. Знаех, че той ходи на църква всяка неделя, но дори да си беше у дома, нямаше да му е приятно, ако отида по-рано. Това бе друга негова особеност. Беше привърженик на точността и не обичаше хората да закъсняват или да подраняват, затова докато чаках да стане време за срещата ни, се разходих по Осемнайсетото авеню с намерението да закуся в „Стелас Дайнър“ на Шейсет и трета улица. Макар заведението да бе на дваисет пресечки от къщата на Джими, тримата с баща ми и с него се бяхме хранили там неведнъж, понеже Джими беше близък със собствениците и те винаги се стараеха да го обслужват добре.

Осемнайсетото авеню все още се наричаше булевард „Христофоро Коломбо“, но китайското присъствие личеше ясно — ресторантите, фризьорските салони и дори доставчиците на аквариуми вече бяха рамо до рамо с италианските адвокатски кантори, с „Фокачерия“ на Джино, с „Гурме паста кралица Ан“ и с италианския магазин за музика и филми „Аркобалено Италиано“, където старци седяха на пейки с гръб към булеварда, сякаш демонстративно изразяваха неодобрението си към настъпилите промени. Някогашното заведение „Котилиън Терас“ беше със заковани прозорци, а от двете страни на главната тента два еднакви розови коктейла все още бълбукаха печално.

Когато наближих „Стелас Дайнър“, установих, че заведението вече го няма. Табелата си стоеше, видях и няколко високи столчета до бара, но иначе помещението беше съвсем празно. Когато се хранехме

тук, винаги сядахме на бара — Джими отляво, татко в средата, а аз от края. Все едно бях на бар, наблюдавах как келнерките наливат кафе, как разнасят чинии между кухнята и клиентите, слушах откъслечните разговори край себе си, докато баща ми и Джими обсъждаха тихо нещата, за които си говорят възрастните. Почуках по стъклото за сбогуване и отнесох своя „Ню Йорк Таймс“ зад ъгъла на Шейсет и четвърта улица, където изядох парче пица в пицария „Джей енд Ви“, която съществуваше на тази земя по-отдавна от мен. Когато часовникът ми показа 11:45, се запътих към къщата на Джими.

Джими живееше на Седемдесет и първа улица, между Шестнайсета и Седемнайсета — каре, състоящо се предимно от тесни къщи в редица, — в малка еднофамилна постройка на калкан с ограда от ковано желязо около градината и смокиня в задния двор, недалеч от района, все още известен като Новия Утрехт. Това е едно от първите шест градчета на мястото на Бруклин, но през 90-те години на деветнайсети век е присъединено към града и губи самобитността си. До 1885 г. тук са предимно обработваеми земи, но строителството на железницата между Бруклин, Бат и Уест Енд отваря района за предприемачи, един от които, Джеймс Линч, построява предградиято Бенсънхърст за хиляда семейства. С железницата пристигнал дядото на Джими Галахър, главен инженер на проекта, заедно със семейството си. След като известно време се местело от място на място, семейство Галахър най-накрая се установило в Бенсънхърст, в къщата, която все още обитава Джими, недалеч от известната реформистка църква на Нов Утрехт на Осемнайсета и Осемдесет и трета улица.

След време се появило и метрото, а заедно с него — средната класа, включително евреи и италианци, които напускали Лоуър Ист Сайд, предпочели относително просторния и открит Бруклин. Фред Тръмп, бащата на Доналд, се прочул със строителството на жилищната сграда „Шор Хейвън“ близо до системата от пътища Белт Паркуей. Петте хиляди апартамента се превърнали в най-големия жилищен комплекс в Бруклин. Накрая, през 50-те години на двайсети век, тук масово се стекли италиански имигранти и Бенсънхърст станал осемдесет процента италиански по кръв и сто процента италиански по репутация.

Бях ходил в къщата на Джими заедно с баща си само няколко пъти, един от които, за да поднесем съболезнованията си за смъртта на

неговия баща. От това посещение си спомням единствено стена от полицаи, някои от които с униформа, други — цивилни, и жени със зачервени очи, които разнасяха напитки и шепнешком си разказваха спомени за починалия. Малко след това майката на Джими се премести някъде в Геритсън Бийч, за да е по-близо до сестра си, която беше болна и се грижеше за двете си внучета. Налагаше се, понеже камионът на баща им се обърнал недалеч от Ногалес и той загинал, а майка им се бореше със зависимостта си от алкохола. След заминаването на майка си Джими живееше сам в Бенсънхърст.

Отвън къщата беше почти същата, каквато я помнех, дворът беше подреден, боята — неотдавна освежена. Тъкмо посегнах към звънеца, когато вратата се отвори. Пред мен застана Джими Галахър, по-възрастен и побелял, но все пак разпознах едрия мъж, който преди години направо ми премазваше ръката в хватката си, за да ми даде възможност да спечеля един долар. Лицето му бе станало почервендалесто и макар че явно бе хванал малко тен по време на почивката си, позачервеният му нос подсказваше, че пие повече, отколкото е разумно. Иначе беше в добра форма. Беше облечен с токущо изгладена бяла риза с разкопчана яка и със сиви панталони с остър като бръснач ръб. Черните му обувки бяха лъснати до блясък. Изглеждаше като шофьор, който се наслаждава на последните си свободни мигове, преди да облече униформата си.

— Чарли, доста време мина — каза той. Ръкувахме се, той се усмихна сърдечно и ме потупа по рамото с месестата си лява ръка. Все още бе с десетина сантиметра по-висок от мен и аз тутакси се почувствах отново дванайсетгодишен.

— Е, ще получа ли един долар? — попитах, когато пусна ръката ми.

— Ще го похарчиш само за пиячка — отговори той и ме покани вътре. В коридора имаше голямо портманто и стоящ часовник, който все още работеше съвсем точно. Тиктакането гръмко отекваше в цялата къща. Запитах се как ли спи Джими на този звук, но той явно го слушаше от толкова отдавна, че вече не го забелязваше. Украшено с резба махагоново стълбище водеше към втория етаж, а отдясно бе всекидневната, обзаведена изцяло със стари мебели. На полицата над камината и по стените имаше снимки, на някои от които се виждаха мъже с униформи. Сред тях видях баща си, но не помолих Джими да

разгледам снимките отблизо. Тапетите в коридора бяха в червено и бяло и ми се сториха нови, но изглеждаха сякаш от началото на века и бяха в тон с останалата част от обзавеждането.

На масата в кухнята имаше две чаши и чиния със сладкиши, а на печката вреше кафеник. Джими наля кафе и двамата седнахме един срещу друг на малката кухненска маса.

— Вземи си сладкиш — покани ме Джими. — От „Вилабейт“ са, най-добрите в града.

Опитах едно парче. Беше вкусно.

— Знаеш ли, двамата с баща ти се шегувахме заради пиячката, дето си купуваше с парите, които ти давах. Той не ти го каза, защото майка ти реши, че е настъпил краят на света, когато намери онази бутилка. Баща ти обаче разбираше, че ти чисто и просто растеш, и се радваше. Обвиняваше мен, че съм ти подсказал идеята, обаче не можеше да се сърди дълго на никого, особено на теб. Ти беше златното му момче. Беше добър човек, бог да го прости. Да прости и двамата.

Джими задъвка замислено сладкиша си и помълча известно време. След това погледна часовника си. Жестът не беше случаен. Искаше да го забележа и в главата ми да прозвучи предупредителен сигнал. Наблюдавах го и заключих, че Джими се чувства неловко. Причината не бе само, че синът на неговия стар приятел, отнел два човешки живота, а после и своя собствен, седи на масата в кухнята му с явното намерение да раздуха отдавна угаснали въглени. Имаше и още нещо. Джими изобщо не искаше да бъде там. Искаше да си тръгва — колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Имам ангажимент — обясни той, когато видя, че съм забелязал жеста. — Събираме се със стари приятели. Знаеш как е.

— Познавам ли някого?

— Не, никого. Всички са от времето след баща ти. — Той се облегна на стола си. — Не се отбиваш просто така, нали, Чарли?

— Искам да ти задам няколко въпроса — отговорих. — За баща ми и за случилото се през нощта, когато бяха убити момчето и момичето.

— Не знам много за убийствата, не бях там. През този ден дори не съм виждал баща ти.

— Не си ли?

— Не, беше рожденият ми ден. Не бях на работа — награда за залавянето на сериозно количество марихуана. Баща ти трябваше да дойде след края на патрулната си обиколка, както винаги, но така и не се появи. — Завъртя чашата си в ръце, загледан във фигурите, които се образуваха по повърхността на течността. — След това престанах да празнувам рождения си ден по този начин. Навяваше ми прекалено много спомени и всичките бяха лоши.

Нямаше да допусна да се измъкне толкова лесно.

— Нали твоят племенник ме взе от къщи през онази нощ?

— Да, Франсис. Баща ти ми се обади в „Питс Плейс“ и ми каза, че нещо го тревожи. Мислеше, че някой може да се опита да навреди на теб и на майка ти. Не ми обясни защо смята така.

„Питс Плейс“ беше барът в съседство със сградата на Девети участък. Вече го нямаше, както и много други неща от времето на баща ми.

— Ти не го ли попита?

Джими изду бузите си.

— Може и да съм го попитал. Да, сигурен съм, че го направих. Не беше присъщо на Уил. Той не преследваше призраци и нямаше врагове. Да, сигурно беше ядосал някои хора, беше тикнал неколцина престъпници в затвора, но това важеше за всички ни. Такава ни беше работата, не беше лично. Навремето разбираха разликата. Е, поне повечето хора.

— Помниш ли какво ти каза?

— Мисля, че ми каза просто да му имам доверие. Знаеше, че Франсис живее в Оринджтаун, и ме попита дали не мога да го изпратя да вземе теб и майка ти от къщи поне докато той успее да се прибере. Разбира се, майка ти отказала да тръгне. Не би го направила. Така че Франсис трябвало да се задоволи да отведе само теб и предложил да се върне, за да наглежда майка ти. Обаче след това всичко се случи много бързо.

— Откъде ти се обади баща ми?

— Боже! — Изглежда се опитваше да си спомни. — Не знам. Със сигурност не от участъка. Чуваше се шум, затова допускам, че е звъннал от някой бар. Беше много отдавна. Не помня всички подробности.

Отпих от кафето си и подех предпазливо:

— Не става дума за обикновена нощ, Джими. Убити са били двама човека, а после и баща ми е отнел живота си. Такива неща трудно се забравят.

Видях как Джими се напрегна и усетих как у него се надига враждебност. Биваше го с юмруците, знаех го, служеше си с тях умело и бързо. Двамата с баща ми добре се допълваха. Татко обуздаваше Джими, а той на свой ред заостряше у него нещо, което в противен случай щеше да си остане притъпено.

— Какво, Чарли, твърдиш, че лъжа ли?

Ами ти, Джими? Какво криеш?

— Не — отговорих, — просто не искам да криеш нещо от мен, защото се опитваш да ме пощадиш например.

Поуспокой се.

— Е, беше трудно. Не обичам да си спомням за онова време. Той ми беше приятел, най-добрият приятел.

— Знам това, Джими.

Той кимна.

— Баща ти ми звънна, след това и аз проведох един телефонен разговор. Франсис те взе. Аз бях в града, но си помислих, че не мога да остана там, ако има вероятност да се случи нещо лошо. Когато стигнах в Пърл Ривър, двете хлапета вече бяха мъртви и баща ти бе на разпит. Не ми позволиха да говоря с него. Опитах, но от Вътрешния отдел бяха затегнали примката. Отидох у вас и говорих с майка ти. Ти спеше, струва ми се. След това го видях жив само още веднъж. Взех го, след като приключиха с разпитите. Отидохме да хапнем, но той не говори много. Просто искаше да се съвземе, преди да се прибере вкъщи.

— И не ти каза защо е убил онези хора? Стига, Джими. Бяхте близки. Ако ще сподели с някого, това си ти.

— Каза ми какво е говорил пред онези от Вътрешния отдел и пред другите в стаята. Хлапето непрекъснато посягало да бръкне в джоба на якето си, предизвиквайки Уил, все едно има пистолет. Уил каза, че последния път младежът наистина бръкнал в джоба си. Ръката му се скрила и Уил стрелял. Момичето изпищяло и задърпало момчето. Уил предупредил и нея, преди да я застреля. Сподели, че нещо прещракало в главата му, когато хлапето започнало да го дразни. Може и така да е. Времената тогава бяха други, имаше много насилие. Не беше безопасно човек да рискува. Всички познавахме хора,

застреляни на улицата. Когато видях Уил отново, беше покрит с чаршаф и на тила му зееше дупка, която трябваше да запълнят преди погребението. Това ли искаше да знаеш, Чарли? Да ти разкажа ли как плаках над тялото му, как се чувствах, задето не съм успял да му помогна, и как съм се чувствал през всичките тези години? Това ли търсиш — някой, когото да обвиниш за случилото се през онази нощ?

Беше повишил тон. Виждах, че изпитва гняв, но не разбирах откъде извира той. Изглеждаше ми престорен. Не, не беше вярно. Скръбта и яростта му бяха искрени, но ги използваше с определена цел — като димна завеса, като начин да скрие нещо и от мен, и от себе си.

— Не, не търся това, Джими.

Следващите му думи прозвучаха приглушено и някак отчаяно:

— Кажи ми тогава какво всъщност искаш.

— Искам да разбера защо.

— Няма никакво „защо“. Набий си го в главата. Хората питат „защо“ вече двайсет и пет години. И аз съм задавал същия въпрос и не съм получавал отговор. Каквато и да е била причината, баща ти я отнесе в гроба.

— Не го вярвам.

— Налага се да повярваш, Чарли. Нищо хубаво няма да излезе от тази работа. Остави ги да почиват в мир и двамата — и баща ти, и майка ти. Всичко свърши.

— Разбираш ли, точно там е проблемът, не мога да ги оставя да почиват в мир.

— Защо?

— Защото единият, а може би и двамата не са ми кръвни роднини.

Все едно някой бе взел игла и бе боднал Джими Галахър. Изви гръб и сякаш се смали. Тежко се облегна назад на стола си.

— Моля? — прошепна той. — Какви ги говориш?

— Кръвните групи го доказват — не пасват. Аз съм В, баща ми е бил А, а майка ми — нулева. Няма начин родители с такива групи да създадат дете с моята. Не е възможно.

— Но кой ти го каза?

— Говорих със семейния ни лекар. Вече е пенсионер, стар е, обаче пази картоните. Провери и ми изпрати копия от кръвните

изследвания на майка ми и на баща ми. Вече съм напълно сигурен. Възможно е да съм бил син на баща си, но не и на майка си.

— Това е лудост — отсече Джими.

— Ти беше близък на баща ми и един от най-старите му приятели. Ако е споделил с някого, трябва да е било с теб.

— Какво да сподели? Че в гнездото има кукувица ли? — Той се изправи. — Не мога да те слушам. Грещиш. Няма друг начин.

Вдигна чашите от кафето и ги изля в мивката, после ги остави там. Беше с гръб към мен, но виждах, че ръцете му треперят.

— Не, не греша. Това е истината.

Джими рязко се извърна и се приближи към мен. Сигурен бях, че ще ме удари. Бързо се изправих и изритах стола си, очаквайки напрегнато удара и готвейки се да го блокирам, ако успея да го видя как замахва, но удар така и не последва. Джими заговори спокойно и решително:

— В такъв случай е истина, която те не са искали да знаеш и която с нищо няма да ти помогне. Обичаха те, и двамата. Каквото и да е било, каквото и да смяташ, че си открил, остави го така. Само ще се нараниш, ако продължиш да ровиш.

— Явно си сигурен в това, Джими.

Той преглътна мъчително.

— Майната ти, Чарли. Вече трябва да си вървиш. Имам си работа.

Махна с ръка и ми обърна гръб.

— Пак ще се видим, Джими.

Знаех, че е доловил заплахата в тона ми, но не отговори. Излязох и се запътих към метрото.

По-късно научих, че преди да се обади по телефона, Джими Галахър е изчакал само колкото да се увери, че няма да се върна. От много години не беше набирал номера — от деня след смъртта на баща ми. Учудил се, че мъжът лично вдигнал, и също толкова го учудило откритието, че онзи е все още жив.

— Джими Галахър се обажда.

— Помня те — отвърнал гласът. — Доста време мина.

— Не ме разбирай погрешно, но явно не е минало достатъчно.

Като че ли чул нещо подобно на смях.

— Е, какво мога да направя за теб, господин Галахър?

— Току-що при мен беше Чарли Паркър. Разпитваше за родителите си. Спомена нещо за кръвните им групи. Знае за майка си.

От другия край на линията настанало мълчание и после:

— Винаги сме знаели, че ще се случи, че все някога ще узнае.

— Нищо не му казах.

— Сигурен съм, обаче той ще дойде пак. Много го бива в онова, с което се занимава, така че няма как да не разбере, че си го излъгал.

— И тогава какво?

Последвалият отговор бе последната изненада за Джими в този ден, вече изпълнен с изненади.

— Може би трябва да му кажеш истината.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пренощувах в дома на Уолтър Коул, бившия ми партньор и наставник в нюйоркската полиция, на когото бях кръстил кучето си, и на съпругата му Лий. Вечеряхме заедно и поговорихме за общи приятели, за книги и за филми и за това какво прави Уолтър като пенсионер — май просто спеше и се пречкаше на жена си. В десет часа Лий, която не беше нощна птица, ме целуна нежно по бузата и отиде да си легне, а двамата с Уолтър останахме сами. Той хвърли още едно дърво в камината и наля в чашата си остатъка от виното. После ме попита с какво се занимавам в града.

Разказах му за Колекционера, опърпан мъж, който се мислеше за оръдие на справедливостта, противна персона — убиваше онези, които смяташе, че са продали душите си поради деянията си. Спомних си тютюневата воня на дъха му, докато ми разказваше за родителите ми, задоволството в погледа му, когато ми обясняваше за кръвните групи, за неща, които нямаше откъде да знае, но ги знаеше, и за това как в онзи миг всичко, което смятах, че представлявам, рухна. Разказах му за медицинските картони, за срещата си по-рано през деня с Джими Галахър и за твърдото си убеждение, че той крие нещо от мен. Споделих с него и подробност, която не бях обсъждал с Джими. Когато майка ми почина от рак, в болницата запазиха проби от органите ѝ. Чрез адвокатата си бях изискал провеждането на ДНК тест и сравняването на проба от тъканите на майка ми с моя проба. Не съвпаднаха. Не можех да направя подобни изследвания и с ДНК-то на баща си, защото нямаше откъде да взема проби. За целта трябваше да се издейства ексхумация на тялото му, а още не бях склонен да стигна толкова далеч. Може би се страхувах от онова, което щях да установя. Плаках, след като разбрах истината за майка си. Не бях сигурен, че съм готов да принеса и баща си в жертва на същия олтар като жената, която смятах за своя майка.

Уолтър отпи от виното си, загледа се в огъня и не продума, докато не свърших.

— Защо изобщо този така наречен Колекционер ще ти разказва всичко това, всички тези истини и полуистини? — попита той. Беше типичен ход на ченге — не мина направо на главния въпрос, а го заобиколи. Спечели си време, за да започне да свързва по-дребните подробности с по-големите.

— За да се позабавлява — отговорих. — Защото е толкова жесток, че дори не можем да си представим.

— Не ми прилича на човек, който би подхвърлял разни неща с лека ръка.

— Не е.

— Което означава, че те е тласкал към действие. Знаел е, че няма да подминеш думите му.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Съдейки от онова, което ми каза, той и преди е използвал други хора по същия начин, за да постигне собствените си цели. По дяволите, използвал е дори теб. Просто внимавай, за да не те използва отново, когато иска да се отърве от някого.

Уолтър имаше право. Колекционерът ме бе използвал, за да му разкривам самоличността на порочни хора, които да накаже за простъпките им. Беше хитър и напълно безмилостен. Сега отново се бе скрил и аз нямах никакво желание да го намеря.

— Но ако е вярно, кого търси?

Уолтър сви рамене.

— Съдейки по думите ти, той винаги търси някого. — И едва тогава стигна до същността: — А по отношение на кръвните групи, направо не знам какво да кажа. Какви са вариантите? Или Уил и Елейн Паркър са те осиновили и са го пазили в тайна от теб по свои си причини, или Уил Паркър е твой баща от друга жена, а двамата с Елейн са те отгледали като свой син. Това е. Такива са вариантите. — Стана и се приближи към камината, после приклезна, за да я поразпали с ръжена. — Женен съм за Лий вече трийсет и девет години. Ако съм ѝ изневерил и другата жена е забременяла, Лий едва ли би погледнала благосклонно на предложение да отгледаме детето заедно със собствените си дъщери.

— Дори ако нещо се е случило с майката?

Уолтър се замисли.

— Пак ти казвам, мога да говоря само от собствен опит, но подобно нещо би създадо във всеки брак почти нетърпимо напрежение. Нали разбираш — всеки ден да си изправен очи в очи с изневярата на съпруга си, да се налага да се преструваш, че обичаш това дете колкото другите, да се отнасяш към него по същия начин като към собствените ти деца. — Той поклати глава. — Не, прекалено трудно е. По-склонен съм да приема първия вариант — осиновяване.

Но родителите ми нямаха други деца, помислих си. Дали това не е променило нещата?

— Но защо са го скрили от мен? — попитах, след като прогоних тази мисъл. — Това не е срамно.

— Не знам. Може би осиновяването не е било официално и те са се страхували да не би да те отнемат от тях. Затова е било по-добре да си мълчат, докато пораснеш.

— Бях ученик, когато почина майка ми. Достатъчно време беше минало, за да ми каже.

— Да, но помисли какво е преживяла. Съпругът ѝ се самоубил, белязан с клеймото на убиец. Тя напуснала щата, отвела сина си в Мейн и после се разболяла от рак. Само ти си ѝ останал и не е искала да те изгуби като син, независимо каква е била истината.

Надигна се и се върна от камината на мястото си. Уолтър беше по-възрастен от мен почти с двайсет години и в онзи момент приятелството помежду ни приличаше повече на дружбата между баща и син, отколкото между двама мъже, работили заедно в полицията.

— Ето какво, Чарли, каквото и да откриеш, те наистина са били твои родители. Те са те отгледали, те са те закриляли, те са те обичали. Ти търсиш родителите си в чисто биологичния смисъл и аз те разбирам. За теб има значение. На твое място вероятно щях да направя същото. Само че не бъркай истината — Уил и Елейн Паркър са били твоите родители. Каквото и да откриеш, не позволявай да замъгли този факт. — Стисна ръката ми силно и после я пусна. — И сега какво? — попита.

— Адвокатката ми е изготвила документите за ексхумацията — отговорих. — Бих могъл да сравня своята ДНК с тази на баща си.

— Би могъл, но още не си. Не си готов, нали?

Кимнах.

— Кога се връщаш в Мейн?

Утре следобед, след като поговоря с Еди Грейс.

— С кого?

— Полицай, приятел на баща ми. Бил болен, но дъщеря му каза, че сигурно ще е в състояние да поговори с мен няколко минути, ако не го напругам.

— А ако не научиш нищо от него?

— Ще притисна Джими.

— Ако Джими крие нещо, явно го крие добре. Ченгетата клюкарстват, знаеш го. Те са като продавачките на риба — веднъж узнаят ли нещо, трудно си държат езика зад зъбите. И сега знам кой изневерява на жена си, кой пие или смърка и кой взема подкупи от дилърите и от проститутките. Така стоят нещата. А след смъртта на онези деца вътрешните огледаха под лупа живота и кариерата на баща ти, опитвайки се да открият причината на случилото се.

— Официалното разследване не е открило нищо.

— Зарежи официалното разследване. Ти по-добре от всеки знаеш как стават тези работи. Има официално разследване, има и тайно — едното е архивирано и човек може да го проследи, а другото се провежда тайно и после го заравят дълбоко.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че ще поразпитам. Все още някои хора са ми задължени. Да видим дали няма да успея да намеря нещо, за което да се хванем. А ти междувременно прави, каквото смяташ, че трябва. — Той допи виното си. — Хайде да си лягаме. Утре сутрин ще те закарам до Пърл Ривър. Винаги ми е харесвало да гледам как живеят ирландците. Става ми по-добре, че не съм един от тях.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Еди Грейс неотдавна беше изписан от болницата и бе предаден на грижите на дъщеря си Аманда. Еди боледуваше от доста време. Научих, че състоянието му не позволява да говори с никого и че през повечето време спи, но явно през последните седмици се беше посъвзел. Беше се върнал у дома, а от болницата го бяха изписали с облекчение, защото не можеха да направят за него нищо повече. Можеше да взема болкоуспокояващите и у дома, не беше нужно да е в болница, а и щеше да бъде по-спокоен, ако е заобиколен от семейството си. Аманда беше оставила съобщение на телефона ми в отговор на предишните ми обаждания, с което ме осведомяваше, че Еди иска и явно е в състояние да се срещне с мен в нейния дом.

Аманда живееше на „Съмит Стрийт“, съвсем близо до църквата „Света Маргарита от Антиохия“ и почти срещу някогашния ми дом на „Франклин Стрийт“. Уолтър ме остави пред църквата и отиде да пие кафе. Аманда отвори вратата секунди след иззвъняването на звънеца, сякаш ме бе чакала в коридора. Косата ѝ беше дълга и кестенява, но нещо в цвета ѝ подсказваше, че е боядисана в близък до естествения си цвят, така че контрастът да не е силен. Беше ниска, малко над метър и петдесет и пет, кожата ѝ беше осеяна с лунички и имаше светлокафяви очи. Изглежда, току-що си беше сложила червило и ухаеше на някакъв цитрусов аромат, който, точно като самата нея, успяваше да бъде едновременно непретенциозен, но впечатляващ.

Бях си паднал по Аманда Грейс, докато учехме заедно в гимназията на Пърл Ривър. Беше по-голяма от мен с една година и се мотаеше с компания, в която беше популярен черният лак за нокти и някакви неизвестни английски групи. Беше от момичетата, които популярните спортни типове се правят, че ненавиждат, но за които си фантазираха тайно, докато наперените им руси приятелки вършеха неща, които не изискваха гаджетата им да ги гледат в очите. Около година преди смъртта на баща ми тя започна да излиза с Майкъл Райън, чиито големи цели в живота бяха да поправя коли и да си открие боулинг — сами по себе си не безсмислени, но неотговарящи

на нивото на амбицията, която винаги съм смятал, че би удовлетворила момиче като Аманда Грейс. Майк Райън не беше лошо момче, но разговорните му умения бяха ограничени, а и искаше да живее и да умре в Пърл Ривър. Аманда говореше за пътувания до Европа и за желанието си да учи в Сорбоната. Трудно ми беше да си представя какво е общото между нея и Майк.

Ето я, отново стоеше пред мен и макар по лицето ѝ да забелязах бръчки, които ги нямаше преди, тя си беше почти същата точно като градчето. Усмихна ми се.

— Чарли Паркър. Радвам се да те видя.

Не знаех как да я поздравя. Протегнах ръка, но тя се шмугна покрай ръката ми, прегърна ме и поклати глава.

— Все същото непохватно момче — отбеляза тя според мен не без известна нежност. Пусна ме и ме огледа развеселено.

— Какво ще рече това?

— Идваш в къщата на хубава жена и искаш само да се ръкуваш с нея!

— Е, доста време мина. Не ми се иска да си въобразявам разни неща. — Отново се почувствах петнайсетгодишен. — Как е съпругът ти? Още ли си играе с кегли?

— Прозвуча ми малко гей — изкиска се тя.

— Едър мъж, който поваля твърди предмети с фалическа форма. Как човек да не си направи този извод?

— Кажу му го, като го видиш. Сигурна съм, че ще поговори с психоаналитика си.

— Не се съмнявам. Или ще ми рита задника оттук до Джърси.

Изражението ѝ се промени. Част от веселостта ѝ се изпари, а не разбрах какво точно я замени.

— Не, съмнявам се, че ще постъпи така с теб.

Отстъпи назад и отвори широко вратата.

— Заповядай. Приготвила съм обяд. Е, просто купих малко студени мезета, салати и пресен хляб. Ще се задоволим с това.

— Предостатъчно е. — Влязох в къщата и тя затвори вратата, промуши се покрай мен, за да ме поведе към кухнята, като за миг обхвана кръста ми с ръце и притисна корем към слабините ми. Изстенах.

— Какво има? — попита тя ококорена и невинна.

— Нищо.

— Хайде, кажи.

— Мисля, че още те бива във флиртуването.

— Стига да е за благородна кауза. Освен това не флиртувам с теб, не много. Дадох ти шанс преди много време.

— Наистина ли? — Опитах се да си спомня кога изобщо съм имал някакъв шанс с Аманда Грейс, но нищо не ми хрумна.

Последвах я в кухнята и я наблюдавах как пълни една кана от кран с филтър.

— Да, наистина — отговори тя, без да се обръща. — Трябваше само да ме поканиш. Не беше сложно.

Седнах.

— Тогава всичко ми се струваше сложно.

— На Майк не му се струваше.

— Е, той не беше толкова сложен.

— Не, не беше. — Тя се обърна и постави каната на масата. — И все още не е. С течение на времето установих, че това не е лошо.

— Той с какво се занимава?

— Поправя коли. Има сервиз в Оринджтаун. Още ходи на боулинг, обаче едва ли ще има собствена боулинг зала, докато е жив.

— Ами ти?

— Преди време преподавах в началното училище, обаче напуснах след раждането на втората ни дъщеря. Сега работя на половин ден за издателство на учебници. Може да се каже, че съм продавачка, но ми харесва.

— Имаш деца? Не знаех.

— Две момичета. Кейт и Ани. Сега са на училище. Още не са свикнали, че баща ми живее тук.

— А той как е?

Тя се намръщи.

— Не е добре. Въпрос на време е. От лекарствата му се доспива, но обикновено е добре за час-два следобед. Скоро ще се наложи да го настаним в хоспис, просто още не е готов. Засега ще остане при нас.

— Съжалявам.

— Няма нужда. Той не съжалява. Водил е чудесен живот и сега го завършва при семейството си. С нетърпение очаква срещата с теб.

Много харесваше баща ти. Теб също. Мисля, че навремето много щеше да се зарадва, ако двамата с теб се свържем.

Лицето ѝ се смрачи. Струва ми се, че направи поредица неизречени връзки и си представи свое алтернативно съществуване, в което ми е съпруга.

Само че съпругата ми беше мъртва.

— Прочетохме за случилото се — каза тя. — Ужасна трагедия.

Смълча се. Беше се почувствала длъжна да повдигне въпроса, а сега не знаеше как да преодолее въздействието на стореното.

— И аз имам дъщеря — осведомих я.

— Наистина ли? Чудесно — възкликна Аманда с донякъде прекалено въодушевление. — На колко години е?

— На две. С майка ѝ сме разделени. — Замълчах. — Но продължавам да се виждам с дъщеря си.

— Как се казва?

— Саманта. Сам.

— В Мейн ли е?

— Не, във Върмонт. Когато порасне достатъчно, може да гласува за социалистите и да започне да подписва петиции за отделяне от профсъюзите.

Аманда дигна чашата си с вода.

— Е, тогава за Сам.

— За Сам.

Хапнахме и разговаряхме за стари приятели от училище и за живота ѝ в Пърл Ривър. Оказа се, че в крайна сметка е била в Европа заедно с Майк. Пътуването ѝ било подарък за десетата годишнина от сватбата им. Били във Франция, в Италия и в Англия.

— Отговори ли на очакванията ти? — попитах я.

— Донякъде. Искане ми се пак да отида и да видя и други места, но засега ми стига.

Чух движение над нас.

— Татко се е събудил — каза Аманда. — Трябва да се кача горе и да му помогна да се оправи.

Излезе от кухнята и се качи горе. След малко чух гласове и кашлица, която звучеше сухо, хрипливо и болезнено.

Десетина минути по-късно Аманда въведе в стаята възрастен и попревит човек. Подпираше се на бастун, но тя за всеки случай го

придържаше за кръста. Беше толкова слаб, че ръката ѝ обхващаше талията му почти изцяло, но дори приведен, той беше висок почти колкото мен.

Косата на Еди Грейс беше окапала. Нямаше дори брада. Кожата му изглеждаше студена и прозрачна, жълтеникава на скулите и червеникавоморава под очите. Устните му бяха почти обезкървени, а когато се усмихна, видях, че повечето му зъби са опадали.

— Господин Грейс, радвам се да ви видя — поздравих го.

— Еди, наричай ме Еди — поправи ме той. Гласът му беше дрезгав като пила, която се плъзга по грапав метал.

Ръкувахме се. Все още имаше силно ръкостискане.

Дъщеря му остана до него, докато го настани да седне.

— Искаш ли малко чай, татко? — попита тя.

— Не, няма нужда, благодаря.

— В каната има вода. Да ти наля ли?

Той изви очи нагоре.

— Боже, тя си мисли, че не мога да си наля вода само защото ходя бавно и спя много.

— Знам, че можеш да си налееш и сам. Просто се опитвам да бъда мила. Ама и ти си един неблагодарник! — нежно го укори тя, после го прегърна, а той потупа ръката ѝ и се усмихна.

— А ти си добро момиче. По-добро, отколкото заслужавам.

— Е, важно е да не го забравяш — целуна тя голото му теме. — Ще ви оставя двамата да си поговорите. Ще съм горе, ако ти потрябвам.

Погледна ме, застанала зад гърба му, и ме помоли безмълвно да не го изтощавам. Аз кимнах леко и тя излезе, след като го настани удобно и ме докосна леко по рамото, преди да затвори вратата.

— Как си, Еди? — попитах.

— Горедолу. Все още съм тук обаче. Студът ми се отразява. Липсва ми Флорида. Останах колкото може по-дълго, но не можех да се грижа сам за себе си, след като се разболях.

Съпругата ми Андреа почина преди няколко години. Не мога да си позволя да си наема медицинска сестра. Аманда ме доведе тук и каза, че ще се грижи за мен, ако ѝ разрешат от болницата. А и все още имам приятели от едно време. Не е чак толкова лошо. Само проклетият студ ме мъчи.

Наля си малко вода, каната потрепери съвсем леко в ръката му, и после отпи глътчица.

— Защо си се върнал тук, Чарли? Какво ти е хрумнало сега да говориш с един умиращ старец.

— Става дума за баща ми.

— Аха — изсумтя той, явно смутен. — Осъзнавам колко малко достойнство ми е останало само когато се появи нов човек. Знаеш ли какво научих от живота? Не остарявай. Избягвай го, докато можеш. Болестите също е по-добре да избягваш. — Явно се отнесе малко, но после отново насочи вниманието си към мен. — Дааа, Уил. Той беше от добрите.

— Беше му приятел. Надявах се да можеш да ми кажеш нещо за случилото се, защо се случи.

— След толкова много време?

— Да, след толкова много време.

Потропа с пръсти върху масата.

— Твоят старец вършеше нещата спокойно. Умееше да убеждава хората, нали ме разбираш? Никога не се ядосваше. Никога не избухваше. Дори преместването му известно време от Девети участък в по-крайното управление беше негово решение. Фактът, че поиска преместване на толкова начален етап от кариерата си, може и да не е помогнал много на служебната му характеристика, но го направи в името на по-спокойния живот. Никога не бих допуснал, че човек като него ще извърши, каквото извърши той или каквото твърдяха, че е извършил.

— Помниш ли защо поиска преместването?

— Ами, двамата с Джими не се разбирали добре с някой от началниците в Девети. Бяха страхотен екип тези двамата. Единият водеше, другият го следваше. Мисля, че двамата заедно успяха да подразнят всички важни клечки. Това беше обратната страна на баща ти. У него живееше дявол, но той през повечето време го държеше вързан. Такааа... В Девети участък имаше един сержант Бенет. Чувал ли си за него?

— Не, никога.

— Не продължи дълго. Двамата с баща ти си сблъскаха рогата и Джими подкрепи Уил както винаги.

— Помниш ли за какво се скараха?

— Не, просто несъвместимост на характерите, струва ми се. Бенет взимаше подкупи, а баща ти не понасяше подкупните ченгета, колкото и нашивки да имаха. Бенет обаче намери начин да събуди дявола в баща ти. Една нощ се сбиха здравата, а това е недопустимо, когато си с униформа. Положението на баща ти не беше никак розово, обаче не можеха да си позволят да изгубят добро ченге. Струва ми се, че отгоре някой позвъни в негова полза.

— Кой?

Еди сви рамене.

— Когато се държиш добре с хората, мнозина са ти задължени. Твоят старец имаше приятели. Стигнаха до споразумение.

— И то беше баща ми да поиска прехвърляне.

— Точно така. Прекара една година в затънтен участък, докато комисията „Нап“ не нагъна Бенет — оказа се от „печените“.

Комисията „Нап“ разследваше корупцията в полицейските среди в началото на 70-те години и бе разделила корумпираните ченгета на две групи: „зелените“, които вземаха дребни суми от по десет-двайсет долара, и „печените“, които вземаха по-сериозни пари от наркодилърите и сводниците.

— И след като уволниха Бенет, баща ми се е върнал, така ли?

— Нещо такова. — Еди показа с жест как някой върти шайбата на телефон.

— Не знаех, че баща ми е имал такива приятели.

— Може би и той не е знаел, докато не са му потрябвали.

Не задълбах повече.

— Помниш ли стрелбата? — попитах.

— Помня, че чух да говорят за нея. През онази седмица бях патрул от четири до дванайсет. Двамата с партньора ми се срещнахме с още двама колеги, Клоск и Бърк, на кафе. Те били в участъка, когато съобщили за случилото се. Когато видях баща ти отново, беше в ковчег. Добре се бяха погрижили за него, приличаше на себе си, струва ми се. Понякога балсаматорите правят човек да изглежда като восъчна кукла. — Той се опита да се усмихне. — Мисля си за тези неща, нали разбираш.

— Ще се погрижат за теб — уверих го. — Аманда няма да допусне друго.

— Ако стане на нейното, мъртъв ще изглеждам по-добре, отколкото жив. И по-издокаран.

Върнах разговора отново към баща ми:

— Имаш ли представа защо баща ми е убил момчето и момичето?

— Никаква, но както ти казах, трябва да се е случило нещо наистина сериозно, за да накара Уил да излезе от релси. Изглежда, доста са прекалили, за да го накарат да постъпи така.

Той пийна още малко вода, подложил ръка под брадичката си, за да не се полее. Когато остави чашата, дишаше тежко и аз си дадох сметка, че не разполагам с много време.

— А как се държеше той в дните непосредствено преди случилото се? Как изглеждаше — щастлив, разсеян?

— Не, беше си, какъвто е бил винаги. Нищо по-различно. Но през онази седмица не се виждахме често. Той беше на патрул от осем до четири, а аз от четири до дванайсет. Поздравявахме се на входа и толкова. През онази седмица той беше с Джими Галахър, поговори с него. Джими беше с твоя старец в деня на стрелбата.

— Моля?

— Двамата винаги бяха заедно на рождените дни на Джими. Никога не пропускаха.

— Джими ми каза, че през този ден не са се виждали. Той получил отпуск като награда. Май заловил доста дрога.

Един ден почивка бе наградата за сериозен арест. Попълваш формуляр RF-28 и го даваш на секретаря на капитана. За да си осигурят този ден почивка, повечето ченгета му бутваха по някой долар или бутилка „Чивас“, която са спечелили като придружители на някой собственик на магазин за алкохол до банката. Това бе едно от предимствата на задължението да се грижиш за бумагите в участъка.

— Може и така да е — каза Еди, — обаче в деня, когато баща ти застреля онези хлапета, двамата бяха заедно. Спомням си. Джими дойде да вземе твоя старец, когато той се върна от смяна.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Дойде в участъка да го вземе. Дори покрих Уил, за да може да си тръгне по-рано. Щяха да започнат вечерта в „Питс Плейс“ и да я завършат в „Енглърс Клъб“.

— Къде?

— „Енглърс Клъб“ в Гринич Вилидж. Беше нещо като частен клуб на „Дорейшо Стрийт“. Четвърт долар за кутийка бира.

Облегнах се на стола си. Джими ме уверяваше, че не е бил с баща ми в деня на стрелбата, а ето че сега Еди открито го опровергаваше.

— Видял си Джими в участъка?

— Глух ли си? Точно така. Видях го да се среща с твоя старец, видях как двамата излязоха заедно. Той друго ли ти каза?

— Да.

— Хм, може би не си спомня добре.

Хрумна ми нещо.

— Еди, двамата с Джими поддържате ли връзка?

— Не, не може да се каже. — Устата му се разкриви в неприязнено изражение. Стъписах се. Имаше нещо, нещо ставаше между Джими и Еди.

— Той знае ли, че си се върнал в Пърл Ривър?

— Ако някой му е казал, може и да знае. Не ми е идвал на гости, ако това питаш.

Дадох си сметка, че съм напрегнат и съм се привел напред на стола. Еди също го забеляза.

— Аз съм стар човек и умирам, нямам какво да крия. Обичах баща ти, беше добро ченге. Джими също беше добро ченге. Не знам каква може да е причината да те лъже за твоя старец, но можеш да му кажеш, че си разговарял с мен. Предай му, че според мен трябва да ти каже истината, ако това искаш.

Изчаках. Не последва нищо повече.

— Не знам какво очакваш да излезе от тази работа — каза Еди. — Баща ти е извършил онова, в което го обвиняват. Застреля онези двама млади хора и после се застреля.

— Искам да знам причината.

— Може би няма причина. Би ли могъл да го приемеш?

— Стига да опитам да направя каквото трябва. — Размислих дали да му разкрия още, но вместо това го попитах: — Ти щеше ли да знаеш, ако баща ми... е хойкал?

Еди се олюля леко, после се засмя. Това предизвика нов пристъп на кашлица и аз му налях още вода.

— Баща ти не е хойкал, не беше негов стил — заяви Еди, след като се съвзе. — Не беше негов стил. — Пое си няколко пъти дълбоко въздух и аз забелязах нещо да проблясва в погледа му. Не беше приятно — сякаш го бях спипал да оглежда младо момиче на улицата и наблюдавах как сексуалната фантазия се разиграва в очите му. — Но баща ти беше човек — продължи Еди. — Всички правим грешки. Кой знае? Някой ти е споменал нещо ли?

Той се вгледа внимателно в мен със същия блясък в погледа.

— Не, никой не ми е споменавал нищо.

Еди задържа погледа ми още малко, после кимна.

— Ти си добър син. Помогни ми да стана, моля те. Мисля да погледам телевизия. Имам един час, преди проклетите лекарства отново да ме приспят.

Помогнах му да стане от стола и го заведох в дневната, където той се настани на канапето при дистанционните и си пусна някаква телевизионна игра. Звукът повика Аманда от горния етаж.

— Приключихте ли? — попита тя.

— Така ми се струва — отвърнах. — Ще си тръгвам. Благодаря ти, Еди.

Старецът ми махна с дистанционното за сбогом, но не откъсна поглед от телевизора. Аманда ме изпращаше на входа, когато Еди се провикна:

— Чарли!

Върнах се при него.

Беше вперил поглед в екрана.

— За Джими.

Чаках.

— Отношенията ни бяха приятелски, но всъщност никога не сме били близки. — Почука с дистанционното по ръкохватката на канапето. — Нямам доверие на човек, който прекарва целия си живот в лъжа. Това исках да ти кажа.

Натисна копчето и смени канала на някакъв следобеден сериал. Изправих се и се върнах при Аманда.

— Помогна ли ти?

— Да. И двамата ми помогнахте — отвърнах.

Тя се усмихна и ме целуна леко по бузата.

— Надявам се да намериш каквото търсиш, Чарли.

— Имаш номера ми — казах. — Дръж ме в течение за баща си.

— Добре — обеща тя. След това взе листче от масичката с телефона и написа нещо. — Номерът на мобилния ми. За всеки случай.

— Ако знаех, че е толкова лесно човек да получи номера на телефона ти, щях да го поискам много отдавна.

— Ти имаше номера ми, просто не го използва.

С тези думи тя затвори вратата, а аз се спуснах надолу към кафене „Мъди Брук“, където ме чакаше Уолтър, за да ме откара на летището.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Бях разочарован, че се наложи да напусна Ню Йорк, без да съм научил къде е бил Джими Галахър в деня, когато баща ми е станал убиец, но нямах избор: бях длъжник на Дейв Еванс, а той много ясно ми показва, че се нуждае от мен в „Мечката“ през по-голямата част от предстоящата седмица. Освен това разполагах единствено с думите на Еди, че Джими и баща ми са се видели през онзи ден. Възможно бе да е сбъркал, а аз исках да съм сигурен във фактите, преди да нарека Джими Галахър лъжец.

Взех си колата на летището в Портланд и се върнах вкъщи навреме, за да си взема душ и да се преоблека. Запътих се към къщата на Джонсън, за да прибера Уолтър, но се сетих къде е кучето и изпаднах в мракобесно настроение, което нямаше да ме напусне през цялата вечер.

По-голяма част от вечерта прекарах зад бара заедно с Гари. Имахме доста работа, но въпреки това ми остана време да си поговоря с клиентите и дори да свърша малко писмена работа в кабинета отзад. Единственият напрегнат момент беше, когато един напопан със стероиди тип се разсъблече по потник и мърляво долнище на анцуг и започна да сваля Хилари Хърман, дребничка руса жена, която изглеждаше така, сякаш дори лек порив на вятъра ще я отнесе като есенно листо. Когато Хилари обърна гръб на здравеняка и на авансите му, той има глупостта да сложи ръка на рамото ѝ, за да привлече отново вниманието ѝ, но в този момент Хилари, която беше специалистката по джудо в портландската полиция, се завъртя и толкова силно изви ръката на ухажора си зад гърба му, че коленете и челото му се удариха едновременно в пода. След това го заведе до изхода, метна го на снега и хвърли дрехите му отгоре. Приятелчетата му, изглежда, се изкушаваха да демонстрират недоволството си от случилото се, обаче намесата на другите портландски ченгета, с които пиеше Хилари, я избави от необходимостта да скрита и техните задници.

Когато стана ясно, че положението се е успокоило и никой не е пострадал незаслужено, започнах да пренасям каси с шишета от прохода до фризерите. Щяхме да затворим чак след час, но едва ли щеше да ни изненада неочакван приток на нови клиенти, пък и така спестявах време, което иначе трябваше да отделя по-късно. Тъкмо внасях третата каса, когато забелязах човека, настанил се в далечния край на бара. Носеше същото сако от туид и беше оставил отворения си бележник до дясната ръка. Гари отговаряше за този край на бара, но когато се запъти да обслужи новопристигналия, аз му дадох знак да го остави на мен и той отиде да си бъбри с Джаки Гарнър, към когото развиваше тревожна привързаност. Джаки се опитваше да води разговор с красива, но стеснителна жена на около четирийсет години, обаче прие с признателност компанията на Гари. Джаки не го биваше много с жените. Всъщност не помня изобщо да съм го виждал с жена. Обикновено, когато го заговореше представителка на противоположния пол, лицето му добиваше объркано изражение като на дете, на което говорят на чужд език. В момента и той, и червенокоската се бяха изчервили. Явно Гари се изявяваше като посредник, който поддържа разговора. Ако не им бе помогнал, сигурно и двамата щяха съвсем да си глътнат езиците, а ако се изчервяха още повече, просто щяха да експлодират.

— Как сте? — поздравих аз онзи с бележника. — Дошли сте за още едно питие?

— Май да — отговори той. Опитваше се да съблече сакото си. Ръкавите му бяха навити до лактите, вратовръзката му беше разхлабена и горното копче на бялата му риза беше разкопчано. Въпреки небрежното си облекло създаваше впечатлението, че се готви да се заеме със сериозна работа.

— Какво да ви наляя?

— Само кафе, моля. — Когато се върнах с чаша прясно кафе, сметана и подсладител, до бележника имаше визитна картичка, обърната към мен. Поставих всичко върху нея, без да я прочета.

— Един момент — каза мъжът. Вдигна чашата, взе картичката и ми я даде. Взех я, прочетох я и я оставих отново на бара.

— Хубава визитка — отбелязах и така си беше. Името му, Майкъл Уолас, беше написано с изпъкнали златни букви заедно с номер на пощенска кутия в Бостън, два телефонни номера, имейл

адрес и уебсайт. Според визитката човекът работеше като „писател и репортер“.

— Задръжете я — каза той.

— Не, благодаря.

— Не, настоявам.

Лицето му имаше решително изражение, което не ми допадна много. Беше като на ченгетата, когато притискат заподозрян, а той не схваща посланието.

— Настоявате? — Пет пари не давах за тона му.

Той бръкна в чантата си и извади две книги с меки корици. Първата май бях виждал по книжарниците — разказваше за мъж от Северна Калифорния, който за малко да успее да се измъкне безнаказано, след като бе убил жена си и двете си деца, твърдейки, че са се удавили, когато буря връхлетяла яхтата им. Сигурно щеше да успее да отърве кожата, ако един от криминолозите не бе забелязал слаби следи от химикали в солената вода в дробовете на намерените тела и не ги бе сравнил с петната от мивката в камбуза на яхтата, което доказваше, че съпругът е удавил и трите жертви в мивката, преди да изхвърли труповете зад борда. Когато най-накрая убиецът признал злодеянието, причината за убийствата била, че „те никога не правеха нищо навреме“. Втората книга явно беше по-стара — стандартен материал за серийни убийци, съсредоточен най-вече над сексуалните престъпления. Заглавието ѝ беше почти толкова зловещо, колкото съдържанието: „Кръв на улицата“.

— Аз съм авторът — поясни той ненужно. — Майкъл Уолас. С това се занимавам. Разказвам истински криминални истории. — Протегна ръка. — Приятелите ми казват Майки.

— Няма да ставаме приятели, господин Уолас.

Сви рамене, сякаш точно такъв отговор беше очаквал.

— Ето какво, господин Паркър. Чел съм много за вас. Вие сте герой. Заловили сте неколцина наистина лоши хора, но досега никой не е разказал пълната история на стореното от вас. Искам да напиша книга. Искам да разкажа историята ви — смъртта на съпругата и на детето ви, как сте преследвали извършителя и как след това преследвате и други като него. Вече имам издател в Ню Йорк и съм измислил заглавието. Ще се казва „Ангел отмъстител“. Хубаво е, нали?

Не отговорих.

— Авансът не е голям, средна петцифрена сума, което не е съвсем зле за такава работа, но съм готов да го поделя с вас в замяна на вашето сътрудничество. Същото важи за авторските права. Моето име ще стои на корицата, но историята ще бъде вашата, каквато искате да бъде разказана.

— Не искам да разказвате историята ми, господине. Разговорът ни приключи. Кафето е от мен, но ви съветвам да не оставате дълго.

Извърнах се, но той не млъкна:

— Изглежда не разбирате, господин Паркър. Не искам да се караме, но аз ще напиша книгата, независимо дали ще ми помогнете. Голяма част от фактите вече са публично достояние, а аз ще открия и други по време на проучването си. Вече съм свършил доста предварителна работа и съм се свързал с хора в Ню Йорк, които са склонни да говорят. Има и други от родното ви място и от тук, които ще ми разкажат каквото знаят за живота ви. Давам ви шанс да оформите материала, да откликнете. Искам само няколко часа от времето ви през следващата седмица-две. Работя бързо и няма да ви се натрапвам повече, отколкото е абсолютно необходимо.

Мисля, че се изненада от светкавичното ми движение, но му прави чест, че не трепна дори когато почти се залепих за лицето му.

— Чуй какво ще ти кажа — подех тихо, — тая няма да я бъде. Сега ще станеш, ще си тръгнеш и повече няма да ми се мяркаш пред очите. Книгата ти свършва тук. Ясно ли е?

Уолас взе бележника си, почука с него веднъж по бара и го прибра в джоба си. Облече си сакото, уви шала около врата си и остави три долара на бара.

— За кафето и бакшиша — каза той. — Ще ви оставя книгите. Разгледайте ги. По-добри са, отколкото си мислите. Ще намина отново след ден-два, за да проверя дали не сте размислили.

Кимна ми за сбогом и си тръгна. С рязко движение пометох книгите в кошчето за отпадъци под бара. Джаки Гарнър, който слушаше целия разговор, слезе от стола си и се приближи до мен.

— Ако искаш, мога да се погрижа — предложи той. — Този задник сигурно е още на паркинга.

Поклатих глава.

— Зарежи го.

— Аз няма нищо да му кажа — увери ме Джаки. — А ако се опита да говори с Поли и с Тони, те ще хвърлят тялото му в залива Каско.

— Благодаря, Джаки.

— Да, добре...

Откъм паркинга на заведението се чу запалването на двигател. Джаки от входа наблюдаваше как Уолас потегля.

— Син таурус — оповести той. — С масачузетски номера. Стар. Не е нает. Известните писатели не карат такива коли. — Върна се на бара. — Смяташ ли, че ще успееш да го накараш да спре?

— Не знам, ще опитам.

— Изглежда упорит.

— Да, така е.

— Е, предложението ми още е в сила. Тримата с Тони и Поли умеем да се справяме с упоритите. За нас това е предизвикателство.

Джаки поостана след затварянето на бара, но не от загриженост за мен. Интересуваше го жената, която, както ми прошепна, се казваше Лайза Гудуин. Изкушавах се да я извикам и да я предупредя да бяга с всичка сила и да не се обръща назад, ако наистина има намерение да излиза с Джаки, но не беше честно и към двамата. Според Дейв, който я познаваше от предишни посещения в „Мечката“, беше сваятна жена, която вече няколко пъти бе избирала неподходящи мъже. В сравнение с някои от предишните и любовници Джаки беше направо Кари Грант. Той беше предан, добросърдечен и за разлика от някои от предишни й гаджета, никога не би й посегнал. Живееше с майка си и си падаше по самоделните амуниции, които не бяха толкова избухливи, колкото майка му, но Лайза щеше да се справи с тези проблеми, когато и ако възникнат.

Налях си остатъка от кафето от каната и отидох в кабинета отзад. Включих компютъра и открих каквото можах за Майкъл Уолас. Разгледах уебстраницата му, после прочетох някои от материалите му по вестниците, които спираха да излизат през 2005 г., а също и рецензиите за първите му две книги. След един час вече разполагах с домашния му адрес, с номера на социалната му осигуровка, с подробности за развода му през 2002 г. и за случая, когато беше

шофирал в нетрезво състояние през 2006 г. На сутринта трябваше да поговоря с Ейми Прайс. Не бях сигурен дали изобщо е възможно да бъдат предприети законови действия, за да попреча на Уолас да пише за мен, но не исках името ми да се появява на корицата на книга. Ако Ейми не можеше да помогне, щеше да се наложи да попритисна Уолас, а той нямаше да реагира положително на такъв натиск.

Гари влезе тъкмо когато бях свършил.

— Добре ли си? — попита.

— Да, добре съм.

— Ами, приключихме.

— Благодаря. Върви си вкъщи и се наспи. Аз ще заключа.

— Ами... лека нощ. — Той се позабави на прага.

— Какво има?

— Ако онзи тип, писателят, дойде пак, какво да правя?

— Сложи отрова в питието му. Обаче внимавай къде ще изхвърлиш трупа.

Гари изглеждаше объркан, сякаш не беше сигурен дали се шегувам. Познавам този поглед. Повечето хора, които работеха в „Мечката“, поназнайваха това-онова за миналото ми, особено местните, които идваха от години. Кой знае какви истории разказваха на Гари в мое отсъствие!

— Ако го видиш, просто ми кажи. И може да подшушнеш на всички, че ще бъда признателен, ако не говорят с него за мен.

— Дадено — отговори Гари и си тръгна видимо успокоен. Чух го да говори с един от готвачите, после вратата се затвори зад тях и всичко притихна.

Кафето беше изстинало. Излях го в мивката, разпечатах всичко, което намерих за Уолас, и се прибрах у дома.

Мики Уолас седеше в мотелската си стая до търговския център на Мейн и записваше бележките от срещата си с Паркър. Като репортер беше се научил да записва всичко, докато му е още прясно в главата, защото няколко часа по-късно паметта започва да изневерява. Можеш да си мислиш, че си запомнил най-важното, но си спомняш само онова, което не си забравил — важно или не. Мики имаше навика да си записва материала подробно в няколко бележника и после да го качва в компютъра, но бележниците си оставаха първият му източник и винаги се връщаше към тях, докато пишеше някоя книга.

Нито се изненада, нито се разочарова от първоначалната реакция на Паркър на предложението му. Всъщност смяташе, че е малко вероятно Паркър да му сътрудничи за написването на книгата, но пък защо да не попита. Повече го учудваше, че все още никой не беше написал книга за него, като се има предвид какво бе направил този човек и с какви случаи е бил свързан, но това бе само едно от множеството странни неща, свързани с Чарли Паркър. Въпреки историята и действията си той по някакъв начин бе успял да остане извън полезрението. Дори в материалите за най-нашумелите случаи името му оставаше заровено някъде в дребния шрифт. Сякаш имаше тайно споразумение във връзка с него и негласно съгласие от негова страна събитията да не бъдат раздухвани.

И това се отнасяше само за нещата, промъкнали се до публичността. Уолас вече доста беше душил и се бе натъкнал на името на Паркър във връзка с някакви дела в северната част на щата Ню Йорк, в които бяха замесени и руски мафиоти или поне така се говореше. Мики беше успял с няколко бири да развърже езика на ченге от Масина и бързо схвана, че е било прикрито нещо голямо. Обаче, когато на следващия ден се опита отново да говори с ченгето, го изгониха от града и го предупредиха недвусмислено да не се връща повече. След това следата изчезна, но любопитството на Мики се изостри.

Миришеше му на кръв, а кръвта продаваше книгите.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Емили Киндлър напусна градчето, в което бе живяла през последната година малко след погребението на родителите на мъртвото си гадже. Причината за смъртта им не бе изяснена, но в градчето решиха, че двамата сами са сложили край на живота си, въпреки че началникът Дашът все по-настойчиво се питаше защо са го направили, преди да погребат сина си, както е редно. Съмняваше се, че има родители, които не биха искали да изпратят подобаващо мъртвото си дете, колкото и да са съсипани от случилото се. Той оспорваше публично и в мислите си мнението, че двамата са се самоубили, и се зае със смъртта на родителите и с убийството на сина им.

Нямаше никакво съмнение, че Емили Киндлър е искрено потресена от тяхната смърт. Един от местните лекари бе принуден да ѝ сложи упойка, за да се успокои, а близките ѝ дори се тревожеха, че може да се наложи да влезе в психиатрия. Емили разказа на Дашът, че е ходила при семейство Фарадей вечерта преди да умрат и че Даниъл Фарадей ѝ се сторил доста съсипан. Нищо обаче не подсказвало, че родителите на Боби Фарадей възнамеряват да сложат край на живота си.

Засега единствената улика във връзка с убийството на Боби Фарадей бе дошла от щатската полиция, която установи, че две седмици преди смъртта си Боби е участвал в някаква препирня в бар в Макензи на десетина километра от града. Въпросното крайпътно заведение беше любимо място на мотоциклетистите и пияният Боби явно се е занасял с момиче, свързано с мотористите от групата на Кръстоносците. Те бяха базирани в Южна Калифорния, но щъкаха чак до Оклахома и Джорджия. Разменили си остри думи и малко юмруци, после изхвърлили Боби на паркинга и му сритали задника. Имал късмет, че не го прегазили, но някой в заведението, който познавал Боби, се намесил в негова защита и казал, че той е още хлапе и че преживява болезнено края на връзката си. Здравият разум надделял. Е, помогнало и случайното пристигане на патрулна на щатската полиция точно когато Кръстоносците умували дали да не нанесат на Боби

сериозни телесни повреди, за да отвлекат вниманието му от емоционалните поражения. Кръстоносците не бяха стока, но началникът на полицията не можеше да допусне, че ще удушат един младеж само защото ги е подразнил. Въпреки това детективите от щатската полиция смятаха, че си струва да тръгнат по тази следа, и в момента преследваха Кръстоносците, подпомагани от ФБР. Междувременно Дашът им показва знака, издълбан в кората на бука, те направиха още снимки, но после не получи от тях ни вест, ни кост.

Емили Киндлър била у дома сама по времето, когато смятаха, че е извършено убийството на приятеля ѝ, което означаваше, че тя няма алиби. Същото обаче важеше за половината град. Доколкото можеха да отсъдят, газта в къщата на семейство Фарадей е била пусната някъде след полунощ, преди два часа. Повечето хора в града по това време бяха в леглата си.

Шефът всъщност нямаше подозрения Киндлър да е замесена в смъртта на Боби Фарадей и подозренията му относно начина, по който родителите на Боби са намерили смъртта си, също не включваха нея, макар от добросъвестност да бе обмислил и тази вероятност. Когато началникът на полицията спомена Емили като заподозряна пред заместник главния патолог Хоумър Локуд, който живееше в града и познаваше Емили и семейство Фарадей, възрастният мъж просто се засмя.

— Тя няма физическата сила да направи това с Боби Фарадей — отговори той на началника. — Ръцете ѝ трябва да са стоманени.

Затова, когато Емили съобщи на началника, че възнамерява да напусне града, той не я винеше. Помоли я да му съобщи, когато се установи някъде, и известно време да го държи в течение на местопребиваването си, и тя се съгласи. Нямаше причина да не ѝ позволи да замине. Емили остави на полицейския началник телефонен номер, на който може да я намери, и адреса на хотел в Маями, където възнамеряваше да работи като сервитьорка, и го увери, че би се върнала по всяко време, ако може да помогне на разследването. Обаче когато Дашът я потърси, се оказа, че телефонният номер вече не се използва, а управителят на хотела в Маями го осведоми, че Емили изобщо не е приела предложението му за работа.

Явно Емили Киндлър беше изчезнала.

Тя се запъти на север. Искаше да усети мириса на морето, да си проясни главата. Искаше да опита да се отърси от онова, което я преследваше. Само че то я беше открило в малкото градче в Средния запад и бе отнело живота на семейство Фарадей. Знаеше, че ще я намери отново, но не смяташе просто да се сгуши в някой ъгъл и да чака това да се случи.

Мъжете я заглеждаха, докато седеше в автобуса на „Грейхаунд“, възряна в еднообразния пейзаж, който постепенно се превърна в леки възвишения, все още покрити със сняг. Някакъв тип с протъркано кожено яке, който вонеше на пот и на феромони, се опита да я заговори по време на едно от спиранията за почивка, но тя бързо се измъкна и се върна на мястото си зад шофьора. Един мъж към шейсетте я взе под крилото си и стрелваше с убийствен поглед всеки, който се опиташе да седне на свободното място до момичето. Когато мъжът с коженото яке се върна в автобуса с явното намерение да смени мястото си, за да е по-близо до обекта на интереса си, шофьорът му нареди да си седне на задника и да не мърда, докато не пристигнат в Бостън.

Мъжкото внимание накара Емили да се замисли за Боби и тя усети как сълзи парят в очите ѝ. Не беше влюбена в него, но го харесваше. Беше забавен, мил и непохватен, поне докато не започнеше да пие, когато на повърхността изплуваше гневът и раздразнението му към баща му, към малкото градче и дори към нея.

Не беше съвсем сигурна какво търси у един мъж. Понякога ѝ се струваше, че долавя някакъв намек, кратък проблясък на онова, което търсеше, сякаш светлина за кратко озаряваше мрака. Откликваше и мъжът на свой ред също откликваше. Понякога Емили не успяваше да се отдръпне навреме и изтърпяваше последиците — обидни думи, понякога дори физическо насилие, а веднъж едва не се случи нещо лошо и от това.

И тя като някои млади мъже и жени на своята възраст се бе опитала да открие призванието си. Все още не ѝ бе ясно по кой път иска да поеме животът ѝ. Мислеше, че би могла да стане художничка или писателка, защото обичаше книгите, картините и музиката. В големите градове прекарваше часове наред по музеи и галерии, застанала пред великите платна с надеждата да я погълнат, да се слее с техния свят. Когато можеше да си го позволи, купуваше книги. А ако

нямаше достатъчно пари, се записваше в библиотеката, макар да не беше същото да четеш книга, която не е нейна. Въпреки това книгата създаваше у нея усещането, че не е съвсем изгубена, че не се носи из света съвсем без посока. И други се бяха борили с проблеми като нейните и се бяха справяли.

Емили не стигна чак до Бостън, а слезе в един град в Ню Хампшър. Не знаеше причината, просто се довери на инстинкта си. Седмица по-късно все още не беше успяла да хареса градчето, но въпреки това остана. Изкуството и културата не бяха на почит тук. Имаше само един малък музей, смесица от история, повечето местна, и от изкуство — също местно в по-голямата си част. Всички други експонати изглеждаха някак случайни, импулс от страна на хора, чиито средства не отговарят на вкуса им или чийто вкус не отговаря на средствата им в градче, където хората усещаха, че е уместно и дори необходимо да имат някакъв музей, но без напълно да разбират защо. Това отношение, изглежда, бе обхванало всички слоеве и Емили не си спомняше друг път да е попадала в среда, в която творчеството е така потъпкано и задушено. Е, поне докато не си спомни родното си градче. И там нямаше място за изкуството и красотата, а къщата, в която беше отраснала, бе напълно лишена от подобни труфила. Нямаше място дори за списания, ако не броим порносписанията на баща ѝ.

От толкова време не бе мислила за него. Майка ѝ ги беше напуснала, когато Емили бе още дете, и бе обещала да се върне и да я вземе, но така и не го направи, а след време научиха, че е умряла някъде в Канада и че е погребана от семейството на новия си приятел. Бащата на Емили направи необходимото, за да ѝ осигури образование и физическо оцеляване, но почти нищо повече. Тя ходеше на училище и винаги имаше пари за книги. Хранеха се добре, но само вкъщи, никога на ресторант. Отделяха пари в един буркан за домакинските разходи и той ѝ даваше джобни, но Емили не знаеше къде отиват останалите му средства. Баща ѝ не пиеше прекалено и не вземаше наркотици. Нито веднъж не ѝ посегна — любовно или гневно, а когато тя порасна и тялото ѝ съзря, той адски много внимаваше да не направи или да не каже нещо, което може да се окаже като неуместно или двусмислено. Никога нямаше да узнае колко признателна му бе Емили

за това. Беше чувала някои от момичетата в училище да разказват за бащите и пастроците си, за братята и чичовците си, за новите гаджета на изморените си и самотни майки. Баща ѝ не беше такъв. Той просто странеше от дъщеря си и бе свел разговорите си с нея до минимум.

Въпреки това тя никога не се почувства пренебрегната. Когато се появиха проблемите ѝ в училище — трудностите в час, плачът в тоалетната, — когато тя навлезе в пубертета, той говори с директора и уреди Емили да се срещне с психолог, макар че тя не сподели с милия и благ човечец с очила без рамки почти нищо, точно като с баща си. Не искаше да разговаря с психолог. Не искаше по никакъв начин да я възприемат като различна, затова не му разказа за пристъпите на главоболие, за това как ѝ причернява пред очите, как сънува, че нещо се показва от черна яма и как зъбите му се впиват в сърцето ѝ. Не сподели параноята си, усещането, че личността ѝ е много крехка и може всеки момент да изчезне или да се строши. След десетина сеанса психологът заключи, че тя е такава, каквато изглежда — нормално, макар и чувствително момиче, което след време ще намери мястото си в света. Възможно бе трудностите ѝ да предвещаваха нещо по-сериозно, някакъв вид шизофрения може би, затова психологът посъветва нея и най-вече баща ѝ да следят за съществени промени в поведението ѝ. След това баща ѝ се отнасяше с нея съвсем различно и през следващите месеци тя два пъти се бе събуждала посред нощ и го бе сварвала да стои по халат на вратата на стаята ѝ. Питаше го случило ли се е нещо, той ѝ отговаряше, че е викала насън, а тя се питаше дали баща ѝ е чул онова, което сигурно е изрекла.

Баща и работеше като шофьор в един склад за мебели „Трехо и синове“, мексиканци, успели да се замогнат. Беше единственият немексиканец сред служителите. Емили не знаеше на какво се дължи това. Когато го попита, той призна, че също не знае. Сигурно защото беше добър шофьор, но Емили допускаше, че е по-скоро защото „Трехо“ продаваха най-различни мебели, някои скъпи, други — не, на най-различни хора. Баща ѝ вдъхваше доверие, изразяваше се добре и беше кротък човек. Той беше приемливо лице за по-богатите клиенти на „Трехо“.

Всяка мебел в къщата им беше купена с отстъпка от неговите работодатели обикновено защото беше повредена или толкова грозна, че нямаше никаква надежда да бъде продадена. Баща ѝ беше отрязал и

изгладил с шкурка краката на кухненската маса, опитвайки се да ги подравни, но в резултат масата стана прекалено ниска и не можеха да пъхнат столовете под нея, след като се нахранеха. Канапетата в хола бяха удобни, но различни, а килимите бяха евтини, но трудно се износваха. Единствено телевизорите им бяха качествени, а баща ѝ редовно заменяше стария апарат с появилия се на пазара нов модел. Гледаше исторически филми и телевизионни игри, рядко спорт. Искаше да научава разни неща и дъщеря му мълчаливо учеше заедно с него.

Когато най-накрая замина, Емили се запита дали баща ѝ изобщо ще забележи. Подозираше, че просто ще приеме отсъствието ѝ с признателност. Едва по-късно осъзна, че понякога той изглеждаше едва ли не уплашен от нея.

Намери си работа като сервитьорка, този път в най-близкото подобие на бохемско кафене, с което можеше да се похвали градчето. Не плащаха много, но пък и наемът ѝ не беше висок, а в кафенето поне пускаха хубава музика и другите от персонала не бяха пълни загубеняци. Докарваше си допълнително, като през почивните дни работеше в бар. Не ѝ беше много приятно, но пък вече се бе запознала с един тип, който явно я харесваше. Беше дошъл с приятели да гледа хокейния мач, но беше различен от тях и се опита да пофлиртува с нея. Имаше хубава усмивка и не ругаеше като другите момчета, а тя се възхищаваше на такава способност у един мъж. След това се появи още няколко пъти и Емили усети, че момчето събира смелост да я покани да излязат. Обаче не беше сигурна дали е готова, не и след всичко, което ѝ се бе случило. Все пак у него имаше нещо, което я интригуваше. Ако я поканеше, щеше да се съгласи да излязат, но щеше да го държи на разстояние, докато не узнае повече за него.

Не искаше нещата да свършат като с Боби. През четвъртата си нощ в града се събуди, след като беше сънувала, че мъж и жена вървят по улицата към новия ѝ апартамент. Видението беше толкова живо, че тя отиде до прозореца, очаквайки да види двете фигури, застанали под най-близката улична лампа, но долу нямаше никого. Насън почти бе успяла да зърне лицата им. Сънят я спохождаше вече много години, но едва наскоро чертите на мъжа и жената бяха започнали да се проясняват и да се очертават все по-отчетливо с всяко следващо

посещение. Все още не ги бе разпознала, но знаеше, че приближава моментът и това да стане.

И тогава щеше да настане мигът на разплатата. В това поне беше сигурна.

III

*Прекъсни последната скръбна
целувка,
що две сърца пресушава,
изпепелява...*

*Извърни душа натам, насам мен
остави...*

Джон
Дон (1572–
1631),
„Накрая“

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Всяка петъчна вечер прекарвах в „Мечката“ заедно с най-големия ни доставчик „Напи“. „Мечката“ доставяше бира три пъти седмично, но от „Напи“ се снабдявахме с осемдесет процента от цялото количество, така че поръчката беше голяма. Камионът на „Напи“ идваше винаги в петък, проверявахме и прибирахме трийсетте кега, плащах за доставката, а после черпех шофьора един обяд и разговаряхме за бира, за семейството му и за спада в икономиката.

„Мечката“ имаше малко по-различни критерии по отношение на клиентите си от повечето барове. Заведението беше популярно сред хората, които се занимават с обратно изкупуване, и напоследък на паркинга ни спираха все повече от тях. Аз не бих се занимавал с такава работа, но повечето от тях гледаха на занятието си доста философски. Можеха да си го позволят. С няколко изключения бяха едри и сурови мъже, макар че най-суровият от тях, Джак Елмс, който ядеше бургър и си проверяваше телефона на бара, беше висок едва метър и шейсет и едва ли тежеше повече от шейсет килограма. Говореше тихо и никога не го бях чувал да ругае, но за него се разказваха легендарни истории. Пътуваше с един крастав териер на предната седалка на пикапа си, а под таблото на колата си държеше алуминиева бейзболна бухалка. Не знаех да има пистолет, но бухалката му беше строшила доста глави, а кучето му се славеше с рядкото умение да захваща някой за тестисите и да увисва на тях, ръмжейки, ако този някой дръзнеше да заплаши любимия му господар.

Излишно е да споменавам, че кучето не бе допускано в бара.

— Мразя това време на годината — каза Нейтан, шофьорът на „Напи“, привършвайки обедата си и готвейки се да излезе на студа. — Трябва да си намеря работа във Флорида.

— Обичаш да си на топло, а?

— Не, не обичам да е много топло, ама това... — направи той жест към света извън тъмния пашкул на „Мечката“ и навлече палтото си. — Може и да му викат пролет, ама не е. Все още е убийствен студ.

Имаше право. Тук имаше само три сезона или поне така изглеждаше: зима, лято и есен. Нямахме пролет. Вече бе средата на февруари, обаче не се забелязваха никакви истински признаци за възвращащ се живот, никакви прояви на обновление. Улиците на града бяха укрепени с крепостни валове от сняг и лед, а по-широките тротоари бяха набраздени от следите на машините, които ги бяха почиствали многократно. Е, най-неприятният сняг вече го нямаше. Обаче заваляха ледените дъждове и настана почти безкрайната обсада на адски упорития студ, от време на време съпътстван от силни ветрове, но ушите, носовете и пръстите на хората почервенияха и когато не духаше. Закътаните улици бяха покрити с ледени участъци — някои видими, други не, а стръмните места от главната улица към пристанището бяха опасни, ако човек няма сериозни подметки. Любимият на туристите паваж не правеше изкачването по-малко рисковано. Метенето на подовете на баровете и на ресторантите ставаше още по-досадно поради натрупаната киша и лед, пясък и морска сол. На места — покрай паркингите и долу по пристаните — купчините сняг и лед бяха страшно високи, сякаш пешеходците водеха някаква окопна война. Някои от ледените късове имаха размера на канари, изригнаха като че от дълбините на необикновен и почти замръзнал вулкан.

На пристаните корабчетата за омари бяха затрупани със сняг. От време на време някой смелчага дръзваше да излезе в залива и когато се върнеше, кръвта от рибата багреше снега в червено и розово, но предимно чайките пърхаха безутешно с криле и чакаха лятото, което да им донесе лесен улов. Нощем се чуваше свиренето на гуми, които търсеха сцепление с опасния лед, на нетърпеливо потропващи крака, докато човек си търси ключовете, и на смях на границата с плач от болка заради студа.

А тепърва предстоеше март, неприятен месец с топящ се лед и сняг и с последните остатъци от зимата, които се спотайват по усойните места. А после април и май, лятото и топлината, туристите.

Засега обаче тук бе само зимата без никакви изгледи за приближаваща пролет. Имаше само лед и сняг, а следите от стъпки оставаха сред кристалите като нежелани спомени, отказващи да умрат. Хората се скупчваха заедно и чакаха вдигането на обсадата. Но онзи

ден, през който Нейтан заговори за убийствения студ, донесе нещо необикновено и различно в тази част на света.

Донесе мъглата.

Доведе *тях*.

Вече дни и седмици наред беше ужасно мразовито, необикновено дори за това време на годината. Дни наред валя сняг, а после точно преди деня на свети Валентин снегът се превърна в леден дъжд, който наводни улиците и превърна снежните преспи в неравни ледени късове. После дъждът спря за известно време, докато накрая времето не се поизясни и температурите не се повишиха поне за малко.

И мъглата се надигна от побелялото поле като пушек от пожар, понесена от неосезаеми за човека въздушни течения, и изглеждаше едва ли не жива, бледно проявление с неизречена и неизвестна цел. Силуетите на дърветата станаха неразличими, гората се изгуби цялата в мъгла. Мъглата не намаляваше и не се оттегляше, а сякаш се съгъстяваше все повече с времето, влажно гнетеше градовете и се сипеше като кротък дъжд по прозорците, автомобилите и хората. С падането на нощта видимостта стана едва няколко метра и магистралите включиха светлинни надписи, предупреждаващи за спазването на дистанция и на разумна скорост.

А мъглата продължи да настъпва. Завладя града, превърна и най-ярките светлини в привидения, откъсна минувачите по улицата от другите като тях и всеки се почувства сам-самичък на света. Мъглата сближи още повече хората, които имаха любими същества и семейства, защото търсеха утеха един в друг, някой, с когото да общуват, в този свят, внезапно станал напълно непознат.

Може би те точно затова се върнаха. Или пък аз продължавах да смятам, че всъщност изобщо не са ме напусkali? Бях ги пуснал на свобода... призраците на съпругата и на дъщеря ми. Помолих ги да ми простят грешките и взех всичко, което бях запазил от живота им — дрехи и играчки, рокли и обувки, — и го изгорих в задния двор. Усетих ги как си тръгнаха, последваха виещите се ленти на блатата към очакващото ги море отвъд, а после отново влязоха в къщата, долових силния мирис на пушек и на изгубени неща, но този път ми се стори

различен — някак по-лек, сякаш освободен от излишното или сякаш влетяващият през отворените прозорци вятър бе прогонил стария мирис на застояло.

Разбира се, това бяха моите призраци. Аз ги бях създал по свой си начин. Бях им придал форма, бях направил своя гняв, скръб и загуба техни, така че те се превърнаха във враждебни същества, а всичко, което някога бях обичал у тях, изчезна, и празнината се запълни от нещата, които мразех у себе си. А те приеха тази форма, защото това бе собственото им завръщане в моя свят. Не бяха готови да изчезнат сред сенките на спомените, да заприличат на сънища, да се откажат от мястото си в този живот.

Не разбирах защо.

Но това не бяха те. Не беше съпругата, която бях обичал, макар и неумело, нито пък дъщерята, която ми беше толкова скъпа. Бях ги зърнал за миг, каквито бяха всъщност, преди да им позволя да се преобразят. Видях как мъртвата ми съпруга води призрака на някакво момче в една гъста гора, стиснала ръчичката му в своята ръка, и си дадох сметка, че момчето не се бои от нея. Тя беше Господарката на лятото и го отвеждаше при онези, от които се бе изгубило, придружаваше го в последното му пътуване през гъсталаците и дърветата. И за да не се плаши, за да не бъде само, с нея имаше още някой, едно момиченце почти на възрастта на момчето, което подскачаше на зимното слънце в очакване да пристигне другарят ѝ в игрите.

Това бяха моята съпруга и моето дете. Това беше истинският им вид. Онова, което пуснах на свобода сред пушека и пламъците, бяха моите призраци. А с мъглата се върнаха техните собствени.

Онази нощ работих. Не трябваше, обаче Ал и Лорейн, двама от барманите ни, които живееха заедно почти откакто работеха в „Мечката“, бяха пострадали в катастрофа на шосе I недалеч от Скарбъро Даунс и двамата бяха откарани в болницата за всеки случай. Тъй като нямаше кой да ги замести, наложи се да прекарам още една нощ на бара. Все още бях изморен от предишната вечер, но какво да се прави. Реших, че в замяна може да получа от Дейв още един свободен ден, което ще ми позволи да прекарам още малко време в Ню Йорк

следващата седмица. Засега обаче с Гари и с Дейв сервирахме бири и бургери и се опитвахме да издържим някак.

Този ден Мики Уолас възнамеряваше да поговори отново с Паркър в „Мечката“, но инцидент на паркинга на мотела, станал по-рано следобед, го накара да промени намерението си. Един мъж, който по-рано през седмицата бе видял да седи на бара и да флиртува с дребната червенокоска, го чакаше до колата му, когато Мики излезе малко след три следобед. И мъжът, и автомобилът му почти не се виждаха в сгъстяващата се мъгла. Мъжът, който не се представи, но който Мики си спомняше, че се казва Джаки, не каза много, но ясно показва, че не му харесва Мики да тормози Паркър и че ако продължава да го прави, ще го запознае с двама господата, които били по-едри и не толкова сговорчиви като него, Джаки, и които щели да напъхат Мики в палет, да му счупят ръцете и краката, ако се наложи, та да се побере, и после да го изпратят по пощата до най-затънтената и тъмна дупка в Африка по възможно най-обиколния и бавен маршрут. Когато Мики попита дали Паркър го е накарал да постъпи така, Джаки отрече, но Мики не знаеше дали му вярва. В крайна сметка нямаше значение. Самият той понякога играеше нечестно. Звънна в „Мечката“, за да се увери, че Паркър още е на работа, а когато го попитаха дали иска да говори с него, Мики каза, че няма нужда, защото ще се отбие да се видят лично.

Когато над града се спусна мрак и докато мъглата все още висеше тежко над земята, Мики потегли с колата си за Скарбъро.

Минаваше осем вечерта, когато Мики тръгна през мъглата към къщата на върха на възвишението. Знаеше, че Паркър няма да се върне преди един или два през нощта, а в съседната къща беше тъмно. Там живееше възрастното семейство Джонсън, но явно ги нямаше. Как се наричаха хората, които заминаваха за Флорида, когато студът станеше непоносим? Прелетни птици.

Обаче дори да си бяха у дома, това нямаше да му попречи да направи, каквото е намислил. Просто щеше да се наложи да повърви повече. След като ги нямаше, можеше да паркира близо до къщата, за

да не си намокри краката или да рискува да попадне на любопитно ченге, което патрулира по разкаляната улица в зимния мрак.

Вече няколко пъти мина покрай къщата през деня, но не се осмели да я разгледа отблизо, защото рискуваше да го забележат. Сега, когато вече не работеше като частен детектив, Паркър прекарваше повече време у дома, но Мики не можеше да наблюдава къщата достатъчно дълго, за да разбере какъв е режимът му. И това щеше да стане, но след време.

Мики все още се надяваше да успее да сломи съпротивата на Паркър и той да му съдейства поне мъничко. Писателят беше посвоему неотстъпчив. Знаеше, че повечето хора обичат да разказват за живота си, макар че самите те не го разбираха. Нуждаеха се от състрадателен слушател, от някой, който да ги изслуша, да ги разбере. Понякога бе достатъчно да ги почерпиш чаша кафе, но друг път отиваше цяла бутилка уиски. Това бяха двете крайности, а според опита на Мики останалата част от човечеството се разпределяше помежду тях.

Мики Уолас беше добър репортер. Проявяваше искрен интерес към историите, които пишеше. Не се налагаше да се преструва. Човешките същества безкрайно го интригуваха, дори най-скупчната история си струваше да бъде разказана, колкото и кратка да е, колкото и дълбоко вътре в човека да е потулена. С времето обаче журналистиката започна да го отегчава и престана да му носи удовлетворение. Не изпитваше предишния ентузиазъм, не изпитваше жаждата ден след ден да преследва хората за техните истории само за да бъдат забравени още преди края на седмицата. Искаше да напише нещо, което ще остане за поколенията. Зачуди се дали да не се захване с някой роман, но това не беше за него. Не четеше романи, така че защо да ги пише? Истинският живот беше достатъчно интересен и без разкрасяващата го литература.

Не, Мики се интересуваеше от доброто и от злото. Винаги се бе интересувал, още откакто като малък гледаше „Самотният рейнджър“ и „Вирджиниън“ по телевизията. Дори като репортер го привличаха предимно историите, свързани с престъпления. Наистина те се появяваха обикновено над сгъвката на първа страница на вестника, а Мики обичаше да вижда името си там, но освен това го интригуваха отношенията между убиеца и неговите жертви. Помежду им имаше близост, някаква тясна връзка. На Мики му се струваше, че част от

самоличността на жертвата преминава в убиеца в мига на смъртта и остава някъде дълбоко в душата му. Освен това вярваше, донякъде противоречиво, че в известен смисъл смъртта на жертвите е онова, което придава смисъл на живота им, което ги определя, което ги издига над анонимността на всекидневието и им дава нещо като безсмъртие или поне най-близкото му подобие, което им осигурява временният характер на общественото внимание. Мики подозираше, че в крайна сметка не става дума точно за безсмъртие, особено след като въпросната жертва бе мъртва, но щеше да се задоволи с тази дума, докато не намери по-точна.

В качеството си на репортер за пръв път установи непряк контакт с обекта на изследването си, Паркър. Намираше се сред тълпата пред малката къща в Бруклин през нощта, когато съпругата и детето на Паркър бяха убити. Отразяваше случая като репортер, а репортажите постепенно ставаха все по-кратки и се изместваха по-навътре във вестника, докато най-сетне напълно секнаха. Накрая дори Мики заряза убийството на двете Паркър и за известно време ги остави на заден план. Дочу слухове, че федералните търсели евентуална връзка със сериен убиец, но цената на тази информация беше обещанието му, че няма да я публикува, докато не настъпи подходящ момент.

Макар Мики искрено да се интересуваше от човешките същества и техните истории, той признаваше пред себе си и безчувствеността, с която се отличаваха мнозина от колегите му. Самият той проявяваше любопитство към хората, но не от загриженост или поне не достатъчно, за да почувства болката им като своя. Съчувстваше им — временна и плитка емоция, — но не съпреживяваше. Може би бе следствие от работата му, от факта, че беше принуден да се справя с поредица от истории, а задълбочеността и продължителността на ангажимента му зависеха изцяло от апетита на публиката и от интереса на вестника му. Отчасти заради това реши да напусне света на журналистиката и да се посвети на книгите. Надяваше се, като се потопи в ограничен брой случаи, отново да придобие чувствителност. А също и да спечели малко пари. Трябваше само да открие подходящата история, а тази на Чарли Паркър бе точно това, сигурен беше.

Мики си спомняше момента, когато се увери, че у този човек има нещо различно. Той не бе угаснал след смъртта на семейството си. Нито пък беше отишъл в някое телевизионно предаване, за да говори за мъката си, опитвайки се да задържи убийствата във фокуса на общественото внимание и да си осигури постоянен натиск върху полицията да намери престъпника. Не, беше си извадил разрешително за частен детектив и след това се отправи на лов — и за убиеца, който щеше да бъде наречен Пътника, и за други като него. Най-напред откри онази жена Модайн и точно тогава Мики започна да се осъзнава. Това беше история, сама по себе си достойна за неделната притурка — баща изгубва съпругата и детето си вследствие на убийство, а след това залавя няколко детеубийци. Историята притежаваше всичко, което може да иска от нея преситената публика.

Само дето Паркър не желаше да я разкаже. Отклоняваше молбите за интервюта учтиво, а понякога и неучтиво. И после, хоп, ето го пак и този път се е прицелил в голямата риба, в Пътника. През следващите години на Мики и на други като него им се изясни, че се случва нещо странно, нещо изключително. Този мъж притежаваше дарба, макар че никой здравомислещ човек не би желал да притежава точно такава дарба изглежда, злото го привличаше и той на свой ред привличаше злото. И когато откриеше злото, Паркър го унищожаваше. Нещата бяха толкова прости или пък толкова сложни, зависи каква гледна точка предпочете човек, понеже Мики Уолас не беше глупак и съзнаваше, че не можеш да правиш, каквото прави Паркър, без междувременно да пострадаш сериозно. И ето че в момента той работеше в бар в някакво градче на североизток, беше разделен от приятелката си, посещаваше детето им само веднъж или два пъти месечно и живееше сам в голямата къща, която сега Мики предпазливо осветяваше с фенерчето си.

Мики искаше да влезе вътре. Искаше да порови в чекмеджетата на бюрото, да отвори папките и файловете в компютъра, да види какво яде Паркър, къде седи, къде спи. Искаше да тръгне по стъпките му, защото Мики бе предложил да даде на Паркър глас, да вземе думите му, опита му и да ги подобри, да създаде нова разновидност на човека, която в известен смисъл да бъде нещо повече от сбора на отделните части. За тази цел Мики трябваше за известно време да се превърне в самия него, да проумее действителността на съществуването му.

Ами ако в крайна сметка Паркър решише да не му съдейства? Мики се опитваше да не мисли за това. Сутринта бе говорил с издателя си и той недвусмислено му показа, че предпочита Паркър да участва в проекта. Не беше задължително условие, но щеше да се отрази на тиража и на рекламата на книгата. Позицията му беше разбираема, но усложняваше задачата на Мики. Всеки можеше да сглоби някакъв текст от вече известното, макар и не толкова хубав, колкото би сглобил Мики, но не за това щяха да му платят големите мангизи. А и не ставаше дума единствено за парите — това бе възможност да разкаже истинска история, нещо дълбоко, особено и вълнуващо, а думите щяха да бъдат изречени от самия герой. Мики щеше да успее да го убеди, сигурен беше. Е, почти. А междувреме бе започнал разговори с други евентуални информатори с надеждата да събере по-подробна информация за обекта на изследването си, понеже Мики искаше да научи за Паркър повече, отколкото самият той знаеше за себе си.

Само че неговите близки хора му бяха предани и засега усилията на Мики се увенчаваха единствено с поредица от откази. Вярно е, че беше провел поредица от официални и неофициални разговори с бивши ченгета, които си спомняха Паркър от Ню Йорк, и с един капитан от Вътрешния отдел, който според достоверните сведения на Мики беше убеден, че мястото на героя на историята му е зад решетките заедно с приятелчетата му. Те също интересуваха Мики. Знаеше само имената им — Ейнджъл и Луис. Капитанът го увери, че може да му помогне и за тях, само че не толкова. Той беше склонен да разговаря с Мики само неофициално, но му обеща копия от докладите от разследването и малко пикантерия, която добър репортер като него лесно щеше да потвърди. Това все пак бе някакво начало, обаче Мики искаше повече.

Дрехите му бяха мокри. Страшно му провървя с мъглата, защото го скриваше от случайните минувачи по улицата долу, а дори някой да тръгнеше по алеята, мъчно щеше да види него или колата му, преди да стигне до къщата. Всъщност Мики беше паркирал под група дървета и ако някой не се оглеждаше специално за автомобила му, нямаше да го забележи. Дори ако Паркър се върнеше неочаквано, Мики беше сигурен, че просто ще подмине колата му. Само че мъглата беше студена, влажна и много гъста, сякаш можеш да си откъснеш шепа от нея, все едно е захарен памук.

В джоба на палтото си имаше комплект шперцове.

Качи се на верандата на къщата и пробва bravата повече с надежда, отколкото с очакване. Беше заключена. Замисли се за миг, после здравата натисна вратата с рамо и тя се разтрака в рамката. Не се включи аларма. Добре, каза си Мики. Отново му провървя, освен че съседите отсъстваха и че Паркър явно вече нямаше куче. Беше го чул да говори за това с един от барманите малко преди да го изгони от бара.

Премести се наляво и надникна през прозореца. В кухнята в задната част на къщата светеше нощна лампа, която осветяваше слабо и дневната. Беше обзаведена удобно, имаше много книги. Отдясно на входната врата се намираще малък кабинет с компютър на бюрото и с документи, натрупани на спретнатата купчина около него и на пода. Мики знаеше, че Паркър наскоро е ходил в Ню Йорк, и се чудеше защо. Страшно му се искаше да разгледа тези документи.

Заобиколи откъм задната част на къщата и застава в разчертания правоъгълник от светлината, хвърляна от нощната лампа. Тук мъглата сякаш бе по-гъста и когато се озърна назад, се натъкна на почти непроницаема бяла стена, която скриваше дърветата и блатата отвъд тях. Мики потръпна. Пробва и задната врата, но без резултат. Отново притисна лице към стъклото.

Нещо се размърда вътре в къщата.

За миг си помисли, че е отразена светлина или автомобил, който минава по пътя и хвърля сенки в стаята отвъд кухнята, но не чу никаква кола. Примигна и се опита да си спомни какво е видял. Не беше сигурен, но си каза, че вероятно е била жена, жена с рокля малко под коленете. Роклята не беше обичайна за този сезон, а лятна.

Зачуди се дали да не си ходи, но в този момент осъзна, че му се удава възможност да влезе в къщата, без да се налага да престъпва закона. Ако вътре имаше някой, може би щеше да успее да се представи като приятел на детектива. Можеше дори да го почерпят с чаша кафе или с нещо за пиене, а настани ли се Мики веднъж, трудно щяха да го помръднат. По-лесно ще се отървеш от хлебарките, отколкото от Мики Уолас в режим разпит.

— Ехо! — провикна се той. — Има ли някой? — Почука на вратата. — Ехо? Аз съм приятел на господин Паркър. Бихте ли...

Светлината в кухнята угасна. Изненадата го връхлетя толкова внезапно, че Мики политна уплашено назад и пред очите му се появиха петънца, докато привикваше с неочаквания мрак. Съвзе се и си пое въздух. Може би беше време да си ходи. Не искаше да уплаши жената вътре и тя да повика ченгетата. Щеше да изложи на риск всичко. Въпреки това още веднъж предпазливо се приближи към вратата. Държеше фенерчето в дясната си ръка и почука с него по вратата, притискайки лицето си към стъклото и заслонил очите си с лявата ръка.

Жената беше застанала в рамката на вратата между кухнята и дневната. Гледаше право към него, отпуснала ръце до тялото си. Краката ѝ се очертаваха под тънкия плат, обаче лицето ѝ оставаше в сянка.

— Извинете — провикна се той, — не исках да ви плаша. Казвам се Майкъл Уолас. Писател съм. Ще ви покажа визитката си. — Намери една картичка в джоба си. — Ще я пъкна под вратата, за да се уверите, че всичко е законно. — Наведе се и пъкна картичката под вратата. Когато се изправи, жената беше изчезнала. — Госпожо?

В краката му се появи нещо бяло. Някой беше избутал визитката му обратно.

Божичко, каза си Мики. Тя е на вратата. Крие се зад вратата.

— Искам само да поговорим — каза той.

махай се

За миг Мики се усъмни дали ушите му не го лъжат. Думите бяха доста ясни, но сякаш идваха зад гърба му. Обърна се, но там имаше само мъгла. Отново притисна лицето си към стъклото и се опита да зърне жената вътре. Почти я различи — тъмно петно на пода, осезаемо присъствие. Коя ли беше? Приятелката на Паркър би трябвало да бъде във Вермонт, не тук. Мики възнамеряваше да разговаря и с нея през следващите две седмици. Така или иначе, двамата вече не бяха заедно. Нямаше причина жената да е тук, още по-малко пък да се крие.

Нещо загриза Мики и започна да го измъчва, но той се опита да го прогони от мислите си. Успя само донякъде. Усещаше го как клечи някъде в крайчеца на съзнанието му точно както жената клечеше в тъмното зад вратата, нежелано присъствие, което той от страх не искаше да удостои с пълното си внимание.

— Моля ви, искам само да поговорим за господин Паркър.

Майкъл

Гласът прозвуча отново, но този път по-близо. Стори му се, че почувства дъха на тила си или пък беше само морският бриз. Само дето не духаше никакъв бриз. Завъртя се рязко, дишаше тежко. Мъглата проникваше в дробовете му. Закашля се и усети в устата си вкус на сняг и на солена вода. Не му допадна начинът, по който гласът изговори името му. Никак. Долови някакъв присмех, някаква скрита заплаха. Сякаш бавачка се караше на непокорно дете, само дето...

Само дето му беше проговорил детски глас.

— Кой е там? — провикна се Мики. — Покажи се.

Не последва нито раздвижване, нито отговор. Вместо това долови движение зад себе си. Бавно изпъна врат, без да се извърща от онова, което му беше проговорило от мъглата, но и любопитен да узнае какво се случва зад него.

Жената отново стоеше в кухнята между задната врата и вратата на дневната, само че беше лишена от плътност. Не хвърляше сянка и вместо да препречва светлината, проникваща през стъклото, я разкривяваше, сякаш беше парче марля със силуета на човешка фигура.

махай се

моля те

Думата „моля“ бе онова, което най-сетне му повлия. Беше чувал да я използват така и друг път, обикновено преди ченгето да повали някого на земята или преди охраната на нощен клуб да приложи груба сила върху някой пияница. Това бе последно предупреждение, замаскирано в нещо като учтивост. Премести се, за да вижда едновременно вратата и мъглата, после заотстъпва към ъгъла на къщата.

Тъй като сянката, която го тревожеше, току-що бе приела позната форма, колкото и да се опитваше да отрича реалното ѝ съществуване.

Жена и дете. Глас на малко момиченце. Жена с лятна рокля. Мики вече беше виждал тази рокля или нещо много подобно на нея. С такава рокля беше облечена съпругата на Паркър на снимките, разпространени след смъртта ѝ.

Веднага щом се отдалечи от задната врата, Мики си плю на петите. Подхлъзна се и се строполи на земята, панталоните му се намокриха и той зарови ръце в ледения сняг под лактите си. Простена,

когато се изправи на крака и се отупа. И в този момент чу шума зад гърба си. Разнесе се приглушено заради мъглата, но въпреки това го различи ясно.

Шум от отварянето на задната врата.

Хукна отново. Стигна до колата си. Намери ключовете в джоба си и натисна копчето, за да включи фаровете. В този момент се закова на място и коремът му се сви болезнено.

От другата страна на колата стоеше малко момиченце, което се взираше към него през страничните прозорци. Лявата му ръка беше долепена до стъклото, а показалецът на дясната пишеше нещо върху влажното стъкло. Не виждаше ясно лицето на детето, но инстинктивно усети, че нямаше да го види дори да е на сантиметри, а не на метри от него. Момиченцето беше лишено от плътност като мъглата край него.

— Не, не, не! — поклати глава Мики. Зад него се разнесе хрущенето на снега под стъпките на невидима фигура, която се приближаваше. Макар да чуваше стъпките, беше сигурен, че ако се върне до задната врата, ще открие само своите следи в снега, нищо друго. — О, боже... — прошепна Мики. — Боже, боже!

Обаче момиченцето вече се отдръпваше, потъваше сред мъглата и дърветата, вдигнало дясната си ръка в подигравателно махване за сбогом. Мики се възползва от шанса си и хукна към колата. Рязко отвори вратата, затвори я бързо зад себе си и натисна копчето, за да заключи вратите. Беше изплашен, но пръстите му не трепереха, така че запали колата и излезе на алеята, без да поглежда наляво или надясно, а само напред. Излезе на скорост на пътя, направи рязък десен завой и се понесе обратно към моста за Скарбъро, а фаровете му решително пореха мъглата. Появиха се къщи, а след време и успокоителните светлини на учрежденията по шосето. Намали едва когато наближи бензиностанцията отдясно. Влезе в паркинга и натисна спирачката, после се облегна на седалката си и се опита да овладее дишането си.

Светлината на светофара на кръстовището започна да се сменя. Това привлече вниманието му към страничния прозорец и първоначално сторилите му се хаотични драскулки по влажното стъкло добиха отчетлива форма.

Бяха думи. Някой беше написал на прозореца му:
НЕ СЕ ДОБЛИЖАВАЙ ДО БАЩА МИ.

Мики се взря в буквите, после натисна копчето, за да свали стъклото и да изтрие посланието. Когато се увери, че го няма, се върна в хотела си и отиде право в бара. Едва след като пресуши двойна водка, бе в състояние да допълни бележките си, а след още едно двойно питие ръцете му престанаха да треперят.

Тази нощ Мики Уолас не спа добре.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Намерих визитната картичка на Уолас едва когато отворих задната врата на следващия ден следобед, за да изхвърля боклука. Търкаляше се на стъпалата, замръзнала върху цимента. Погледнах я, върнах се вътре и набрах номера на мобилния му телефон от кабинета си.

Вдигна след второто позвъняване.

— Мики Уолас.

— Обажда се Чарли Паркър.

Замълча, а когато отговори, гласът му прозвуча неловко, но той бързо се съвзе като истински професионалист.

— Господин Паркър, тъкмо се канех да ви се обадя. Питам се дали сте обмислили предложението ми.

— Да, помислих по въпроса. Бих искал да се срещнем.

— Чудесно. — Гласът му се извиси с една октава от изненада, после възвърна обичайния си тембър. — Къде и кога?

— Защо не дойдете у дома, да кажем, след час? Знаете ли къде живея?

Кратка пауза.

— Не, не знам. Ще ми обясните ли?

Обясних му подробно. Дали изобщо си бе направил труда да си запише?

— Записахте ли? — попитах го, след като приключих.

— Да, струва ми се. — Чух го да отпива нещо.

— Ще ми прочетете ли?

Уолас едва не се задави. Каза, след като спря да кашля:

— Не се налага.

— Е, щом сте сигурен.

— Благодаря ви, господин Паркър, скоро ще съм при вас.

Затворих. След това излязох на алеята и открих следите от гуми под дърветата. Ако Уолас е паркирал тук, явно си е тръгнал доста набързо. Беше разровил леда и снега и отдолу се бе показала пръстта. Върнах се в къщата, седнах на един стол и се зачетох в „Прес Хералд“

и в „Ню Йорк Таймс“, докато не чух автомобил да се приближава по алеята и не видях синия таурус на Уолас. Не паркира на същото място като предишната нощ, а точно до къщата. Наблюдавах го как излиза, взема от предната седалка чантата си и проверява джобовете си за резервна писалка. Когато се увери, че всичко е наред, заключи колата.

На моята алея. В Мейн. През зимата.

Не го изчаках да почука. Отворих вратата и го ударих веднъж в корема. Той се преви и падна на колене, после се катурна напред и се задави.

— Ставай! — наредих му.

Остана долу. Мъчеше се да си поеме въздух, имах чувството, че ще повърне на верандата ми.

— Не ме удрай повече — каза той. Беше молба, не предупреждение, и аз се почувствах като прашинка в окото на куче.

— Няма — уверих го.

Помогнах му да се изправи. Той приседна на перилата на верандата, облегна ръцете си на коленете, за да се съвземе. Стоях срещу него и съжалявах за стореното. Бях оставил гневът да се трупа в мен, а после го бях излял върху човек, който не ми бе достоен противник.

— Добре ли си?

Той кимна, но беше пребледнял.

— Защо беше това?

— Мисля, че знаеш. Задето душиш край къщата ми. Задето си имал глупостта да си изпуснеш визитката, докато си бил тук.

Той се облегна на перилата за опора.

— Не я изпуснах.

— Да не искаш да кажеш, че нарочно си я оставил в калта на задната ми веранда? Не звучи убедително.

— Казвам само, че не съм я изпуснал. Пъхнах я под вратата за жената, която беше в къщата снощи, обаче тя я плъзна обратно.

Отместих поглед. Видях голите дървета сред вечнозелените и каналите на солените блата, които блестяха студено посред замръзналия сняг. Видях как един черен гарван се изгуби в сивото небе.

— Каква жена? — попитах.

— Жена с лятна рокля. Помъчих се да я заговоря, обаче тя не продума нищо.

Вгледах се в него. Отказваше да ме погледне в очите. Разказваше ми някаква версия на истината, но криеше важен елемент. Опитваше се да се защити, ала не от мен. Мики Уолас беше уплашен до смърт. Личеше си от начина, по който очите му все се плъзгаха към нещо зад прозореца на дневната ми. Не знам какво очакваше да види, но каквото и да бе, явно той се радваше, че не се бе появило.

— Разкажи ми какво се случи.

— Дойдох в къщата, защото реших, че ще си по-склонен да поговорим тук, отколкото в бара.

Знаех, че лъже, обаче нямаше да го обвинявам. Искях да чуя какво ще ми разкаже за случилото се предишната вечер.

— Видях светлина и заобиколих до задната врата. Вътре имаше жена. Пъхнах визитката си под вратата, а тя я бутна обратно. После...

— Той замълча.

— Продължавай.

— Чух детски глас — продължи Уолас, — обаче отвън. Мисля, че по едно време жената отиде при момичето, обаче не погледнах, така че не мога да съм сигурен.

— Защо не погледна?

— Реших да си ходя. — Изражението му и тези четири думи ми разкриха много.

— Мъдър избор. Жалко, че изобщо си идвал.

— Любопитен бях да видя къде живееш. Не исках да вредя.

— Сигурно.

Той си пое дълбоко въздух и когато се увери, че няма да повърне, се изправи.

— Кои бяха? — попита и сега бе мой ред да излъжа:

— Приятелка с дъщеря си.

— Дъщерята на приятелката ти винаги ли се разхожда по снега в гъста мъгла и пише разни работи по стъклата на хорските прозорци?

— Пише ли? Какви ги говориш?

Мики преглътна мъчително. Дясната му ръка трепереше. Лявата беше пъхната в джоба на палтото му.

— Когато се качих в колата си, на стъклото пишеше нещо. Пишеше „Не се доближавай до баща ми“.

Наложи се да впрегна всичките си сили, за да не се издам пред него. Много ми се искаше да вдигна поглед към прозореца на таванската стая, защото си спомнях посланието, написано на стъклото там, предупреждение, оставено от нещо, което не бе точно дъщеря ми. Само че къщата ми се струваше различна, не както тогава. В нея вече не витаеше ярост, скръб и болка. Преди усещах присъствието им в движещите се сенки и в скърцащите дъски на пода, в бавното затваряне на вратите, без да става течение, и в почукването по прозорците, без да има клонки, които да ги докосват. Сега къщата беше притихнала и спокойна, но ако Уолас казваше истината, значи нещо се бе върнало.

Спомних си как веднъж, няколко години след смъртта на татко, майка ми каза, че през нощта, когато докарали тялото му в църквата, тя сънувала, че се събужда от нечие присъствие в спалнята и сякаш усетила съпруга си съвсем наблизо. В далечния ъгъл на стаята имало стол, на който той сядал всяка вечер, за да се съблече. Отпускал се на него, за да си събуе чорапите и обувките, а понякога си седял там мълчаливо известно време, стъпил с босите си стъпала на килима, облегал брадичка на дланите на ръцете си и размишлявайки за деня, който отива към края си. Майка ми твърдеше, че в съня ѝ баща ми седял на стола, но тя не можела да го види ясно. Когато опитала да се вгледа по-внимателно в силуета в ъгъла на стаята, различила само стола, но щом отместила поглед, доловила с ъгълчето на очите си движението на някаква фигура. Би трябвало да се изплаши, но не станало така. Насън клепачите ѝ натежали, но как е възможно, зачудила се тя, след като все още спяла. Опитала се да остане будна, но ужасно и се доспало.

И когато потъвала в дълбок сън, усетила нечия ръка да гали челото ѝ, нечий устни леко да я докосват по бузата и почувствала разкаянието и вината му. Струва ми се, че в онзи момент е започнала да му прощава за стореното. До края на нощта спала дълбоко и непробудно и въпреки всичко случило се не плака по време на заупокойната служба в църквата, нито докато спускаха ковчега в земята. А когато ѝ подадоха сгънатото знаме, тя се усмихна печално за изгубения си съпруг, една-единствена сълза се отрони на земята и избухна в пръстта като паднала звезда.

— Дъщерята на приятелката ми ти е скроила номер.

— Нима? — попита Уолас, без дори да се опита да прикрие недоверието си. — Още ли са тук?

— Не, отидоха си.

Той не задълба повече. Сведе поглед към мокрите колена на панталона си.

— Това, дето го направи, беше подло. Винаги ли удряш хората без предупреждение?

— Такава ми е професията. Ако ги предупреждавах, преди да ги ударя, някои щяха да ме изпреварят и да ме застрелят. Предупреждението донякъде отслабва силата на удара.

— Знаеш ли, в момента ми се иска някой да беше те застрелял.

— Поне си искрен.

— Затова ли ме извика, за да ме предупредиш отново да не се захващам с книгата?

— Съжалявам, че те ударих, но трябва да ти кажа нещо лице в лице и не в бар. Няма да ти помогна с книгата. Всъщност ще направя всичко по силите си, за да си останеш само с драскан и шие в бележника си.

— Заплашваш ли ме?

— Господин Уолас, помниш ли господина в „Мечката“, който говореше за евентуалните мотиви на извънземните похитители?

— Помня го. Всъщност видях го отново вчера. Причакваше ме на паркинга на хотела ми. Реших, че ти си го изпратил.

Джаки. Трябваше да се досетя, че ще вземе нещата в свои ръце от криворазбрано старание да ми помогне. Част от мен дори му се възхищаваше за това. Запитах се колко ли време е обикалял паркингите на мотелите в града, за да открие автомобила на Уолас.

— Не, обаче той не е от хората, които можеш лесно да контролираш, и има двама приятели, в сравнение с които Джаки е като агънце. Те са братя, а някои затвори не ги искат обратно, понеже плашат другите затворници.

— Е и? Значи ще насъскаш приятелчетата си срещу мен. Смелчага.

— Ако исках да ти навредя чак толкова, щях да го направя сам. Има и други начини да се справя с проблем като теб.

— Не съм проблем. Искам само да разкажа историята ти. Интересува ме истината.

— Не знам каква е истината. Ако след толкова време не я знам аз, ти няма да успееш повече от мен.

Той присви очи проникателно и лицето му възвърна малко от цвета си. Сгрехих, че изобщо започнах да обсъждам въпроса с него. Беше като евангелист, който притиска някого на стълбите и започва да обсъжда с него теологични въпроси.

— Но аз мога да ти помогна — настоя Уолас. — Аз съм неутрална страна. Мога да открия неща, които да са ти от полза. Ще контролираш начина, по който представям образа ти.

— Образа ми ли?

Той осъзна, че е стъпил накриво, и побърза да се поправи:

— Така се казва. Не означава нищо. Искях да кажа, че това е твоята история. За да бъде разказана както трябва, трябва да бъде разказана с твоя глас.

— Не, точно тук грешиш. Изобщо не трябва да бъде разказвана. Не идвай повече в дома ми или на работното ми място. Сигурен съм, знаеш, че имам дъщеря. Майка ѝ няма да говори с теб, уверявам те. Ако се доближиш до тях, ако дори минеш по улицата и привлечеш вниманието им, ще те убия и ще те зароя в плитък гроб. Трябва да се откажеш.

Изражението на Уолас стана по-сурово, долових вътрешната му сила. И тутакси се почувствах изтощен. Уолас нямаше да изчезне безследно от живота ми.

— Е, нека ти кажа нещо, господин Паркър. — Той спомена името на прочут актьор, около когото отдавна кръжаха разни сексуални слухове, без да намерят кой да ги купи. — Преди две години се съгласих да му напиша неофициална биография. Тези холивудски бълвочи не са моята област, обаче издателят чул за дарбата ми, а и парите бяха добри за такава тема. Актьорът е един от най-влиятелните хора в Холивуд. Неговите хора ме заплашиха, че ще фалирам, че ще изгубя репутацията си и дори някой крайник, но книгата ще излезе след шест месеца и аз стоя зад всяка дума в нея. Той отказа да ми сътрудничи, но нищо. Книгата въпреки това ще излезе, а аз открих хора, които ми се заклеха, че целият му живот е лъжа. Ти сгрехи, като ме удари в корема. Така постъпва уплашен човек. Дори само заради това ще ровя във всяко мръсно ъгълче от живота ти. Ще открия за теб неща, които дори не си подозирал, че съществуват. И после ще ги

напиша в книгата си, а ти можеш да си я купиш, да ги прочетеш и вероятно да научиш нещо за себе си, но несъмнено ще научиш нещо за Мики Уолас. А ако отново ме докоснеш с пръст, ще се видим в съда, нещастник такъв.

С тези думи Уолас се завъртя и се запъти обратно към колата си.
А аз си казах: „О, по дяволите!“

Ейми Прайс се отби по-късно вечерта, след като ѝ оставих още едно съобщение в кантората, в което описвах подробно какво се е случило, откакто Уолас цъфна в „Мечката“. Тя отклони поканата за кафе и ме попита имам ли отворено вино. Нямах, обаче винаги с радост бих отворил бутилка за нея. Беше най-малкото, което можех да направя.

— Добре — каза тя, след като предпазливо отпи от виното и прецени, че няма да предизвика конвулсии, — това е извън моята сфера, така че ще трябва да поразпитам, но ето как стоят нещата във връзка с книгата от законова гледна точка. Има възможност като герой на неоторизирана биография на живота си да го съдиш по редица законни причини — клевета, злоупотреба с правото на публичност, нарушаване на поверителността, — но най-добрият мотив в твоя случай би бил нарушаване на неприкосновеността на личния живот. Ти не си публична личност като някой актьор или политик, така че имаш известно право на лична поверителност. Става дума за правото да не бъдат публикувани факти от личния ти живот, които не са свързани с обществено значими проблеми, а може да те злепоставят. Става дума за правото ти да не бъдат правени неверни или подвеждащи твърдения по твой адрес и да бъдеш защитен от нахлуване в личното пространство, тоест от буквално навлизане в частната ти собственост.

— Коего Уолас направи — изтъкнах.

— Да, обаче той може да твърди, че първия път е дошъл да те уговаря и да остави визитката си, а втория път, както ми разказа, е било по твоя покана.

Вдигнах рамене. Имаше право.

— Как протече второто посещение? — попита тя.

— Можеше да мине и по-добре — отговорих.

— Как така?

— Ами, първо на първо, можех да не го удрям в корема.

— О, Чарли! — Изглеждаше искрено разочарована и аз още повече се засрамах от постъпката си. Опитах се да компенсирам простъпката си, като ѝ разкажа разговора си с Уолас възможно най-подробно, без да ѝ споменавам за жената и детето, които той твърдеше, че е видял.

— Искаш да кажеш, че приятелят ти Джак също е заплашил Уолас, така ли? — попита тя.

— Не съм го молил. Сигурно е смятал, че ми помага.

— Той поне е бил по-въздържан от теб. Уолас може да те обвини в нападение, но едва ли ще го направи. Очевидно иска да напише тази книга и това съображение вероятно ще се наложи над всички останали, стига да не му нанесеш трайни увреждания.

— Тръгна си на собствен ход — уверих я.

— Е, ако изобщо знае нещо за теб, трябва да се смята за късметлия.

Приех удара. Не бях готов да споря.

— И сега какво ще правим? — попитах.

— Не можеш да му попречиш да напише книгата — простичко каза Ейми. — Както сам ти е казал, голяма част от материала е публично достояние. Можем да изискаме или да си издействаме по друг начин копие от ръкописа, за да го прегледаме внимателно за евентуални клевети или колосални нарушения на неприкосновеността на личния живот. След това можем да се обърнем към съда за възбрана на издаването на книгата, но те предупреждавам, че съдилищата неохотно издават такива забрани от уважение към Първата поправка. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е парично обезщетение. Издателят вероятно е включил клауза за компенсация и обезщетение в договора на Уолас, ако такъв е бил официално сключен. Освен това, ако са изпипали всичко както трябва, сигурно ще разполагат със застраховка срещу медиен риск. С други думи, не само че няма да успеем да попречим на птичето да изхвъркне от стаята, ами вероятно едва ли дори ще успеем да притворим вратата.

Облегнах се и затворих очи.

— Сигурен ли си, че не искаш малко вино? — попита Ейми.

— Сигурен съм. Започна ли, може и да не спра.

— Съжалявам — каза тя. — Ще поговоря с още хора и ще проверя дали нямаме друга отворена вратичка, но не се надявай много. Чарли?

Отворих очи.

— Не го заплашвай повече. Просто стой далеч от него. Ако те потърси, махни се. Не влизай в конфликти. Същото важи за приятелите ти независимо от добрите им намерения.

С което стигнахме до друга трудност.

— Да, това може да се окаже проблем — казах.

— Как така?

— Ейнджъл и Луис.

Бях разказал на Ейми достатъчно и за двамата, за да не си прави никакви илюзии.

— Ако Уолас започне да рови, възможно е да стигне до техните имена — казах. — Съмнявам се, че те са способни на добронамереност.

— Струва ми се, че хора като тях не оставят много следи.

— Няма значение. Няма да им хареса той да души, особено на Луис.

— Тогова ги предупреди.

Замислих се.

— Не — отсякох, — да видим какво ще се случи.

— Сигурен ли си, че идеята е добра?

— Всъщност не съм, но Луис е привърженик на превантивните мерки. Ако му кажа, че е възможно Уолас да започне да разпитва за него, той сигурно ще реши, че е най-добре Уолас изобщо да не задава никакви въпроси.

— Ще се престоря, че не съм чула това — каза Ейми. Допи виното си на един дъх и явно се позачуди дали да не пийне още с надеждата така да изтрие всички спомени за онова, което току-що бях изръсил. — Боже, откъде се сдоби с такива приятели?

— Не знам точно, но едва ли Бог има нещо общо.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мики Уолас замина от Портланд рано на следващия ден. Кипеше от възмущение и от едва сдържан гняв, който му беше непривичен, защото Мики рядко се ядосваше истински. Обаче срещата му с Паркър в съчетание с опита на приятеля му неандерталец да го уплаши го бе преобразила напълно. Беше свикнал разни адвокати да се опитват да го сплашват, понякога дори бяха успявали да го притиснат до стената, а най-малко два пъти го бяха заплашвали и с по-сериозни неща. Обаче от много години никой не го беше удрял, както го бе фраснал Паркър. Всъщност за последен път Мики беше участвал в нещо като сериозно сбиване още в гимназията, а тогава по случайност беше отправил удар, с който счупи един от зъбите на съперника си. Сега му се искаше да бе успял да нанесе такъв удар и на Паркър и докато се качваше на влака в Логан, разиграваше мислено алтернативни сценарии, според един от които той събаряше Паркър на колене, той унижаваше детектива, а не обратното. Порадва им се няколко минути, после ги прогони от мислите си. Имаше и други начини да накара Паркър да съжалява за стореното, а главният от тях бе да завърши замислената книга, която му лежеше на сърцето и на която усещаше, че е заложена репутацията му.

Все още го притесняваше преживяното в къщата на Паркър през онази мъглива нощ. Предполагаше, че силната му реакция, страхът и объркването му ще намалют, обаче не стана така. Вместо това продължаваше да спи неспокойно, а през първата нощ след необикновеното преживяване се събуди точно в четири и половина, убеден, че не е сам в мотелската си стая. Светна нощната лампа, енергоспестяващата крушка бавно се разпали и постепенно освети стаята, като остави ъглите тъмни, а Мики изпита неприятното усещане, че мракът край него неохотно е отстъпил пред светлината, отмъкнал е със себе си чуждото присъствие, което писателят бе усетил, и се бе спотаил на места, където светлината от лампата не можеше да стигне. Отново си спомни клекналата зад кухненската врата жена и детето, което движеше пръст по прозореца на колата му. Би трябвало

да мерне лицата им, а не успя и нещо му подсказваше, че трябва да бъде признателен, задето поне това му е било спестено. Имаше причина лицата им да останат скрити за него.

Защото Пътника ги беше разкъсал целите, защото бе оставил само кръв, кости и празни очни ямки. А човек не иска да вижда такова нещо, о, не, господине, понеже такава гледка те сподиря чак докато склопиш очи за последно и дръпнат чаршафа над лицето ти. Никой не може да види нещо толкова злоещо и дивашко, без то да го повреди за вечни времена.

А ако става дума за хора, които обичаш, за съпругата и за собственото ти дете, тогава...

Приятелка и дъщеря й, две гостенки: така ги представи Паркър пред Мики, но Мики не прие нито за секунда това обяснение. О, да, със сигурност бяха гостенки, само че не от онези, които спят в свободната стая и играят занимателни игри през зимните вечери. Мики не разбираше природата им, още не, и още не беше разбрал дали да включва това преживяване в книгата, която щеше да представи на издателите си. Подозираше, че няма да го направи. В крайна сметка кой щеше да му повярва? Ако включи история за призраци в разказа, рискуваше да подкопае фактологичната основа на творбата си. Само че въпреки това тази жена и това дете, а също и всичко, което бяха преживели, представляваше сърцевината на книгата. Мики винаги бе смятал, че духовете на случилото се със съпругата и с дъщерята на Паркър го преследват, само че не буквално. Тук ли се криеше отговорът? Дали онова, което се бе разиграло пред очите на Мики, беше доказателство за действително присъствие на призраци?

Той добави към бележките си всички тези мисли и размишления.

Мики се регистрира в хотел близо до гара „Пен“ типична туристическа дупка с лабиринт от малки стаички, обитавани от шумни, но учтиви азиатци и от семейства селяндури, които искаха да разгледат Ню Йорк евтино. Късно следобед седеше в заведение, което самият той и мнозина други, които не са прошляци, биха определили като долнопробен бар, и размишляваше какво да си поръча, за да не изложи здравето си на опасност. Пиеше му се кафе, но му се струваше, че ако си поръча кафе на място като това по друга причина, освен да се избави от махмурлука, ще му се нацупят или пък ще го разтълкуват като доказателство за хомосексуални наклонности. Всъщност, помисли

си Мики, в бар като този би изглеждало подозрително дори да си измие ръцете.

До него бе менюто на бара и списък със специалитети, надраскани с тебешир на една дъска, но все едно бяха написани на санскрит — толкова бяха дълги и нечетливи, а и никой не ядеше. Всъщност никой не правеше нищо особено, защото Мики беше единственият посетител, ако изключим бармана, който изглеждале така, все едно се е тъпкал само с човешки хормон на растежа през последното десетилетие. Беше издут на места, където нито един нормален човек не би бил. Имаше издутина на плешивата му глава, сякаш дори темето му беше развило мускули, за да не се чувства изключение от останалата част на тялото му.

— Какво да ти предложи? — попита той. Гласът му беше по-писклив, отколкото Мики би допуснал. Зачуди се дали се дължи на стероидите. Имаше характерни подутини по гърдите на бармана, като че ли гърдите му бяха развили свои вторични гърди. Имаше толкова силен загар, че на моменти едва ли не се сливаше с дървото и мръсотията в бара. На Мики му приличаше на женски чорапогащник, натъпкан с футболни топки.

— Чакам някого.

— Ами поръчай нещо, докато чакаш. Смятай го наем за стола.

— Дружелюбно местенце — отбеляза Мики.

— Ако си търсиш приятели, звънни на самаряните, тук въртим бизнес.

Мики си поръча лека бира. Рядко пиеше преди мръкнало, а дори тогава се ограничаваше до една-две бири — с изключение на вечерта, когато отиде до къщата на Паркър, но тя бе изключителна в редица отношения. В момента не му се пиеше бира, гадеше му се дори от мисълта за това, обаче не възнамеряваше да дразни мъжага, който изглеждале така, все едно може да обърне Мики с хастара навън и обратно, преди той изобщо да осъзнае какво му се случва. Бирата му пристигна. Мики се втренчи в нея и тя му отвърна със същото. Пяната ѝ тутакси започна да изчезва, сякаш откликваше подобаващо на липсата на ентузиазъм от страна на Мики.

Вратата се отвори и вътре пристъпи някакъв мъж. Беше висок и природно едър човек, който никога не е имал нужда от какъвто и да било изкуствен начин за подсилване на растежа, а само от мляко и

месо. Носеше дълго синьо палто, което висеше разкопчано, и отдолу се показваше доста голямо коремче. Косата му беше къса и напълно побеляла. Носът му беше червен, и не само от студа навън. Мики си даде сметка, че е направил правилен избор, като си е поръчал бира.

— Ей, ама това е капитанът — провикна се барманът. — Отдавна не сме се виждали.

Протегна ръка, а новодошлият я пое и я разтърси сърдечно, потупвайки с другата си ръка мощната предмишница на другия мъж.

— Как си, Хектор? Явно още пиеш тези гадости.

— Поддържат ме едър и строен, капитане.

— Пораснали са ти цици и сигурно си бръснеш гърба два пъти дневно.

— Може пък да ги оставя да пораснат, та да има за какво да се хващат момчетата.

— Ти не си наред, Хектор.

— И се гордея с това. Какво да ти предложи? Първото е от заведението.

— Много мило, Хектор. „Редбрест“, ако обичаш, че съм се смръзнал до мозъка на костите. — После отиде до края на бара, където седеше Мики. — Ти ли си Уолас? — попита.

Мики се изправи. Беше висок към един и седемдесет и пет, а новопристигналият се извисяваше над него с петнайсетина сантиметра.

— Капитан Тиръл. — Ръкуваха се. — Благодаря ви, че отделихте време да поговорим.

— Е, след почерпката на Хектор ти ще плащаш.

— С удоволствие.

Хектор постави доста внушителна чаша уиски без лед и вода до дясната ръка на Тиръл, който посочи едно сепаре до задната стена:

— Да седнем там. Ял ли си?

— Не.

— Тук правят хубави хамбургери. Обичаш ли хамбургери?

Мики се съмняваше, че на това място изобщо предлагат нещо хубаво, но знаеше, че не бива да отказва.

— Да, хамбургер звучи добре.

Тиръл вдигна ръка и се провикна към Хектор: два средно запечени хамбургера с пълна гарнитура. Средно запечени, ужаси се

Мики, би предпочел месото да е изпечено на въглен с надеждата, че това ще изтреби всевъзможните бактерии, настанили се да обитават месото. Мамка му, това можеше да се окаже последният бургер, който ще изяде някога.

Хектор надлежно вкара поръчката на учудващо модерен на вид касов апарат, макар самият той да си служеше с него като маймуна.

— Уолас, хубаво ирландско име — отбеляза Тиръл.

— Ирландско-белгийско.

— Хубава смесица, няма що.

— Европа, войната...

Лицето на Тиръл се смекчи от неприятно сантиментално изражение като разтопен бонбон.

— Дядо ми е служил в Европа, в Кралския ирландски полк. Получил куршум за старанието си.

— Много съжалявам.

— О, не умрял, обаче изгубил левия си крак под коляното. Тогава нямали протези, не като сега. Всяка сутрин сгъваше и прихващаше с карфици крачолата на панталона си. Мисля, че някак се гордееше с това.

Вдигна чашата си към Мики и каза:

— *Slainte*.

— Наздраве! — отговори Мики и отпи голяма глътка. За щастие беше толкова студена, че почти не ѝ усети вкуса. Бръкна в чантата си и извади бележник и химикалка.

— Направо към въпроса — отбеляза Тиръл.

— Ако предпочитате да изчакаме...

— Не, така е добре.

Мики извади от джоба си малкия си дигитален диктофон „Олимпия“ и го показа на Тиръл.

— Нещо против да...

— Да, имам против. Прибери го. Още по-добре ще е дори да свалиш батериите и да оставиш това чудо така, че да го виждам.

Мики се подчини. Това щеше да го позатрудни, но Уолас владееше добре стенографията и имаше добра памет. Така или иначе, нямаше да цитира Тиръл пряко. Това беше фонова информация и такава щеше да си остане. Тиръл го заяви съвсем ясно, когато се съгласи да се срещнат. Осведоми го, че ако името му се появи някъде в книгата, ще му премаже пръстите, докато не заприличат на тирбушони.

— Разкажи ми повече за книгата, която пишеш.

И Мики му разказа. Пропусна по-артистичните и философските елементи от предложението си и се опита да представи съвсем неутрално интереса си към Паркър. Макар все още да не бе разбрал какво е мнението на Тиръл за обекта на изследването му, подозираше, че е предимно отрицателно дори и само защото досега всеки, който познаваше или уважаваше Паркър, категорично му бе отказал да разговаря с него.

— А виждал ли си се с Паркър? — попита Тиръл.

— Да. Обърнах се към него с молба за интервю.

— И какво стана?

— Негодникът ме удари в корема.

— Типично в негов стил. Той е кучи син, убиец. И това не е най-лошото.

Отпи от уискито си. Половината вече го нямаше.

— Още едно? — попита Мики.

— Разбира се.

Мики се обърна към бара. Дори не се наложи да поръчва. Хектор само кимна и посегна към бутилката.

— Е, какво искаш да узнаеш за него? — попита Тиръл.

— Искам да знам какво знаете вие.

И Тиръл се разприказва. Първо говори за бащата на Паркър, който убил двама младежи в една кола и после се застрелял. Не можеше да каже нищо специално за убийствата, само допусна, че бащата не е бил съвсем наред и че това се е предало на сина му — може би някакъв скапан ген, предразположение към насилие.

Пристигнаха хамбургерите заедно с второто питие на Тиръл. Тиръл яде, Мики не. Беше твърде зает да си води бележки или поне такова извинение изтъкна.

— Смятаме, че първият човек, когото е убил, се казва Джони Бой — каза Тиръл. — Беше сводник, пребит до смърт в тоалетната на една автогара. Светът не изгуби със смъртта му, но не е там работата.

— Защо подозирате Паркър?

— Защото е бил там. Камерите са го заснели да влиза в автогарата и да излиза в интервала, когато е извършено убийството.

— Имало ли е камери на вратата на тоалетната?

— Имало е камери навсякъде, но нито една не го е снимала. Само на влизане и на излизане от автогарата.

— Как така? — озадачи се Мики.

За пръв път видът на Тиръл издаде нерешителност.

— Не знам. Тогава за икономия само камерите на входа са били фиксирани, останалите се въртели. Допускам, че е засякъл времето за въртене и после се е движел съобразно него.

— Обаче това е доста трудно.

— Трудно е, но не е невъзможно. Въпреки това е странно.

— Разпитан ли беше?

— Имахме свидетел, който заяви, че го е видял на местопрестъплението — чистач в тоалетната. Беше кореец. Знаеше само две-три думи на английски, обаче разпозна Паркър от заснетия материал от камерите на входа. Е, всъщност Паркър беше един от петимата евентуални заподозрени от поредица, която му показахме. Проблемът беше, че в неговите очи всички изглеждахме еднакви. Четирима от тези пет човека бяха толкова различни един от друг, колкото сме двамата с теб. Така или иначе, прибрахме Паркър на топло и той се съгласи да бъде разпитан. Дори не повика адвокат. Призна, че е бил на автогарата, но нищо повече. Било във връзка с някакъв беглец, когото бил нает да издири. Проверихме, оказа се вярно. По онова време работеше по случая на някакъв тийнейджър.

— И толкова?

— Не разполагахме с достатъчно улики, за да го обвиним, пък и не ни се искаше. Беше бивше ченге, изгубило съпругата и детето си само няколко месеца преди това. Колегите му полицаи може и да не го обичаха много, обаче ченгетата подкрепят своите в трудни моменти. Случаят щеше да е по-непопулярен, отколкото да обвиниш Златокоска в грабеж. Както ти казах, Джони Бой не беше бой скаут. Мнозина смятаха, че някой е направил услуга на човечеството, като го е извадил от строя за постоянно.

— А защо не харесваха Паркър?

— Не знам. Просто не ставаше за ченге. Никога не се вписваше. У него винаги е имало нещо странно.

— А защо е станал полицай?

— Сигурно от криворазбрана вяроност към паметта на баща си. Може би е искал да компенсира за смъртта на онези младежи,

проявявайки се като по-добро ченге от баща си. Ако ме питаш, това е единственото нещо, достойно за възхищение, което някога е правил.

Мики пропусна забележката покрай ушите си. Беше учуден от това колко дълбока е ненавистта на Тиръл към Паркър. Не можеше да си представи какво е сторил Паркър, за да го заслужи, освен че е опожарил къщата му до основи, а после е чукал жена му в пепелта.

— Казахте, че убийството на Джони Бой е първото, в което сте заподозрели участие на Паркър. Имало ли е и други?

— Предполагам.

— Как така предполагате?

Тиръл даде знак да му донесат трето уиски. Малко позабавяше темпото с чашките, но пък ставаше раздражителен.

— Виж, повечето са записани: тук, в Луизиана, в Мейн, във Вирджиния, в Южна Каролина. Той е като чума, като тумор. Ако това са убийствата, за които знаем, не смяташ ли, че ще има и други, за които не знаем? Да не мислиш, че е звънил на ченгетата всеки път, когато той или някое от приятелчетата му са спирали нечий часовник?

— Приятелчетата му ли? Имате предвид Ейнджъл и Луис ли?

— Призраци — тихо отвърна Тиръл, — призраци със зъби.

— Какво можете да ми кажете за тях?

— Предимно слухове. Ейнджъл е лежал в затвора за кражба. Допускам, че Паркър го е използвал като източник на сведения и в замяна му е предложил закрила.

— Значи е започнало като професионални взаимоотношения?

— Може да се каже. Другият, Луис, той е по-смътен. Никакви арести, никаква история — той е привидение. Имаше нещо миналата година. Стрелба по един автосервиз, към който се говореше, че той тайно проявявал интерес. Някакъв тип, един от стрелците, впоследствие се озовал в болницата, а седмица по-късно починал от раните си. След това...

Хектор цъфна до лакътя му и смени празната чаша с пълна. Тиръл спря, за да отпие глътка.

— И точно тук историята става странна. Един от приятелите на Луис или от деловите му партньори, какъвто там му е бил, също умрял. Казаха, че е инфаркт, обаче аз дочух друго. Един от служителите в моргата ми каза, че трябвало да запълнят дупка от куршум в гърлото му.

— Чие дело е това? На Луис ли?

— Не, той не посяга на хората, които са му близки. Не е такъв убиец. Говореше се, че било нападение за отмъщение, което се объркало.

— Това са правила в Масина — отбеляза Мики по-скоро на себе си, отколкото на Тиръл, който и бездруго не обърна внимание.

— Те са като него, грижат се за тях — обясни Тиръл.

— Грижат се за тях ли?

— Човек не прави неща, каквито е правил Паркър, не убива безнаказано, ако някой не му пази гърба.

— Случаите, които са ми известни, са били оправдани убийства. Така чух.

— Оправдани ли! Не ти ли се струва странно, че нито един от тези случаи не стигна до съд, че всяко разследване на действията му го оневиняваше или просто замираще?

— Говорите за заговор.

— Говоря за *закрила*. Говоря за хора, които имат интерес да държат Паркър на улицата.

— Защо?

— Не знам. Вероятно понеже одобряват нещата, които прави.

— Но той е изгубил разрешителното си за частен детектив. Не може да носи оръжие.

— Не може *законно*. Главата си залагам, че си има скрит патлак.

— Искам да кажа, че ако е имало тайна уговорка да бъде *закрилян*, тогава нещо се е променило.

— Недостатъчно, за да бъде тикнат зад решетките, където му е мястото. — Тиръл почука с показалеца си по масата, за да подчертае казаното.

Мики се облегна назад. Беше изписал страници с бележки. Ръката го болеше. Наблюдаваше Тиръл. По-възрастният мъж бе вперил поглед в третата си чаша. Питиетата бяха големи, Мики не беше виждал в друг бар да сервират толкова големи. Ако самият той беше изпил толкова алкохол, вече щеше да е заспал. Тиръл обаче все седеше изправен, но беше доста къркан. Мики нямаше да научи от него повече нищо полезно.

— Защо го мразиш толкова? — попита той.

— Хм? — вдигна поглед Тиръл. Дори през мъглата на опиянението правоатата на въпроса го изненада.

— Паркър. Защо го мразиш?

— Защото е убиец.

— Само затова?

Тиръл примигна бавно.

— Не. Защото е сбъркан. Адски е сбъркан. Все едно... Все едно не хвърля сянка или няма отражение, когато се огледа в огледалото. Изглежда нормален, обаче ако се вгледаш по-отблизо, не е. Той е отклонение, аномалия.

Божичко, помисли си Мики.

— Ходиш ли на църква? — попита Тиръл.

— Не.

— А трябва. Човек трябва да ходи на църква. Помага му да погледне нещата в перспектива.

— Ще го запомня.

Тиръл вдигна поглед и изражението му се преобрази. Мики беше прекрачил границата, при това лошо.

— Не ми се прави на умник, момченце. Я се виж, ровиш в мръсотията с надеждата да припечелиш някой долар от живота на друг човек. Ти си паразит. Не вярваш в нищо. Аз вярвам. Аз вярвам в Бог, вярвам и в закона. Правя разлика между правилно и грешно, добро и зло. Целия си живот съм се водил от тези убеждения. Прочистил съм не един участък в този град, изгонил съм онези, които смятаха, че щом са служители на закона, това ги поставя над закона. Е, показах им колко грешат. Никой не е над закона, особено ченгетата, независимо дали носят значка сега, или са носили преди десет или двацет години. Намирах онези, които крадяха, които забогатяваха на гърба на наркодилърите и на курвите, които раздаваха своя версия на улично правосъдие по пресечките и празните апартаменти, и ги връщах в правия път. Преценявах ги и установявах, че са недостойни. Защото си има установена процедура. Има правосъдна система. Не е съвършена и не работи както би трябвало, но е най-доброто, с което разполагаме. Така че всички — абсолютно всички, — които излязат извън рамките ѝ, за да се правят на съдия, на съдебни заседатели или на ексекutori спрямо другите, са врагове на тази система. Паркър е враг на системата. Приятелите му са врагове на системата. С действията си те

правят подобно поведение приемливо за другите. Тяхното насилие поражда още насилие. Не можеш да вършиш злини в името на по-голямо добро, защото доброто страда. То е осквернено и омърсено от стореното в негово име. Разбираш ли, господин Уолас? Тези хора са *сиви*. Те разместват границите на морала, както им е удобно, и оправдават средствата си с целта. Това е неприемливо за мен, а ако у теб има и частица почтеност, би трябвало да е неприемливо и за теб. — Той избута чашата. — Приключихме.

— Ами ако другите не искат да действат, не могат да действат? — попита Мики. — По-добре ли е да оставим злото да се шири на воля, отколкото да пожертваме малко от доброто, за да му се противопоставим?

— И кой решава това? — попита Тиръл. Леко се олюляваше, когато навлече палтото си, улучвайки с мъка ръкавите. — Ти? Паркър? Кой решава колко от доброто е приемливо да пожертваме? Колко зло трябва да бъде извършено в името на доброто, преди самото то да стане зло?

Той потупа джобовете си и чу желаното позвъняване на ключовете си. Мики се надяваше да са ключовете му за къщи, не за колата.

— Върви да пишеш книгата си, господин Уолас. Няма да я прочета. Съмнявам се, че можеш да ми кажеш нещо, което вече не знам. Обаче ще ти дам един безплатен съвет. Колкото и лоши да са приятелчетата му, Паркър е по-лош. Бих стъпвал внимателно, когато разпитвам за тях, а може би дори изобщо не бих ги включвал в историята, обаче Паркър е смъртоносен, понеже е убеден, че е подел кръстоносен поход. Надявам се да разобличиш какъв негодник е, но на твое място непрекъснато бих си пазил гърба.

Тиръл оформи пистолет с пръстите си, насочи го към Мики и направи движение с палец, все едно освобождава предпазителя. След това пое малко несигурно към бара и отново се ръкува с Хектор, преди да си тръгне. След като Тиръл излезе, Мики прибра бележника и писалката си и отиде да плати сметката.

— Ти приятел ли си на капитана? — попита Хектор, докато Мики изчисляваше бакшиша и го плати на ръка заради данъците.

— Не, не съм. Капитанът няма много приятели — отбеляза Хектор и в тона му се прокрадна нещо. Прозвуча почти като

съжаление. За пръв път Мики го погледна с интерес.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че тук постоянно идват ченгета, обаче той пие сам.

— Работил е във Вътрешния отдел — поясни Мики.

Хектор поклати глава.

— Знам, обаче не е заради това. Той просто е... — Хектор затърси точната дума. — Просто е нищожество — завърши здравенякът и отново заби поглед в списанието си за бодибилдинг.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В хотелската си стая Мики подреди бележките от разговора с Тиръл, докато подробностите все още бяха пресни в съзнанието му. Тази работа със сводника беше интересна. Пусна в „Гугъл“ името на Джони Фрайдей заедно с подробностите, които Тиръл бе споделил, и се добра до съвременни новинарски репортажи, а също и до по-дълга статия, написана за един от трите свободни вестника и озаглавена „Сводник: трудният живот и жестокият край на Били Фрайдей“. В статията имаше две снимки на Фрайдей. На първата се виждаше Фрайдей, какъвто е бил приживе — сух и дългнест чернокож с хлътнали страни и прекалено големи за лицето очи. Беше прегърнал две жени с дантелено бельо, но очите и на двете бяха закрити с черна лента, за да бъде запазена анонимността им. Мики се зачуди къде ли се намират сега. Според статията на младите жени, които познавали служебно Джони Фрайдей, не им било отредено щастливо съществуване.

Втората снимка беше направена на масата в моргата и на нея се виждаха част от раните, получени от Фрайдей по време на побоя, отнел живота му. Мики допускаше, че семейството е поискало публикуването на снимката. Или беше така, или ченгетата бяха решили да го направят, за да изпратят послание. На снимката Фрайдей беше променен до неузнаваемост. Лицето му беше подуто и окървавено, челюстта, носът и една от скулите му бяха счупени, част от зъбите му бяха изтръгнати от венците. Освен това имаше сериозни вътрешни наранявания, единият му дроб беше продупчен от счупено ребро, а далакът му беше разкъсан.

Името на Паркър не се споменаваше, което не беше изненада, но „източник от полицията“ посочил пред автора, че има заподозрян за убийствата, макар че още не разполагали с достатъчно доказателства, за да отправят обвинения. Мики прецени шансовете Тиръл да е този източник и реши, че са почти равни. Ако беше той, това означаваше, че дори преди десетилетие се е съмнявал в Паркър и може би е имал някакво основание. Тиръл не допаднаше особено на Мики, но не

можеше да отрече, че човекът, убил Джони Фрайдей, беше опасен, беше някой, способен на огромно насилие към друго човешко същество, беше човек, изпълнен с гняв и с омраза. Мики се опита да съпостави този образ с човека, когото бе видял в Мейн, и с нещата, които беше научил за него от други хора. Потърка все още болезнения си корем при спомена за удара, който бе получил на предната веранда на Паркър, и за пламъчето, просветнало за кратко в очите на човека, нанесъл удара. Само че втори удар така и не последва, а гневът в погледа му бе угаснал почти толкова бързо, колкото се бе появил, заменен от срам и съжаление. Тогава за Мики нямаше значение — беше твърде зает да се мъчи да не си изкашля вътрешностите, но замислеше ли се, разбираше, че ако Паркър все още не е успял да се научи напълно да контролира гнева си, поне е успял да го овладява до известна степен, макар и недостатъчно бързо, за да пощади корема на Мики. Обаче ако Тиръл имаше право, ръцете на този човек бяха изцапани с кръвта на Джони Фрайдей. Той не беше обикновен убиец и Мики се запита доколко се е променил наистина през годините след смъртта на Джони Фрайдей.

След като приключи с материала от Тиръл, отвори една папка върху бюрото си. Вътре имаше още бележки — двайсет и пет или трийсет листа, изписани от горе до долу с дребничкия почерк на Мики, неразбираем за никой друг благодарение на съчетанието от личната му стенография и големината на буквите. Един от листовите носеше заглавие „Баща/майка“. Възнамеряваше в даден момент да отиде в Пърл Ривър, за да поговори със съседите, собствениците на магазини и изобщо с всеки, който може да е имал връзка със семейство Паркър преди убийствата, само че преди това трябваше да се подготви още малко.

Погледна си часовника. Минаваше осем. Знаеше, че Джими Галахър, който беше партньор на бащата на Паркър в Девети участък, живее в Бруклин. Тиръл му го беше казал, както му беше дал и името на следователя от прокуратурата в окръг Рокланд, присъствал на разпита на бащата на Паркър след убийствата. Тиръл смяташе, че този последният, бивше ченге от Ню Йорк на име Козлик, може да пожелае да говори с Уолас, и дори бе предложил да звънне и да го уреди, само че това беше преди изпълнения с неприязън край на разговора им. Уолас допускаше, че сега няма да има никакво обаждане, макар да не

се боеше отново да произточи сведения от Тиръл, след като изтрезнее, ако следователят не иска да говори.

Галахър беше друга работа. Уолас се досещаше, че Тиръл не харесва Галахър повече от Чарли Паркър. Разгледа бележките си от следобед и откри нужната част от разговора.

У: Кои бяха приятелите му?

Т: На Паркър ли?

У: Не, на баща му.

Т: Той беше популярен тип, много го харесваха в Девети участък. Сигурно е имал доста приятели.

У: Някой по-конкретно?

Т: Партньор му беше... аааа, как му беше името... Галахър, точно така. Джими Галахър му беше дългогодишен партньор. (Смее се.) Аз винаги... Няма значение.

У: Може би има.

Т: Винаги съм го смятал за обратен.

У: Носели са се слухове ли?

Т: Само толкова — слухове.

У: Него разпитваха ли го в хода на разследването на убийствата в Пърл Ривър?

Т: О, да, разпитваха го и още как. Все едно говориш с маймуна. Нали се сещаш, онези трите — не видял, не чул, не казал нищо. Твърдеше, че не знае нищо. През този ден не бил виждал приятелчето си.

У: Обаче?

Т: Обаче убийствата се случиха на рождения ден на Галахър, а той пък се оказа в Девети участък, въпреки че си беше заслужил свободен ден. Трудно ми е да си обясня защо тогава ще ходи в Девети участък през почивния си ден, вместо да купонясва със своя най-добър приятел и партньор.

У: Значи смятате, че Галахър е отишъл да се срещне с някакви хора, за да пийнат за рождения му ден, а ако е така, Паркър би трябвало да бъде сред тях, така ли?

Т: Смислено е, нали? И още нещо — на този ден смяната на Паркър беше от осем до четири. Едно ченге, което се казваше Еди Грейс, покрило Паркър, за да може той да приключи с патрулирането

по-рано. Защо Паркър ще го моли за такава услуга? За да се срещне с Джими Галахър, разбира се.

У: Грейс потвърди ли, че затова е покрил Паркър?

Т: През онзи ден никой нищо не чул и не видял. Служителят на рецепцията в районното, Де Мартини, видял Паркър да се измъква, обаче на никого не казал. Знаел кога трябва да си затваря очите. Една сервитьорка в „Питс“ казала, че Галахър е бил с още някого през нощта на убийствата, само че не успяла да разгледа добре другия тип, пък и той не останал дълго. Може и да е бил Уил Паркър, само че барманът твърдеше друго. Заяви, че познава Паркър и че тогава в бара Галахър е бил с друг човек, непознат, и че сервитьорката впоследствие стигнала до извода, че е сбъркала.

У: Смятате ли, че някой я е притиснал, за да промени историята си ли?

Т: Те сплотяват редиците си. Така постъпват ченгетата. Бранят своите хора, дори да не е вярно.

В този момент Мики спря да чете бележките си. Лицето на Тиръл бе променило изражението си, когато заговори за сплотяване на редиците, за закрила на хората. Може би у него се обади следователят от Вътрешен отдел, дълбоко вкоренената омраза към корумпираните служители и към кодекса *омерта*, който ги пазеше, но според Мики имаше и още нещо. Той подозираше, че Тиръл винаги е бил аутсайдер. Още преди да започне работа във Вътрешния отдел. Той не беше приятен човек, както изтъкна Хектор, и вероятно Вътрешният отдел му бе дал възможност да накаже онези, които презираше, под прикритието на кръстоносен поход срещу корупцията. Мики записа това свое наблюдение и продължи да чете:

Т: Не можах да разбера обаче какво значение има дали Галахър е бил с Паркър през онази нощ, освен ако Галахър не е знаел нещо за предстоящите събития.

У: Говорите за предумишлено убийство.

Мики си спомни как Тиръл се бе замислил над тези негови думи.

Т: Може би или пък Галахър е знаел защо Паркър е убил онези хлапета, но не е искал да го споделя с никого. Каквато и да е причината, знам, че Джими Галахър е излъгал за случилото се през онази нощ. Чел съм докладите на вътрешните. В нашите очи Джими Галахър беше белязан до края на кариерата си.

Мики намери името на Галахър в телефонния указател. Поколеба се дали да му се обади, преди да се запъти към Бенсънхърст, но реши, че може би е по-добре да го изненада. Не беше сигурен какво се надява да спечели от разговора си с Галахър, но ако Тиръл беше прав, тогава в изградената версия за събитията през деня на убийствата в Пърл Ривър имаше поне една пукнатина. Като репортер Мики се бе научил да се превръща във вода в пукнатината, да я разширява, да подкопава цялото построение, докато то най-сетне не се срине, за да разкрие истината. Убийствата и последиците от тях щяха да играят важна роля в книгата на Мики. Те щяха да му предоставят основата за консултации с неколцина психолози, които да му дадат материал за въздействието на един замесен в убийство и самоубийство баща върху неговия син. Читателите направо си умираха за такива неща.

Качи се на метрото до Бенсънхърст, за да спести няколко долара, и намери улицата на Галахър. Почука на вратата на спретнатата къща. Няколко минути по-късно вратата отвори висок мъж.

— Господин Галахър.

— Да, аз съм.

Устните и зъбите на Галахър бяха червени, когато отвори вратата — явно пиеше вино. Което беше добре, освен ако си нямаше компания. Нямаше да бъде много бдителен. Мики държеше портфейла си в ръка. Извади от него визитна картичка и я подаде на Галахър.

— Казвам се Майкъл Уолас. Репортер съм. Надявах се да поговорим няколко минути.

— За какво?

Време беше Мики да попромени истината — една лъжа в името на по-голямо добро. Тиръл едва ли би одобрил подхода му.

— Пиша материал за промените в Девети участък през годините. Знам, че сте служили там. Бих искал да поговорим за спомените ви от онова време.

— Много ченгета са минали през Девети участък. Защо избрахте точно мен?

— Ами, когато търсех хора, с които да разговарям, видях, че вие сте участвали в много обществени инициативи тук в Бенсънхърст.

Допуснах, че социалното съзнание вероятно ви прави по-прозорлив по отношение на хората, на общностите.

Галахър погледна визитката.

— Уолас, така ли?

— Точно така.

Галахър се наведе напред и внимателно пъхна картичката в джоба на ризата на Мики. Беше странно интимен жест.

— Пълни глупости — каза Галахър. — Знам кой си и какво се опитваш да напишеш. Ченгетата говорят. Научих за теб още от мига, в който започна да душиш около неща, които не те засягат. Един съвет от мен — откажи се. Не ти трябва да си пъхаш носа в тези работи. Няма да ти помогне никой, с когото си струва да говориш, а вместо това само ще си навлечеш куп неприятности.

Очите на Мики светнаха. Бяха се превърнали в твърди малки камъни, инкрустирани дълбоко в главата му. Беше му дошло до гуша да го предупреждават.

— Аз съм репортер — отговори той, макар вече да не беше така. Но пък няма и бивш репортер, точно както няма и бивш алкохолик. Някогашната жажда никога не изчезва. — Колкото повече хора ми казват да не разследвам нещо, толкова повече ми се иска да го направя.

— Кое то не те прави репортер — възрази Галахър, — а глупак. Освен това си и лъжец. А аз не давам пет пари за такъв човек.

— Наистина? Вие никога ли не сте лъгали?

— Не твърдя това. У себе си одобрявам лъжата точно толкова малко, колкото и у теб.

— Добре, понеже съм убеден, че сте излъгали за случилото се в деня, когато Паркър е убил онези двама тийнейджъри в Пърл Ривър. И ще направя всичко по силите си да разбере защо. А после ще се върна тук и пак ще говорим.

Галахър изглеждаше изморен. Мики се запита от колко ли отдавна очаква всичко това да се стовари обратно отгоре му. Вероятно още от деня, когато партньорът му се бе превърнал в убиец.

— Махнете се от дома ми, господин Уолас. Разваляте ми вечерта.

Затвори вратата под носа на Мики. Писателят се взря в нея за миг, после пъхна картичката си под рамката на вратата, преди да се запъти обратно към Манхатън.

Вътре в къщата Джими седна на масата в кухнята. Пред него имаше празна чаша, половин бутилка вино и остатъците от вечерята му. Джими обичаше да си готви, дори повече, отколкото да готви за друг. Когато готвеше за себе си, не се притесняваше какво ще се получи, какво ще бъде мнението на другите за специалитета му. Умееше да си доставя удоволствие с готвенето и знаеше какво обича. Очаквал бе с приятно чувство спокойната вечер с бутилка хубаво вино и стар филм по телевизията. А ето че спокойствието му, и бездруго доста крехко, бе разклатено. Още откакто Чарли Паркър прекрачи прага на дома му. В този момент на Джими му се стори, че започва бавно да губи почва под краката си. Надяваше се, че миналото най-сетне е погребано, макар и трудно. А ето че пластове се разместиха и отдолу се показаха стари кости и разкъсана плът.

Винаги се е тревожил, че не е постъпил правилно, като е излъгал по време на разследването и като си е мълчал през следващите години. Като треска, забила се дълбоко в плътта, съзнанието, че е заговорничил с другите, за да зарови истината, частицата от нея, която му бе известна, бе гноясало вътре в него. Съзнаваше, че вече приближава моментът, когато инфекцията или ще бъде прогонена от тялото му, или ще го унищожи.

Напълни чашата си и отиде в коридора. Отпи и набра номера за втори път след посещението на Паркър. Вдигнаха след петото позвъняване. Отзад се чуваше шум — миене на чинии, женски смях, — когато старецът каза „ало“.

— Джими Галахър е. Имаме още един проблем.

— Слушам те — подкани го гласът.

— При мен току-що беше един репортер, Уолас, Мики Уолас. Разпитваше за... онзи ден.

Кратко мълчание и после:

— Знаем за него. Ти какво му каза?

— Нищо. Придържах се към нашата версия, както ми поръча и както винаги съм правил. Обаче...

— Да?

— Всичко се разпада. Първо Чарли Паркър, а сега и този тип.

— Рано или късно щеше да се случи. Учудвам се само, че става толкова късно.

— Какво искаш да правя?

— По отношение на репортера ли? Нищо. Книгата му никога няма да види бял свят.

— Явно си много сигурен в това.

— Имаме приятели. Договорът на Уолас ще бъде анулиран. А без обещаното заплащане той ще изгуби интерес.

Джими не беше съвсем сигурен в това. Беше видял изражението на лицето на Уолас. Парите може и да бяха част от подтика му да проведе журналистическото си разследване, но не бяха единственият му мотив. Почти като добро ченге, каза си Джими. Не му плащаш, за да си свърши работата, а за да не свърши нещо друго. Уолас искаше тази история. Искаше да открие истината. У него имаше нещо фанатично като у всички хора, които постигат успех въпреки всичко.

— Ти говори ли с Чарли Паркър?

— Още не.

— Ако изчакаш той да те потърси, може да се окаже, че гневът му е нараснал пропорционално. Обади му се. Повикай го на разговор.

— А да му кажа ли и за теб?

— Кажи му всичко, господин Галахър. Беше верен на паметта на приятеля си вече четвърт век. Бранеше сина му и нас много дълго. Признателни сме ти, но вече е време скритите истини да излязат на бял свят.

— Благодаря ти — каза Джими.

— Не, аз ти благодаря. Приятна вечер.

Линията прекъсна. Джими знаеше, че вероятно за последен път чува този глас.

И честно казано, не съжаляваше.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В деня след сблъсъка си с Мики Уолас реших да поискам от Дейв Еванс една седмица отпуск от „Мечката“. Искрах отново да притисна Джими Галахър, а може би и Еди Грейс. Не можех да го направя, ако снова между Ню Йорк и Портланд, разчитайки само на свободните си недели.

Освен това бе изникнало още нещо. Уолтър Коул не беше успял да изрови само една любопитна нова подробност във връзка с разследването на убийствата в Пърл Ривър.

— Докладите са прекалено чисти — каза ми той по телефона. — Цялата работа е замазана. Говорих с човека от архива. Обясни ми, че досието е толкова тънко, че ако го обърнеш настрани, става направо невидимо.

— Нищо чудно. Покрили са цялата работа. Нямали са полза от друго.

— Да, обаче продължавам да си мисля, че има и още нещо. Досието е изчистено. Да си чувал нещо за Пети отдел?

— Не си спомням.

— Преди десет години всички сведения, свързани с убийствата в Пърл Ривър, са били изолирани. Ако някой поиска повече информация от включената в картотеката, трябвало да получи разрешение от Пети отдел, което означава да влезе във връзка с кабинета на комисаря. Моят човек дори не искаше да обсъжда въпроса, но се оказа, че всеки желаещ да узнае повече подробности за случилото се в Пърл Ривър, трябва да напише молба до Пети отдел. — Уолтър обаче не бе свършил. — А знаеш ли какво друго покрива заповедта от Пети отдел? Смъртта на Рейчъл и на Дженифър Паркър.

— Какво представлява Пети отдел? — попитах.

— Според мен си ти — отговори Уолтър. — Ти си центърът на Пети отдел.

Срещнах се с Дейв в „Арабика“ на ъгъла на „Фрий“ и „Крос Стрийт“, където не само сервираха най-хубавото кафе в града, но и мястото беше прекрасно с картините по стените и със светлината, струяща през панорамните прозорци. Звучеше музиката на „Пиксис“.

Дейв не изпадна във възторг, когато поисках отпуск от бара, и не можех да го виня. Бяха го напуснали двама от служителите — едната по майчинство, а другият заминаваше при гаджето си в Калифорния. Смяташе, че самият той отделя твърде много време за обща работа в бара и твърде малко за сметките и за документацията. Беше ме наел, за да сваля от плещите му част от товара, а вместо това го бях оставил да затъне още повече, отколкото преди да ме назначи.

— Опитвам се да въртя бизнес, Чарли — каза Дейв. — Направо ме съсипваш.

— В момента не е много натоварено, Дейв. Гари може да се погрижи за доставките от „Напи“, а аз ще се върна навреме за камиона следващата седмица. И бездруго сме се презаредили с някои от марките, така че нека се изчерпат.

— Ами утре вечер?

— Надин искаше допълнителни смени. Нека да поеме част от натоварването.

Дейв зарови лице в ръцете си.

— Мразя те — каза той.

— Не е вярно.

— Напротив. Добре, вземи си една седмица. Ако още сме в бизнеса, когато се върнеш, да знаеш, че си ми длъжник. Голям.

Нощта не помогна с нищо настроението на Дейв да се подобри. Някой се опита да открадне мечата глава, която красеше трапезарията, а ние забелязахме липсата едва когато крадецът вече излизаше от паркинга и главата стърчеше от предния прозорец. Нападнаха ни любители на коктейли и дори Гари, който знаеше за коктейлите повече от всеки друг, се видя принуден да си помогне с „пищова“ — листа с рецептите, който криеше зад бара. Студенти си поръчваха всякакви сладки гадости и въздухът се насити с миризмата на „Ред Бул“. Сменихме петнайсет кега с бира, три пъти повече от средното за вечер, макар че бяхме далеч от рекорда си — двайсет и два.

Освен това във въздуха витаеше секс. В края на бара седеше една жена на около петдесет години, която едва ли щеше да изглежда по-

хищно, ако имаше остри животински нокти и зъби, а не след дълго към нея се присъединиха още две-три от същия вид. Барманът ги наричаше „зъбарки“ заради една почти митична зъболекарка, за която се говореше, че обслужила поредица от мъже на паркинга само за една вечер. В крайна сметка те успяха да примамят неколцина спортни типове, мъжаги, чийто афтършейв поведе война на миризмите в натежалия от вонята на „Ред Бул“ въздух. По едно време изпитах желание да ги облея всичките с маркуча, за да ги поохладя, но те си тръгнаха да си потърсят по-закътано местенце, преди да се наложи да го направя.

В един през нощта петнайсетте служители от персонала бяха изтощени, но никой не искаше да се прибира. След като почистихме апаратите за наливна бира и заредихме фризерите, си направихме бургери и пържени картопки и всички си пийнаха, за да се поотпуснат. Изключихме сателитната система, която озвучаваше бара, и си пуснахме кротка музика от айпода. Накрая хората започнаха да се разотиват, а ние двамата с Дейв се уверихме, че всички уреди в кухнята са изключени, угасихме и последните свещи, проверихме тоалетните, за да сме сигурни, че всички са излезли, прибрахме парите в сейфа и заключихме. Сбогувахме се на паркинга и Дейв ми повтори, че ме мрази, преди всеки да поеме към къщи.

Щом отворих входната врата на дома си, застинах на прага и се заслушах. Срещата ми с Мики Уолас и разказът му за двете фигури, които е видял, ме бяха разстроили. Бях пуснал духовете да си ходят. Мястото им вече не беше тук. Но и сега, както когато бях обиколил къщата, след като Уолас си тръгна, не долових нищо заплашително, нищо неловко. Къщата беше притихнала и аз усетих празнотата ѝ. Дори да е имало нещо тук, беше си отишло.

Лампичката на телефонния секретар мигаше. Натиснах копчето и чух гласа на Джими Галахър. Звучеше малко пиян, но посланието беше ясно и просто, а моментът на пристигането му — предопределен.

„Чарли, ела тук. Ще ти кажа, каквото искаш да узнаеш“, казваше Джими.

IV

*„Трима може и да опазят една тайна,
ако двама от тях са мъртви.“*

Бенджамин
Франклин (1706–1790),
„Алманах на
сиромаша Ричард“

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джими Галахър явно бе надничал в очакване да пристигна, защото отвори още преди да почукам. За миг си го представих как седи пред прозореца със замислено лице в сгъстяващия се мрак, как пръстите му неспокойно потропват по рамката на прозореца, как нетърпеливо се оглежда за човека, когото очаква, но когато го погледнах в очите, не открих там никаква тревога, никакъв страх или загриженост. Всъщност изглеждаше по-спокоен от всякога. Беше облечен с фланелка, с изцапани с боя жълтеникави панталони, със спортно горнище с качулка и със стари евтини мокасини. Изглеждаше като двайсетгодишен човек, който внезапно се е събудил и се е оказал остарял с четирийсет години, макар да е принуден да носи същите дрехи. Винаги съм го смятал за човек, който адски държи на външния вид, понеже не си спомнях да съм го виждал някога без сако, чиста колосана риза и често подбрана с вкус копринена вратовръзка. Сега се бе отърсил от всякакви официалности и през нощта, докато слушах как тайните се леят от устата му, се запитах дали правилата, които бе наложил за облеклото си, не бяха просто част от защитния механизъм, който си бе създал, за да предпази не само себе си и своята самоличност, но и паметта и живота на хората, които му бяха скъпи.

Не каза нищо, когато ме видя. Просто отвори вратата, кимна веднъж, после се обърна и ме поведе към кухнята. Затворих вратата зад гърба си и го последвах. В кухнята горяха две свещи, една на прозореца и втора на масата. До тях имаше бутилка хубаво — може би много хубаво — червено вино, декантер и две чаши. Джими нежно докосна гърлото на бутилката и го погали като домашен любимец.

— Чаках повод да го отворя — каза той. — Обаче напоследък май нямам много поводи да празнувам. Ходя предимно по погребения. Така става на моята възраст. Тази година съм бил вече на три погребения. Всичките на ченгета, всичките починали от рак. — Въздъхна. — Не искам да продължавам така.

— Еди Грейс умира от рак.

— Чух. Помислих си дали да не отида да го видя, обаче ние двамата с Еди... — поклати глава той. — Свързваше ни единствено баща ти. А след смъртта му с Еди нямахме за какво да си говорим.

Спомних си какво ми каза Еди, преди да се разделим — че целият живот на Джими Галахър е лъжа. Може би Еди косвено намекуваше за хомосексуалните му наклонности, но аз знаех, че щяха да бъдат разкрити и други лъжи, макар да се изразяваха предимно в пропускане на важни подробности. Въпреки това не беше работа на Еди да съди как човек живее живота си, не и по начина, по който беше постъпил с Джими. Всички ние показваме пред света едно свое лице и крием друго. Иначе никой не би оцелял. Докато Джими сваляше товара от плещите си и пред мен постепенно се разкриваха тайните на баща ми, си дадох сметка как Уил Паркър се е огънал под тяхната тежест и изпитах единствено печал към него и към жената, която беше измамил.

Джими извади тирбушон от чекмеджето и внимателно изряза фолиото на шишето, преди да пъкне върха на тирбушона в тапата. Само две завъртания, едно дръпване и тапата излезе с приятно и звучно „пук“. Той я огледа, за да се увери, че не е суха и не се рони, и я остави настрана.

— Преди миришех тапите — каза, — но после някой ми каза, че така не разбираш нищо за качеството на виното. Срамота. Ритуалът ми харесваше, докато не установих, че изглеждам като глупак.

Постави свещта зад шишето, докато го декантираше, за да види кога утайката ще се приближи към гърлото.

— Няма нужда да го оставяме за дълго — каза той, когато приключи. — Така е само при по-младите вина. Омекотяват се танините.

Наля две чаши и седна. Вдигна чашата към пламъка на свещта, за да я разгледа, после я поднесе към носа си, помириша я, завъртя течността, преди отново да я помирише, обхванал чашата с длани, за да я стопли. Накрая опита виното, завъртя го в устата си и се наслади на ароматите.

— Фантастично — отсъди и вдигна чашата си за тост: — За баща ти.

— За баща ми — повторих и отпих от виното. Имаше богат и землист вкус.

— „Домейн Романе-Конти“ от осемдесет и пета — събщи Джими. — Страхотна година за бургундското. Прием вино, което струва четиристотин долара бутилката.

— Какво празнуваме? — попитах.

— Края.

— На какво?

— На тайните и на лъжите.

Оставих чашата си.

— И откъде искаш да започнем?

— От умрялото бебе. От първото умряло бебе.

Нито един от двамата не искал смяната от дванайсет до осем през тази седмица, обаче така се случило, така се обърнала палачинката или както там още се казва за положение, когато нямаш избор, когато си притиснат до стената, при това до доста грозна стена. Тази вечер участъкът щял да има тържество в Дома на Украйна на Второ авеню, където винаги миришело на борш, на пирог и на булгурена супа от ресторанта на първия етаж и където режисьорът Сидни Лъмет репетирал филмите си, преди да ги заснеме, така че с течение на времето Пол Нюман, Катрин Хепбърн, Ал Пачино и Марлон Брандо започнали да кръстосват същите улици като ченгетата от Девети участък. Празненството било в чест на тримата офицери от полицията, наградени с бойни отличия за заслуги през изминалия месец — така наричали зелените нашивки, които получавали участниците в престрелки. По онова време Девети участък приличал на Дивия запад — загивали ченгета. Окажеш ли се сам срещу другия тип, първо стреляш, а после се притесняваш за докладите. Какво повече да каже човек!

Ню Йорк от онова време не бил като днешния. През лятото на шейсет и четвърта година расовото напрежение в града стигнало кулминацията си след убийството на петнайсетгодишния Джеймс Пауъл в Харлем от полицай, който не е бил на смяна. Първоначалните протести срещу убийството впоследствие прераснали до бунта на осемнайсети юли, когато пред полицейското управление на Харлем се събрала тълпа, скандираща „Убийци!“ по адрес на ченгетата вътре. Джими и Уил били изпратени като част от подкрепленията, върху

тях се сипели шишета, тухли и капаци от кофи за смет, а размирниците отмъквали храна, радиопредаватели и дори оръжия от околните магазини. Джими още си спомняше как един капитан от полицията умолявал размирниците да се разотидат по домовете си и как някой се провикнал през смях: „Че ние сме си у дома, белчо!“

След продължилия пет дни бунт в Харлем и в Бед-Стай имало един убит, 520 били арестувани, а кметът Уагнър получил недвусмислено предупреждение. Дните му вече били преброени още преди бунтовете. По време на неговото управление броят на убийствата се удвоил на шестстотин годишно, а дори преди убийството на Пауъл градът бил разбунен от смъртта на една жена на име Кити Дженовезе в типичен за средната класа квартал в Куинс. Била намушкана при три отделни нападения от един и същи мъж, Уинстън Моузли. Трийсет и осем човека видели или чули убийството по време на извършването му, но повечето отказали да се намесят, само се обадили в полицията. Хората имали чувството, че градът се разпада, и винели Уагнър.

Нито една от тези тревожни страни на положението в града не била новост за служителите в Девети участък, известен с обичливия прякор „Лайнарника“ сред хората, които работели там, макар и не сред останалите. Полицаяте от този участък имали свои закони и пазели територията си добре, като държали под око не само лошите, но и някои от добрите, например капитаните, търсеци да сритат нечий задник през по-спокойните дни. „Муха в Лайнарника“ съобщавал някой по радиото и всички се изопвали чинно толкова дълго, колкото се налагало.

По онова време Джими и Уил били амбициозни и двамата се стараели възможно най-бързо да станат сержанти. Конкуренцията станала по-голяма след делото на Фелиша Сприцър през 1963 г., вследствие на което за пръв път полицейки получили правото да се явяват на конкурси за повишение. На следващата година Сприцър и Гъртруд Шимъл станали сержанти. Не че Джими и Уил давали пет пари за разлика от някои други, които надълго и цветисто можели да обясняват къде е мястото на жената, но със сигурност не и в собствения им участък с три нашивки на пагона. И двамата имали екземпляр от наръчника на патрулиращия полицай, дебел като Библията и увит в синя найлонова опаковка, и го носели със себе си

през всяка почивка, за да се изпитват взаимно. По онова време служителят трябвало да върши детективска работа като патрулиращ полицай в продължение на пет години, преди да стане детектив, само че започвал да получава колкото сержант едва когато стигне второ ниво. Уил и Джими и бездруго не искали да стават следователи. Били улични ченгета. Решили, че и двамата ще опитат да се явят на изпита за сержанти, дори да се наложи да напуснат Девети участък и да служат в различни участъци. Няма да им бъде лесно, но знаели, че приятелството им ще издържи изпитанието.

За разлика от много други полицаи, които работели като пазачи със задачата да не допускат жабарите в бруклинските клубове, или поемали досадното задължение да бъдат телохранители на знаменитости, двамата не работели другаде. Джими бил ерген, а Уил искал да прекарва повече време с жена си. В полицията все още имало доста корупция, но предимно на дребно. След време наркотиците щели да променят всичко, а комисиите щели да погнат здравата мръсните ченгета. Засега обаче най-доброто, на което можели да се надяват, били случайни платени ангажименти: да придружат управителя на киното, за да занесе в сейфа дневните приходи, в замяна на няколко долара да се почерпят, оставени на задната седалка. Не след дълго няма да се гледа с добро око дори на почерпка за обяд, макар че на повечето места в района на Девети участък и бездруго не го правели. Ченгетата сами си плащали обяда, кафето и поничките. Повечето се хранели в участъка. Било по-евтино, а и в района и бездруго няма много ресторантчета, които допадали на полицаите, като изключим „Максорлис“ със сандвичите с шунка и сирене чедар, залети с лютив горчица, или по-късно „Джак Угаждача“ на Трета улица, макар че ако обядваш там, след това ще си в състояние само да се потупваш по корема и да стенеш до края на деня. Момчетата от Седми участък били късметлии, понеже си имали „Катц“, обаче колегите им от Девети нямали право да минават границата само защото пушената наденица другаде е по-вкусна. Това не бе позволено в нюйоркската полиция.

В нощта, когато бил намерен първият труп, Джими записвал обажданията през първата половина от обиколката. Негово задължение било да записва всичко, а задължение на шофьора — да върти волана. По средата се разменяли. Джими бил по-добрият

хроникьор. Имал набито око и силна памет. А Уил притежавал достатъчно безразсъдство, за да шофира по-хубаво. Двамата заедно били добър екип.

Повикали ги на някакво парти на Авеню А — съседите се оплаквали от шума. Когато стигнали до сградата, една млада жена повръщала в канавката, а приятелят ѝ придържал косата да не пада около лицето и я галел по гърба. Били толкова дрогирани, че почти не удостоили с поглед двамата полицаи.

Джими и Уил чули музика от горния етаж на многоетажната сграда без асансьор. За всеки случай ръцете им били върху дръжките на пистолетите. Няма да откъде да знаят дали става дума за обикновени купонджии, които малко са попрекалили, или за нещо по-сериозно. Както винаги в такива ситуации, Джими усетил, че устата му пресъхва и че сърцето му започва да бие по-учестено. Само седмица преди това някакъв тип се хвърлил от покрива на сграда по време на купон, започнал точно по същия начин. Едва не утрепал единия от полицаите, пристигнали на мястото, понеже се приземил на сантиметри от него и целия го опръскал с кръв, когато се строполил на земята. Оказало се, че полетелият от покрива се опитвал да избяга от някакви типове, чиито имена завършвали на гласни, италианци, прилагащи деловия си нюх към неотдавна формиращия се пазар на хероин, който бил позадрямал след първите двайсет години на века, само дете италианците не схващали, че краят на тяхното време приближава и че не след дълго властта им ще бъде оспорена от чернокожите и от колумбийците.

Вратата на апартамента била отворена и уредбата бълвала музика гръмогласно — Джагър пеел за някакво момиче, което му било вързано в кърпа. Виждали тесен коридор, който водел към дневна, навсякъде воняло на цигари, на алкохол и на трева. Двамата полицаи се спогледали.

— Давай! — казал Уил.

Влезли в коридора, Джими водел.

— Нюйоркската полиция — провикнал се той. — Никой да не мърда. Спокойно!

Предпазливо и следван от Уил, Джими надникнал в дневната. Вътре имало осем човека в различна степен на алкохолно или наркотично опиянение. Повечето седели или лежали на пода. Някои

явно спели. Млада бяла жена с лилави кичури в русата коса се била изтегнала на канапето под прозореца и от ръката ѝ висяла цигара. Видяла ченгетата, възкликнала: „Мамка му!“, и понечила да се надигне.

— Не мърдай! — предупредил я Джими и с лявата си ръка ѝ дал знак да не става от канапето. Двама-трима от другите купонджии вече започвали да осъзнават, че са загазили, и добили уплашени изражения. Без да изпуска от очи хората в дневната, Уил проверил и другите стаи в апартамента. Имало малка спалня с две легла: едното било празно детско креватче, а другото — спалня, отрупана с палта. Натъкнал се на млад мъж, най-вероятно на деветнайсет-двайсет години, почти не на себе си, коленичил пред тоалетната в безуспешен опит да изхвърли трийсетина грама марихуана в счупената тоалетна чиния. Когато го обискирал, Уил открил в един от джобовете на джинсите на младежа три цигари хероин.

— Абе ти да не си идиот? — попитал го Уил.

— А? — смънкало хлапето.

— Имаш хероин, обаче изхвърляш марихуаната? В колежа ли си?

— Да.

— Е, едва ли следваш ядрена физика. Имаш ли представа колко си загазил?

— Но, човече, тази гадост струва пари! — възпротивило се хлапето, вперило поглед в наркотика.

Уил почти го съжсалил, толкова бил смотан!

— Тръгвай, глупако! — подканил го той, избутал го в дневната и му заповядал да седне на пода.

— Така, всички останали с лице към стената! — наредил Джими. — Ако имате нещо, за което трябва да знам, кажете ми още сега, иначе ще ви се стъжни!

Които били в състояние да станат, се изправили и застанали с лице към стената. Уил побутнал с върха на обувката си едно почти изпаднало в безсъзнание момиче.

— Хайде, спяща красавице. Време е да ставаши.

В крайна сметка успели да изправят всичките деветима. Уил обискирал осем — без момчето, което проверил преди това. Намерил наркотици само у момичето с нашарената коса — три цигари

марихуана и една хероин. Била пияна и надрусана, но вече се съвземала от най-сериозното опиянение.

— Какво е това? — попитал Уил момичето.

— Не знам — отговорила тя леко заваляно. — Един приятел ми ги даде да му ги пазя.

— Бива си я тази измишльотина. И как се казва приятелят ти? Ханс Кристиан Андерсен?

— Кой?

— Няма значение. Това твоят апартамент ли е?

— Да.

— Как се казваш?

— Сандра.

— Сандра коя?

— Сандра Хънтигдън.

— Е, Сандра, арестувам те за притежание на наркотици с цел пласиране. — Закопчал ѝ белезниците, прочел ѝ правата и после направил същото с младежа, когото пребъркал преди това. Джими записал имената на останалите и им казал, че може да си ходят, но пипне ли ги на улицата отново, ще ги прибере на топло за скитничество, ако ще да се надбягват в този момент. Всички отново насядали. Били млади и изплашени, освен това постепенно осъзнавали колко им е провървяло, че не са оковани като приятелчетата си, обаче още не се били осветили достатъчно, за да си тръгнат.

— Добре, да вървим — подканил Уил двамата с белезници. Повел Хънтигдън към изхода на апартамента, а Джими го следвал с момчето, което се казвало Хауард Мейсън, но внезапно нещо просветнало в замъгленото от наркотиците съзнание на Хънтигдън:

— Детенцето ми — казала тя. — Не мога да оставя детето!

— Какво дете? — попитал Уил.

— Дъщеря ми. На две годинки е. Не мога да я оставя сама.

— Госпожице, в апартамента няма никакво дете. Лично го претърсих.

Тя обаче се опъвала.

— Казвам ви, детето ми е тук — развикала се тя и явно не се преструвала. Загрижеността ѝ му се сторила искрена.

От стаята се обадил чернокож младеж на двайсетина години:

— Не лъже, господине. Наистина има дете.

Джими погледнал Уил.

— Сигурен ли си, че претърси навсякъде?

— Не е Сентръл Парк.

— По дяволите! — Джими обърна Мейсън обратно към дневната. — Сядай на дивана и не мърдай! — наредил му той. — Добре, Сандра, твърдиш, че имаш дъщеря. Да я намерим. Как се казва?

— Мелани.

— Така, Мелани. Сигурна ли си, че не си помолила някой да я гледа тази вечер?

— Не, тук е — вече разплакана, отговорила Хънтигдън. — Не ви лъжа.

— Добре, скоро ще разберем.

Не били много местата, на които можели да потърсят, но въпреки това започнали да викат момиченцето по име. Двамата полицаи огледали зад диваните, в банята и в кухненските бюфети.

Намерил я Уил. Била под купчината палта на леглото. Разбрал, че момиченцето е мъртво още щом докоснал крачето му.

Джими отпи глътка от виното си.

— На хлапето сигурно му се бе приискало да легне на леглото на майка си — каза той. — Вероятно беше пропъзляло под купчината палта на топло и после бе заспало. Отгоре натрупали още палта и тя просто се задушила. Още помня какъв звук издаде майка и, когато я намерихме. Идваше някъде от дълбоко, някъде от древността. Като рев на умиращо животно. А после просто се строполи на пода с все още вързани с белезниците ръце на гърба. Пропъзля под леглото на четири крака и започна да рови под палтата с глава, за да се добере до дъщеря си. Не я спряхме. Само стояхме и я гледахме.

Не беше лоша майка. Работеше на две места, а леля ѝ се грижеше за детето, докато тя беше на работа. Може и да е пласирала по малко дрога, за да си докарва допълнително, но при аутопсията установиха, че момиченцето е било здраво и добре гледано. С изключение на нощта на купона никой никога не бе имал повод да се оплаква от нея. Искам да кажа, че може да се случи на всеки. Беше трагедия, това е. Никой нямаше вина.

Баща ти обаче прие случилото се тежко. На другия ден се запи. По онова време понякога си пийваше. Ти го познаваш във времето, когато вече беше престанал и само от време на време излизахме с момчетата, обаче преди доста пиеше. Всички пиехме.

Обаче онзи ден беше различно. Никога не съм го виждал да пие така, както след като намерихме Мелани Хънтигдън. Мисля, че беше заради собственото му положение. Двамата с майка ти много искаха да имат дете, само че, изглежда, това нямаше да им се случи. А ето че сега беше намерил това момиченце мъртво под купчина палта и нещо в него се прекърши. Той вярваше в Бог, ходеше на църква, молеше се. През онази нощ сигурно му се е сторило, че Бог здравата му се подиграва, след като принуждава мъж, който неведнъж е ставал свидетел на спонтанните аборти на жена си, да намери телцето на мъртво дете. И още по-лошо — може би за известно време изобщо престана да вярва в Бог като човек, който е повдигнал крайчето на света и отдолу се е показала празна черна пропаст. Не знам. Тъй или иначе, намирането на малката Хънтигдън го промени, само това мога да кажа. След това двамата с майка ти преживяха наистина трудни времена. Мисля, че тя се канеше да го напусне или пък той щеше да напусне нея, не си спомням точно. Пък и нямаше значение, защото резултатът щеше да е все същият.

Джими остави чашата си и остави пламъчето на свещта да потанцува по виното, разпилявайки върху масата червеникави частици като рубинени призраци.

— Тогава той се запозна с момичето — каза Джими.

Тя се казвала Каролайн Рос или поне така твърдяла. Отивали по сигнал за опит за проникване с взлом в апартамента ѝ. Не били виждали толкова малко жилище — едва имало място за единично легло, шкаф, маса и стол. Кухничката се състояла от два газови котлона в ъгъла, а банята била толкова тясна, че дори нямала врата, а само дълги ресни, които да осигурят известно уединение. Трудно можел да си представи човек защо на някой ще му хрумне, че си струва да прониква с взлом. Бегъл поглед бил предостатъчен, за да се уверят, че момичето не притежава нищо ценно за крадене. Ако имало, щяло да го продаде и да се премести в по-голямо жилище.

Обаче мястото ѝ подходило по някакъв странен начин. Била дребничка, малко по-висока от метър и петдесет, и съвсем слабичка. Имала дълга, тъмна и много красива коса, а кожата ѝ била прозирно бледа. Джими имал чувството, че тя всеки миг ще издъхне, но вгледаш ли се в очите ѝ, откриваш там истинска сила и твърдост. Може и да изглеждала крехка, но същото важи и за коприната, докато не се опиташ да я скъсаш.

Несъмнено била изплашена. Тогава го отдал на опита за грабеж. Явно някой се опитал да си поиграе с ключалката на прозореца откъм пожарната стълба навън. Каротин се събудила от шума и веднага позвънила в полицията от телефона в коридора. Една от съседките ѝ, възрастната госпожа Рос, я чула да пищи и ѝ предложила убежище в апартамента си до идването на полицията. Джими и Уил се оказали само на няколко пресечки, когато получили обаждането от централата. Който и да се опитвал да влезе, сигурно е бил още на прозореца, когато се разнесъл воят на сирените. Изготвили доклад за опит за влизане с взлом, но не можели да сторят нищо повече. Нарушителите избягали, не била нанесена никаква вреда. Уил предложил да поговори с хазяина да сложи по-здрава ключалка на прозореца или дори някаква решетка, но Рос само поклатила глава:

— Няма да остана тук. Ще се махна.

— Градът е голям, случват се такива неща — обяснил Уил.

— Разбирам, но въпреки това ще се наложи да се преместя.

Страхът ѝ бил осезаем, но очевидно не била изцяло под негова власт. Не бил сляп — жената демонстрирала не просто прекалено силна реакция поради тревожен, макар и често срещан инцидент. Каквото и да я било уплашило, то било свързано със случилото се през онази нощ само отчасти.

— Баща ти имаше същото чувство — каза Джими. — Мълчеше на връщане. Спряхме да си вземем кафе и докато го пиехме, той каза:

— На какво се дължеше всичко това според теб?

— Записахме го като проникване с взлом. Толкова.

— Но жената беше изплашена.

— Живее сама в кибритена кутийка. Някой се е опитал да нахълта, а тя няма къде да избяга.

— Не, става дума за нещо повече. Не ни каза всичко.

— Сега пък медиум ли стана?

И тогава той се обърна към мен. Не каза нищо. Само ме гледаше.
— Добре де, прав си. И аз го усетих. Искаш ли да се върнем?
— Не, не сега. Може би по-късно.
— Обаче така и не се върнахме. Поне аз. Баща ти обаче се върна. Отиде там. Може би го е направил още същата вечер, след края на патрула ни. И така започна всичко.

Уил казал на Джими, че спал с Каролайн едва на третата им среща. Твърдял, че изобщо не е възнамерявал да започва такава връзка, но у нея имало нещо, което го изпълвало с желание да ѝ помага и да я закриля. Джими не знаел дали да му вярва, а и подозирал, че няма голямо значение. Уил Паркър открай време си падал малко сантиментален, а както обичал да казва Джими, цитирайки Оскар Уайлд, „сантименталността е почивният ден на цинизма“. Имал проблеми у дома и все още страдал заради смъртта на Мелани Хънтигдън, затова у Каролайн Рос вероятно съзрял възможност за бягство. Помогнал ѝ да се премести. Намерил ѝ жилище в Ъпър Ист Сайд, по-просторно и по-сигурно. Настанил я в хотел за две нощи, докато преговарял за наема от нейно име, а после една сутрин отишъл в града с колата си вместо с влака, натоварил малобройните ѝ вещи в багажника и я откарал в новия ѝ апартамент. Връзката им не продължила повече от шест-седем седмици.

През това време обаче тя забременяла.

Чаках. Бях допил виното си, но когато Джими понечи да ми долее, закрих чашата с ръка. Чувствах се замаян, но състоянието ми нямаше нищо общо с виното.

— Забременяла ли? — попитах.

— Точно така. — Той вдигна бутилката вино. — Нещо против аз да си наляя? Ще ми бъде по-лесно. Отдавна чакам да сваля това бреме от плещите си. — Напълни си чашата до половината. — У Каролайн имаше нещо, дори аз го забелязвах.

— Дори ти, значи. — Не се сдържах и се усмигнах.

— Не отговаряше на моя вкус — отвърна той също с усмивка. — Надявам се, че не се налага да казвам нищо повече.

Кимнах.

— Но това не беше всичко. Баща ти беше хубав мъж. Много жени с радост биха му помогнали да се отпусне, при това без никакво обвързване. Само срещу едно питие. А вместо това той търсеше квартира на тази жена и за да ѝ помогне да се премести, лъжеше съпругата си къде ходи.

— Смяташ, че си е изгубил ума по нея?

— Отначало така си мислех. Беше по-млада от него, макар и немного, и както ти казах, притежаваше някакво странно обаяние. Мисля, че беше свързано с ръста ѝ и с впечатлението за крехкост, което създаваше, макар да бе измамно. Да, наистина смятах, че е лапнал по нея, и може би в началото наистина беше така. Но по-късно Уил ми разказа и останалата част от историята — поне толкова, колкото пожела да ми каже. Едва тогава започнах да разбирам и да се тревожа.

Джими смръщи чело и аз усетих, че дори сега, десетилетия по-късно, тази част от историята му беше изключително трудна.

— Една вечер бяхме в „Питс“ и Уил ми разказа за твърдото убеждение на Каролайн Рос, че я преследват призраци. Първо си помислих, че се шегува, обаче не. После се запитах дали момичето не е спретнало някакъв глупав номер. Нали се сецаш — отчаяна девица в трудно положение, лошите се задават на хоризонта, скапано гадже може би или пък луд бивш съпруг. Обаче не ставаше дума за нищо такова. Тя беше убедена, че който или каквото я преследва, не е човешко същество. Говореше за двама души, мъж и жена. Казала, че са започнали да я преследват още преди години. И оттогава все бягала от тях.

— И баща ми ѝ повярвал?

Джими се засмя.

— Майтапиш ли се? Може и да беше сантиментален, но не беше глупак. Мислеше я за луда. Смяташе, че е допуснал най-голямата грешка през живота си. Получаваше видения как тя го преследва, как се появява в къщата, накичена с гирлянди чесън и разпятия. Старецът ти за кратко излезе от релси, само че все още беше способен да управлява влака. Не ѝ повярва и ми се струва, че започна да опитва да се откопчи от цялата бъркотия. Според мен си даде сметка и за това, че трябва да бъде със съпругата си, че ако я напусне, няма да разреши проблемите си, а само ще си създаде нови.

И тогава Каролайн му съобщи, че е бременна, и светът му се срина. Вечерта, след като ходила на преглед в клиниката, двамата провели дълъг разговор. Тя не отворила и дума за аборт пред баща ти, а му прави чест, че той също не го направил. Не само защото беше католик. Мисля, че все още си спомняше за онова момиченце, издъхнало под купчината палта, и за помятанията на жена си. Дори ако това означаваше край на брака му и живот в дългове, той за нищо на света нямаше да предложи прекратяване на бременността. А Каролайн приела всичко с адско спокойствие. Не може да се каже, че била щастлива, но била спокойна, все едно бременността е дребен здравен проблем, нещо притеснително, но наложително. Баща ти се слисал. Имал нужда да проветри главата си, затова я оставил и излязъл да се поразходи. След трийсетина минути самотен размисъл решил, че му се иска да поговори с някого, затова спрял на един уличен телефон срещу апартамента ѝ, и започнал да ми звъни.

И тогава ги видял.

Стояли на входа на една бакалия, хванати за ръце: мъж и жена малко над трийсетте. Жената била с провиснала рядка коса до раменете и без грим. Била слаба и облечена със старомодна черна пола, прилепнала към краката ѝ и разкроена надолу към прасците. Носела разкопчано черно сако и бяла блуза, закопчана до шията. Мъжът бил облечен в черен костюм, бяла риза и с черна вратовръзка. Косата му била къса отзад и дълга отпред, разделена на път отляво и провиснала мазна над едното му око. И двамата гледали нагоре към прозореца на апартамента на Каролайн Рос.

Странното било, че тъкмо пълната им неподвижност привлякла към тях вниманието на баща ми. Приличали на статуи, поставени в сенките, временна изложба от предмети на изкуството на сред оживена улица. Видът им му напомнил за онези секти от Пенсилвания, дето се мръщят на копчетата, защото са признак на суета. Били така всецяло съсредоточени върху прозорците на Каролайн Рос, че Уил доловил у тях почти религиозен фанатизъм.

И тогава, докато ги наблюдавал, те се раздвижили. Пресекли улицата, мъжът бръкнал под сакото си, както си вървял, и Уил видял как в ръката му се появява пистолет.

Хукнал. Извадил своя трийсет и осемкалибров револвер. Двата сигнала до средата на улицата, когато нещо у приближаващия се непознат привлякло вниманието на мъжа. Той доловил надвисналата заплаха и се извърнал. Жената продължила да върви, насочила вниманието си единствено към жилищната сграда отпред и криещото се вътре момиче, обаче мъжът вперил поглед право в баща ми и той усетил леко пристягане в корема, все едно някой е напомпал тялото му със студена вода и то откликва с импулс да се изпразни. Дори от разстояние си личало, че нещо не е както трябва с очите на мъжа. Били прекалено тъмни, като две бездни на бледото лице на убиец, само че твърде малки, късчета черно стъкло във взета назаем кожа, изопната прекалено върху несъразмерно голям череп.

В този момент жената също се обърнала, усетила едва сега, че партньорът ѝ не е до нея. Понечила да каже нещо и Паркър видял изписаната по лицето ѝ паника.

Камионът блъснал стрелеца в гръб, запокитил го напред и нагоре, а стъпалата му се отделили от земята, преди предните гуми да го повлекат, когато шофьорът натиснал спирачката. Огромната тежест на камиона премазала тялото му и го превърнала в червено-черно петно. Силата на удара го извадила от обувките. Те се валяли наблизко — едната с подметката нагоре, а другата, калната настрани. От невидимата маса под камиона към обувките рукнала тънка струйка кръв, все едно тялото се опитвало да се събере отново, да се изгради от краката нагоре. Някой изпищял.

Докато Уил успее да стигне до тялото, жената вече била изчезнала. Надзърнал под камиона. Главата на мъжа била напълно смазана от предната лява гума. Показал значката си и наредил на един пребледнял мъж, който стоял наблизко, да се обади и да съобщи за инцидента. Шофьорът изскочил от кабината си и се опитал да сграбчи Уил, но той профучал покрай него и смътно чул как онзи пада някъде отзад. Хукнал към сградата, където се намирал апартаментът на Каролайн, но входната врата била заключена. Пъхнал ключа си и отворил опипом, защото не откъсвал поглед от улицата. Щом ключът се превъртял, се вмъкнал вътре и затръшнал вратата зад гърба си. Когато стигнал до апартамента, застанал отстрани на вратата, запъхтян, и почукал веднъж.

— Каролайн? — повикал я той.

Известно време нямало никакъв отговор, после едно тихо:

— Да?

— Добре ли си, скъпа?

— Да, струва ми се.

— Отвори ми.

Огледал сенките. Сторило му се, че във въздуха усеща странен парфюм. Остър и метален. Нужни му били няколко секунди, за да осъзнае, че това е мирисът на кръвта на мъртвия мъж. Свел очи и видял кръвта по обувките си.

Тя отворила вратата. Той пристъпил вътре. Когато посегнал да я прегърне, тя се дръпнала.

— Видях ги — каза, — видях ги да идват за мен.

— Знам, и аз ги видях — отговорил Уил.

— Единият беше блъснат...

— Мъртъв е.

— Не е — поклатила глава тя.

— Мъртъв е, уверявам те. Черепът му е размазан.

Тя се облегна на стената. Той я стиснал за раменете.

— Погледни ме — настоял.

Тя се подчинила и Уил прочел в погледа някаква тайна.

— Мъртъв е — повторил за трети път.

Каролайн въздъхнала дълбоко. Очите ѝ се стрелнали към прозореца.

— Добре — съгласила се и Уил разбрал, че всъщност не му вярва, макар да не разбираше защо.

— Ами жената?

— Отиде си.

— Ще се върне.

— Ще те преместим.

— Къде?

— На безопасно място.

— И тук трябваше да е безопасно.

— Сгреших.

— Не ми повярва.

Той кимнал.

— Права си, не ти повярвах. Вече ти вярвам. Не знам как са те открили, обаче сбърках. Ти обаждала ли си се на някого? На приятелка, на роднина? Казвала ли си на някого къде си?

Отново го погледнала. Изглеждала изморена. Не уплашена или сърдита, просто изтощена.

— На кого да се обадя? — попитала. — Никого си нямам. Само теб.

И понеже нямало към кого друго да се обърне, баща ми звъннал на Джими Галахър, така че докато ченгетата събирали показания, Джими преместил Каролайн в един мотел в Куинс, след като часове наред обикалял с колата, за да заблуди евентуален преследвач. След като настанил Каролайн на безопасно място, останал с нея в стаята ѝ, докато тя най-сетне заспала, а после гледал телевизия до сутринта.

А междувременно Уил лъжел полицаите на местопрестъплението. Казал им, че е дошъл тук на гости на приятел, но забелязал мъж да пресича улицата с пистолет в ръка. Извикал предупредително и мъжът се обърнал с вдигнато оръжие, когато го връхлетял камионът. Изглежда, никой от другите свидетели не си спомнял жената с него. Всъщност другите свидетели не помнели дори да са видели мъжа да пресича улицата. За тях той като че ли се материализирал чак на това място. Дори шофьорът на камиона твърдял, че улицата пред него била празна и после неочаквано някакъв мъж се озовал под гумите на камиона му. Шофьорът бил в шок, но и дума не можело да става за повдигане на обвинения срещу него. Не беше минал на червено и бе карал с напълно съобразена скорост.

След като дал показания, Уил изчакал в едно кафене, наблюдавайки вече празната къща и суетнята на мястото, където загинал мъжът, с надеждата да зърне отново жената с безцветното лице и тъмните очи, но тя не дошла. Ако скърбяла за загубата на партньора си, явно го правела другаде. Накрая се отказал да чака и отишъл при Каролайн и Джими в мотела. Докато Каролайн спяла, разказал всичко на Джими.

— Разказа ми за бременността, за жената, за мъртвия мъж — каза Джими. — Непрекъснато повтаряше как е изглеждал онзи тип, опитвайки се да определи какво у него било толкова... сбъркано.

— И какво се оказа в крайна сметка? — попитах.

— Чуждото облекло.

— Какво означава това?

— Виждал ли си човек, облечен с чужд костюм, или човек, който се опитва да нахлузи взети назаем обувки, които са или твърде големи, или твърде малки? Е, според баща ти точно това не било наред с мъртвия мъж. Все едно бил взел назаем чуждо тяло, само че то не му било съвсем по мярка. Баща ти гложга случилото се, както куче гложга кокал, и седмици по-късно стигна до този извод — имал чувството, че нещо живее в тялото на този тип, но не бил самият той. Който и да е бил някога този човек, вече отдавна го нямало. Това нещо го било изгризало отвътре. — Погледна ме в очакване на реакцията ми. И понеже такава не последва, каза: — Изкушавам се да те попитам дали това ти звучи налудничаво, обаче знам твърде много за теб, за да ти повярвам, ако ми кажеш „да“.

— Успяхте ли да стигнете до някакво име? — попитах, подминавайки думите му.

— От онзи не беше останало много, та да го идентифицираме. Един полицейски художник направи доста добър портрет по описанието на баща ти и ние го разпространихме. И уцелихме в десетката. Обади се една жена, която каза, че мъжът приличал на съпруга ѝ, Питър Акерман. Напуснал я пет години преди това. Запознал се в някакъв бар с момиче и дотам. Жената обаче твърдеше, че мъжът ѝ изобщо не бил такъв. Бил счетоводител, човек на точните цифри. Обичал нея и децата. Имал си навици и се придържал към тях.

Свих рамене.

— Не е първият, който разочарова съпругата си по този начин.

— Да, така е, но още не сме стигнали до наистина странното. Акерман служил в Корея, така че разполагахме с отпечатъците му и те идеално съвпаднаха. Съпругата обаче ни даде подробно описание на външността му, защото лицето му беше обезобразено — имал татуировка на морските пехотинци на лявата ръка, белег от опериран апендикс на корема и липсваща плът от левия прасец, откъсната от куршум. Тялото, измъкнато изпод камиона, имаше всички тези белези

и още един. Явно мъжът си беше направил още една татуировка, след като беше напуснал жена си и децата си. Е, не беше точно татуировка, а нещо като дамга.

— Дамга ли?

— Беше знак, прогорен на дясната му ръка. Трудно ми е да опиша. Никога преди не съм виждал такова нещо, но твоят старец се разрови и намери какво означава.

— И?

— Беше ангелски символ. Знак на паднал ангел. Не мога да си спомня точно как се наричаше. Нещо с „А“, Анима... Мамка му, ще се сетя.

Вече станах много предпазлив. Не знаех какво знае Джими за мъжете и за жените, които бях срещал в миналото, и за странните убеждения на някои от тях, убедени, че са паднали от небето същества, блуждаещи духове.

Демони.

— Тялото на онзи човек е било белязано от окултен символ, така ли?

— Точно така.

— Нещо като чатал ли? — Такъв знак бях виждал преди. Онези, които го носеха, наричаха себе си „Вярващите“.

— Моля? — Джими присви объркано очи, после изражението му се промени и аз разбрах, че знае за мен повече, отколкото ми се искаше. Запитах се откъде.

— Не, не, друго беше. На пръв поглед нямаше смисъл, но ако се вгледаш по-внимателно, всяко нещо си има смисъл.

— Ами жената?

Джими се изправи. Приблужи се до стойката с бутилките с вино и свали още едно шише.

— О, тя се върна. Върна се да отмъсти.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Двамата мъже непрекъснато местели Каролайн Рос и нито веднъж не я оставяли на някое място повече от една седмица. Използвали мотели и наемали квартири за малко. За известно време я настанили в една хижа в северната част на щата, близо до малко градче, където бивш нюйоркски полицай от Девети участък, братовчед на Еди Грейс, се оттеглил и станал началник на местната полиция. Понякога използвали хижата като укритие за свидетели или за хора, които трябва да се покрият за известно време, докато нещо отmine, обаче тишината и изолацията никак не допаднали на Каролайн. Изнервяли я повече от преди, защото била градско момиче. Сред природата всеки звук за нея бил сигнал за опасност. След три дни в хижата нервите ѝ били изопнати до крайност. Била толкова уплашена, че дори звъннала на Уил у дома. За щастие жена му не си била вкъщи, но обаждането го разтърсило. Връзката му с младата жена вече била приключила по взаимно съгласие, но понякога той си стоял на двора и се чудел как е успял толкова да оплеска нещата. Непрекъснато се изкушавал да признае всичко на жена си. Дори сънувал, че го е направил, и когато се събуждал, се чудел защо тя още спи до него. Сигурен бил, че съпругата му най-вероятно подозира нещо и просто изчаква подходящия момент, за да изрази подозренията си. Никога нищо не казала, обаче мълчанието ѝ само засилвало параноята му.

Освен това все повече осъзнавал, че не знае почти нищо за Каролайн Рос. Била му споменала съвсем малко подробности — отраснала била в Модесто, Калифорния, майка ѝ починала при пожар и след това Каролайн все по-силно усещала присъствието на двете фигури, които я преследвали. Успяла доста дълго да запази преднината си, но напоследък била станала небрежна и ѝ омръзнало да бяга. Започнала едва ли не с признателност да приема мисълта, че може да я намерят, до нощта, когато опитали да проникнат в апартамента ѝ и ужасът ѝ надвил всяко неуместно желание да сложи край на преследването. Тя обаче не можела да обясни на Уил

защо са набелязали нея, понеже не знаела. Знаела само, че те представляват заплаха за нея и че искат да сложат край на живота ѝ. Когато я попитал защо не се е обърнала към полицията, тя му се изсмяла и подигравателният ѝ тон го наранил.

— Да не мислиш, че не съм опитвала? Потърсих ги след смъртта на мама. Казах им, че пожарът е предизвикан умишлено, само че те виждаха само едно разстроено и сломено от скръб момиче и не слушаха внимателно нито една моя дума. А след това реших, че най-доброто, което мога да направя, е да се грижа за себе си. Какво друго ми оставаше? Да обяснявам на хората, че без всякаква причина ме преследват мъж и жена, които никои освен мен не вижда? Щяха да ме затворят в лудница и тогава щях да съм като в капан. Пазех всичко в тайна, докато не срещнах теб. Реших, че си различен.

Уил я прегърналия уверил, че наистина е различен, макар да се питал дали не го въвлечат като участник в нещо, което е плод на развинутената фантазия на една млада жена. После обаче си спомнил мъжа с пистолета и бледата жена с мъртвите очи и осъзнал, че в думите на Каролайн Рос има доза истина.

Започнал неофициално да проучва татуировката на ръката на покойния Питър Акерман и накрая го насочили към младия равин Ъпстийн в Бруклин Хайтс. На чаша сладко кашерно вино равинът му разказал за ангелите от загадъчни книги, които, доколкото Уил разбрал, не били включени в Библията, защото били още по-странни от включените, а това говорело много. Докато разговаряли, Уил започнал да осъзнава, че равинът разпитва него в същата степен, в която и той извлича информация от него.

— Значи това е някаква секта, някакъв култ, в който Питър Акерман е бил въвлечен? — попитал Уил.

— Може би — отговорил равинът. И после: — Защо толкова се интересувате от този човек?

— Аз съм полицай. Бях на местопрестъплението, когато той умря.

— Не, има и друга причина. — Равинът се облегал на стола и погладил късата си брадичка. Не смъкнал очи от лицето на Уил. Накрая явно взел решение. — Може ли да ви казвам Уил?

Уил кимнал в знак на съгласие.

— Ще ви кажа нещо, Уил. Ако съм се досетил, ще съм ви признателен да го потвърдите.

Уил усетил, че няма друг избор, освен да се съгласи. Както покъсно казал на Джими, по някакъв начин станал участник в този обмен на информация.

— Този мъж не е бил сам — казал Ъпстийн. — С него е имало и една жена. Може би почти на неговата възраст. Прав ли съм?

Уил се зачудил дали да не излъже, но само за секунда.

— Откъде знаете?

Ъпстийн извадил копие на знака, намерен върху тялото на Литър Акерман.

— Заради това. Винаги са по двойки. В крайна сметка, те са любовници. Мъжът — посочил той знака на тялото на Акерман, преди да плъзне зад него още един лист — и жената.

Уил разгледал и двата.

— Значи и жената е от същия култ?

— Не, Уил. Изобщо не вярвам, че това е култ. Става дума за нещо много по-лошо...

Джими стисна с пръсти слепоочията си. Мислеше напрегнато. Оставих го на спокойствие. Ъпстийн — бях се виждал с въпросния равин неведнъж и му бях помогнал да намери убийците на сина си, а през цялото време той нито веднъж не ми бе споменал, че е познавал баща ми.

— Имената им — каза Джими, — не мога да си спомня имената им.

— Чии имена?

— Имената, които равинът казал на Уил. Мъжът и жената си имали имена. Както аз и ти. Мъжкото започваше с „Дн...“ нещо си, но не мога да си спомня женското. Все едно са заличени от паметта ми.

Ставаше раздражителен и разсеян.

— Сега няма значение — казах. — После ще се върнем на това.

— Всички имаха имена — обясни Джими. Звучеше объркан.

— Моля?

— Това е другото, което равинът казал на Уил. Казал, че те всички имат имена. — Погледна ме с нещо подобно на отчаяние. —

Какво означава това?

Тогава си спомних, че собственият ми дядо в Мейн изрече точно същите думи, когато болестта на Алцхаймер започна да гаси спомените му като свещи, чийто пламък стискаш с пръсти. „Те всички имат имена, Чарли — каза ми той и лицето му светна с плашеща сериозност. — Те всички имат имена.“ Не знаех какво означава това, още не. Едва по-късно, когато се изправих пред същества като Китим и Брайтуел, започнах да разбирам.

— Означава, че дори най-лошите неща могат да бъдат назовани — казах на Джими. — И е важно да знаем тези имена.

Защото с назоваването идва и разбирането на даденото нещо.

А с разбирането идва възможността то да бъде унищожено.

Необходимостта да закрилят Каролайн Рос създаде за двамата огромно допълнително напрежение, и то в момент, когато в града царели безредици и изискванията към тях като полицаи явно нараствали. През януари 1966 г. транспортните работници вдигнали стачка, всичките 34 000 в бранша, което объркало транспортната мрежа на града и предизвикало хаос в икономиката. В крайна сметка кметът Линдзи, заменил на поста Уогнър през 1965 година, се огънал пред публичната кампания и пред лидера на профсъюза Майкъл Куил, който го дразнел, наричайки го „мижатурка“ и „хлапе с къси панталонки“. Обаче огъвайки се пред транспортните работници, Линдзи — добър кмет в редица отношения, никой не би трябвало да твърди друго — отрицал поредица от стачки в общината, които разстроили администрацията му. Започвало да кипи движението против военната мобилизация — вулкан, който заплашвал да избухне още откакто 400 активисти оградил с протестен кордон наборния център на „Уайтхол Стрийт“, а някои от тях дори изгорили повиквателните си. Обаче противниците на войната все още срещали силна критика, тъй като по-голямата част от страната подкрепяла Линдън Джонсън, въпреки че по онова време американската армия нараснала от 180 000 на 385 000, броят на жертвите нараснал трикратно, а 5000 американски войници щели да загинат преди Коледа. Трябвало да мине още една година, преди общественото мнение наистина да започне да се променя, но за момента

активистите се занимавали повече с гражданските права, отколкото с Виетнам, макар че някои постепенно започвали да разбират, че едното води до другото, че военната мобилизация е несправедлива най-вече защото бели наборни комисии избирали предимно чернокожи войници, които не можели да използват колежа като извинение да отложат службата си, понеже изобщо нямали шанса да се запишат в колеж. Имало ги и така наречените „нови бохеми“ в Ист Вилидж, а марихуаната и ЛСД се превърнали в предпочитани наркотици.

Уил Паркър и Джими Галахър, и двамата млади и доста интелигентни мъже, всеки ден обличали униформите си и се питали дали ще им бъде заповядано да усмиряват младежи на тяхната възраст, с които те до голяма степен били съгласни. Поне Уил бил. Всичко се променяло. Усещало се във въздуха.

А междувреме Джими си мислел колко хубаво би било никога да не били срещали Каролайн Рос. След като позвънила в дома на Уил, се наложило Джими да отиде и да я откара обратно в Бруклин, където останала в къщата на майка му на Геритсън Бийч, близо до Шел Банк Крийк. Госпожа Галахър притежавала малко едноетажно бунгало с остър покрив и без никакъв двор, намиращо се на „Мелба Корт“, една от гъсто населените и подредени по азбучен ред улици, които преди време били летен курорт, посещаван от американци от ирландски произход. Мястото се оказало толкова популярно, че накрая направили къщите годни за обитаване през зимата, за да могат хората да живеят в тях целогодишно. Тъй като скрили Каролайн на Геритсън, Джими, а понякога и Уил, имал повод да я посещава, понеже ходел да види майка си поне веднъж седмично. Тази част на Геритсън била малка и сплотена. Непознатите се набивали на очи, а госпожа Галахър била предупредена, че има хора, които търсят момичето. Това направило майката на Джими още по-бдителна от преди, а тя дори когато била най-невнимателна, като нищо можела да засрами среднестатистическия телохранител на президента. Когато съседите разпитвали за младата жена, отседнала при нея, госпожа Галахър отговаряла, че е приятелка на приятелка, която неотдавна претърпяла загубата на близък човек. Ужасна трагедия, тъй като момичето отгоре на всичко било бременно. Тя дала на Каролайн тънка златна халка, принадлежала преди на майка ѝ, и ѝ казала да я носи на безименния си пръст.

Мнимата смърт на съпруга ѝ държала на разстояние дори най-нахалните клюкари. Няколко пъти Каролайн придружила госпожа Галахър на вечерите в Древния ирландски орден на „Геритсън Авеню“, където към нея се отнасяли с внимание и уважение, поради което се чувствала едновременно признателна и виновна.

Каролайн била доволна на Геритсън — била близо до морето и до местните хора. Може би дори си представяла как играе на пясъка със своето дете, как през лятото пазарува в магазините с отстъпка, как слуша оркестрите на сцената и наблюдава големия парад на първи юли. Но дори да си представяла такова бъдеще за себе си и за нероденото си дете, нито веднъж не заговорила за това. Може би не искала да урочасва желанието си, като го изговаря гласно, а може би изобщо не виждала никакво бъдеще за себе си. Точно това казала госпожа Галахър по телефона на сина си един ден, когато той се обадил да провери как е момичето.

— Свястно момиче е — казала старата жена, — кротка и почтителна. Не пуши и не пие, което е добре. Но попитам ли я какво смята да прави, след като се роди бебето, само се усмихва и сменя темата. И усмивката ѝ изобщо не е радостна, Джими. Тя е ужасно тъжна. Нещо повече, изплашена е. Чувам я да плаче насън. За бога, Джими, защо я преследват тези хора? Има вид на човек, който и муха не може да убие.

Само че Джими Галахър не отговарял на въпросите ѝ, не отговарял и Уил Паркър. По онова време Уил си имал свои проблеми.

Съпругата му отново била бременна.

Уил се грижел за нея като за цвете, колкото повече приближавал терминът. Макар вече много пъти да била помятала, тя го уверявала, че този път се чувства различно. Хващал я да си тананика у дома, седнала до прозореца в кухнята, положила дясната си ръка върху корема. Можела да стои така часове наред и да наблюдава плъзгащите се облаци и последните листа, които бавно капели от дърветата в градината с приближаването на зимата. Било едва ли не смешно, мислел си той. Бил спал с Каролайн Рос само три или четири пъти и тя забременяла. А сега и жена му след толкова много помятания успявала да износи нероденото им дете вече седем месеца. Сякаш искрляла вътрешно. Никога не я бил виждал по-щастлива и по-доволна. Знаел, че се чувства ужасно виновна за предишните им

загуби. Тялото ѝ я предало. Отказвало да направи онова, което се иска от него. Не било достатъчно силно. А сега най-последно имала каквото иска, каквото и двамата искали от толкова отдавна.

И това го измъчвало. Щял да има още едно дете от друга жена и съзнанието за изневярата му го разкъсвало вътрешно. Каролайн му казала, че не иска нищо от него, само да се погрижи за безопасността ѝ до раждането на детето.

— А след това? — попитал той.

Само че тя отказвала да отговори на този въпрос, точно както отказвала и на майката на Джими Галахър.

— Ще видим — казвала и се извъръщала настрана.

Каролайн трябвало да роди един месец преди жена му. И двете щели да бъдат неговите деца, но той знаел, че ще трябва да се откаже от едното, че ако иска бракът му да оцелее — а Уил го искал повече от всичко друго, — няма да може да участва в живота на първото си дете. Дори не бил сигурен дали ще успее да предложи нещо повече от минимална финансова помощ въпреки отказа на Каролайн, не и със заплатата си на полицай.

Въпреки това не искал да допусне детето му просто да изчезне. Въпреки недостатъците си бил почтен човек. Никога преди не бил изневерявал на съпругата си, а вината, задето е спал с Каролайн, му причинявала силна болка. Повече от когато и да било му се искало да си признае пред жена си, но Джими Галахър го разубедил една вечер, когато се отбили в „Питс“ да пийнат бира след смяната си.

— Да не си полудял? — възкликнал Джими. — Жена ти е бременна. Носи детето, което и двамата искате от години. След всичко случило се може да нямаш втори шанс. Освен шока, който ще предизвикаш, това ще я съсипе, ще съсипе и брака ти. Живей с последиците на стореното. Каролайн твърди, че не иска да участваш в живота на детето ѝ. Не иска парите ти, не иска и времето ти. Повечето мъже в твоето положение щяха да се радват. Ако не се радваш, тогава загубата ще бъде цената, която ще платиш за греховете си и за това, че ще запазиш брака си. Чуваш ли ме?

И Уил се съгласил, защото съзнавал, че Джими има право.

— Трябва да разбереш нещо — каза Джими, — баща ти беше свестен, предан и смел, но освен това беше и човек. Беше допуснал грешка и се опитваше да намери начин да живее с нея и да постъпи правилно по отношение на всички, само че бе невъзможно. Тази мисъл го разкъсваше.

Една от свещите изпраця — почти догаряше. Джими стана да я смени, но поспря и каза:

— Ако искаш, мога да светна лампата в кухнята.

Поклатих глава и го уверих, че със свещи е чудесно.

— И аз така прецених — съгласи се той. — Кой знае защо не ми се стори редно да разказвам такава история в ярко осветена стая. Просто не е подходящо.

Запали нова свещ, после седна и продължи да разказва.

По молба на Ъпстийн била уредена среща с Каролайн, която се провела в задната стаичка на еврейска пекарна в Мидуд. Джими и Уил закарали Каролайн на срещата под прикритието на мрака, като настанили младата жена във вече доста напреднала бременност удобно полегнала и завита с няколко палта на задната седалка на елдорадото на майката на Джими. Двамата не били осведомени за какво са разговаряли Каролайн и равинът, които останали насаме около час и половина. Когато приключили, Ъпстийн поговорил с Уил и го попитал как е организирано израждането. Джими никога не бил чувал този термин и се смутил, понеже се наложило да му го обяснят. Уил дал на Ъпстийн името на гинеколога и на болницата, в която Каролайн възнамерявала да роди. Равинът го осведомил, че ще организират всичко по друг начин.

С помощта на Ъпстийн било уредено място за Каролайн в малка частна клиника в Геритсън Бийч, недалеч от шосе 277 на другия бряг на реката. Джими открай време знаел за тази клиника и че тя е за хора, за които парите не са проблем, но не подозирал, че приемат и родилки. По-късно научил, че обикновено не приемат, но са направили изключение заради Ъпстийн. Джими предложил на Уил да му заеме малко пари, за да покрие част от медицинските разходи, и той приел, при условие че се договорят за строг график за връщане на заема, при това с лихвите.

През следобед, когато изтекли водите на Каролайн, Джими и Уил били на смяна от осем до четири и след това заедно отишли в болницата. Госпожа Галахър оставила съобщение за Джими в участъка с молба да ѝ се обади при първа възможност. Уил на свой ред се обадил на жена си с намерението да ѝ каже, че двамата с Джими ще отидат да помогнат на майка му за нещо — лъжа, в която все пак имало зрънце истина, — обаче тя не си била у дома и не успял да се свърже.

Когато пристигнали в клиниката, служителката на рецепцията казала:

— Тя е в осма стая, но не можете да влезете. По коридора вляво има чакалня с кафе и сладки. Кой е бащата?

— Аз — отговорил Уил. Почувствал се странно, изричайки думите.

— Е, ще ви повикаме, когато всичко приключи. Контракциите вече започнаха, но тя ще роди чак след няколко часа. Ще помоля лекаря да поговори с вас, може и да ви позволи да я видите за няколко минути. Вървете. — И жената ги подканила да се махнат с жест, който вероятно използвала пред хиляди безполезни мъже, които настоявали да се мотаят в родилното ѝ отделение, без да имат никаква работа там. — Не се тревожете — добавила тя, докато Уил и Джими се готвели за дългото чакане, — тя е в добри ръце. Приятелката ѝ, по-възрастната госпожа, е при нея, а сестра ѝ влезе само преди няколко минути.

Двамата мъже се сепнали.

— Сестра ѝ ли? — попитал Уил.

— Да, сестра ѝ. — Жената забелязала изражението на Уил и тутакси заела отбранителна поза: — Показа ми документ за самоличност, шофьорска книжка. Имаше същото име — Рос.

Джими и Уил вече били поели надясно вместо наляво.

— Ей, предупредих ви, че не може да ходите там — провикнала се служителката.

Те не ѝ обърнали внимание, затова тя вдигнала телефона и повикала охраната.

Вратата на осма стая била затворена, когато стигнали пред нея, а коридорът бил празен. Почукали, но не последвал отговор.

Джими се пресегнал към дръжката и в този момент майка му се появила в коридора.

— Какво правите? — попитала тя. Видяла пистолетите. — Само отидох до тоалетната. Аз...

Вратата била заключена отвътре. Джими отстъпил назад и я ритнал два пъти — ключалката се строшила и вратата отхвъркнала, а отвътре ги посрещнал полъх на хладен въздух. Каролайн Рос лежала на високо болнично легло, главата и гърбът ѝ били подпрени с възглавници. Предницата на дрехата ѝ била подгизнала от кръв, но жената била все още жива. В стаята било студено заради отворения прозорец.

— Извикай лекар! — наредил Уил, но Джими вече викал за помощ.

Уил се приближил до Каролайн и се опитал да я прегърне, но тялото ѝ се сгърчило от спазъм. Видял раните по гърдите и корема ѝ. Някой бил наръгал с нож нея и детето. Не просто някой, а жената, видяла как любимият ѝ умира под гумите на онзи камион. Каролайн завъртяла очи към него. Ръката ѝ стиснала ризата му и я изцапала с кръв.

Дотичали лекарите и медицинските сестри. Издърпали го далеч от нея, принудили го да излезе от стаята, а докато вратата се затваряла, той видял как Каролайн се отпуска върху възглавниците и застива неподвижно. Разбрал, че умира.

Детето обаче оцеляло. Извадили го от нея, докато умираше. Острието не улучило главичката му само с половин сантиметър.

А докато го вадели на бял свят, Уил и Джими хукнали да търсят жената, убила Каролайн Рос.

Чули шум от запалването на двигател в мига, в който излезли от клиниката, а секунди след това черен буик се стрелнал от паркинга вляво от тях и се подготвил да се отправи към Геритсън. Уличната лампа осветила лицето на жената, когато тя се обърнала към тях. Уил реагирал първи и стрелял три пъти по жената, докато тя забелязала присъствието им и завила наляво вместо надясно, за да не се налага да минава пред тях. Първият изстрел попаднал в страничното стъкло откъм шофьора, а вторият и третият — във

вратата. Буикът се понесъл на висока скорост, когато Уил стрелял за четвърти път, тичайки след него. Джими хукнал към тяхната кола. После пред погледа на Уил буикът сякаш се разклатил на осите си и се отклонил надясно. Ударил се в бордюра пред лютеранската църква, качил се на тротоара и спрял до перилата.

Уил продължил да тича. Джими вече го бил настигнал, отказал се от намерението да вземе тяхната кола, защото буикът вече бил спрял. Когато се приближили, вратата се отворила и отвътре, залитайки, излязла жената, видимо пострадала. Погледнала назад към тях с нож в ръка. Уил изобищо не се поколебал. Желал смъртта ѝ. Отново стрелял. Куршумът улучил задния прозорец на колата, но жената вече се била отдалечила от автомобила, влачейки левия си крак. Шмугнала се наляво към Бартлет, но преследвачите ѝ бързо скъсявали дистанцията. Когато завили зад ъгъла, тя била застинала неподвижно под една улична лампа, извърнала глава и отворила уста. Уил се прицелил, но тя била твърде бърза, дори ранена. Залитайки, поела надясно по една тясна уличка, която се казвала „Кантън Корт“.

— Пипнахме я — заявил Джими, — това е задънена улица. Води до реката.

Спрели в началото на пресечката, спогледали се и кимнали. Вдигнали високо оръжията си и навлезли в тъмното пространство между две къщи, което водело към потока.

Жената стояла с гръб към брега, осветена от лунната светлина. Ножът все още бил в ръката ѝ. Палтото ѝ било голямо и ръкавите висели до средата на пръстите, но не скривали ножа.

— Прибери го — заповядал Джими, но не говорел на нея. Макар очите му да били приковани върху жената, ръката му стискала дулото на револвера на Уил и леко го натискала надолу. — Не го прави, Уил. Просто недей.

Жената завъртяла острието и на Джими му се сторило, че все още вижда следи от кръвта на Каролайн.

— Всичко свърши — казала тя. Гласът ѝ се оказал учудващо мек и приятен, но очите ѝ приличали на две еднакви късчета обсидиан на фона на бледото ѝ лице.

— Точно така — съгласил се Джими. — Хвърли ножа.

— Няма значение какво ще ми направите, аз съм недосегаема за закона — заявила жената.

Пуснала ножа, но в същия миг лявата ѝ ръка помръднала, ръкавът на палтото ѝ се вдигнал и се показал скритият в гънките пистолет.

Джими я убил. Улучил я два пъти, преди тя да успее да стреля. Жената останала права за секунда, след това политнала назад към студените води на Шел Банк Крийк.

Така и не установили самоличността ѝ. Служителката на рецепцията в болницата потвърдила, че това е жената, представила се за сестра на Каролайн Рос. В джоба на палтото на убитата намерили подправена шофьорска книжка от Вирджиния на името на Ан Рос, както и малко пари. Отпечатъците ѝ не фигурирали в никоя картотека и никой не дошъл да разпознае трупа, когато пуснали снимката ѝ по новинарските емисии и във вестниците.

Това обаче се случило по-късно. Най-напред им задавали въпроси, на които трябвало да намерят отговори. Пристигнали още полицаи. Напълнили цялата болница. Затворили Бартлет. Оправили се с репортерите, с любопитните зяпачи, с разтревожените пациенти и техните роднини.

А през това време няколко човека се срещнали в една стая в задната част на болницата. Сред тях бил директорът на болницата, лекарят и акушерката, които следели състоянието на Каролайн Рос, заместник-комисарят от нюйоркската полиция по правните въпроси и един дребен и мълчалив човечец на четирийсет и няколко години: равин Ъпстийн. На Уил Паркър и на Джими Галахър им било наредено да чакат отвън и двамата седели един до друг на пластмасовите столове, без да си говорят. С изключение на Джими само един човек изразил пред Уил съболезнованията си за случилото се. Служителката на рецепцията. Коленичила пред него, докато чакали, и хванала ръката му.

— Много съжалявам — казала, — всички съжаляваме.

Той кимнал безмълвно.

— Не знам дали... — подела тя и после млъкнала. — Не, знам, че ще помогне, но дали не искате да видите сина си?

Завела го до една стая със стъклени стени и му посочила едно дребничко бебе, което спяло между други две новородени.

— *Ето го — казала тя. — Това е вашето момченце.*

Няколко минути по-късно ги повикали в стаята при съветващите се. Представили им присъстващите — всички с изключение на един мъж с костюм и с прошарена кестенява коса, който внимателно наблюдавал Уил още от влизането му в стаята. Ъпстийн се привел към Уил и прошепнал:

— *Много съжалявам.*

Уил не отговорил.

Заместник-комисарят Едуард Манкузо заговорил пръв:

— *Разбирам, че вие сте бащата — обърнал се той към Уил.*

— *Да, аз съм.*

— *Ама че бъркотия — разпалено възкликнал Манкузо. — Трябва да оправим тази каша. Слушате ли ме?*

Уил и Джими кимнали едновременно.

— *Детето умря — заявил Манкузо.*

— *Моля? — учудил се Уил.*

— *Детето умря. Живя няколко часа, но явно раната в утробата е била твърде сериозна. То почина... — погледнал той часовника си — преди две минути.*

— *Какви ги говорите? Току-що го видях — възразил Уил.*

— *Но вече е мъртво.*

Уил се опитал да излезе, но Ъпстийн го стиснал за ръката.

— *Чакайте, господин Паркър. Детето ви е живо и здраво, но засега само хората в тази стая го знаят. Вече го отведоха.*

— *Къде?*

— *На сигурно място.*

— *Защо? Той е мой син. Искам да знам къде е.*

— *Помислете, господин Паркър — настоял Ъпстийн. — Просто се замислете за момент.*

Уил замълчал. Когато отново проговорил, казал:

— *Смятате, че някой ще дойде да потърси детето.*

— *Смятаме, че има такава вероятност. Няма откъде да знаят, че е оцеляло.*

— *Но те са мъртви. Мъжът и жената. Видях с очите и двамата да умират.*

Ъпстийн отместил поглед.

— Може да има и други — казал и въпреки скръбта и объркването Уил се запитал какво се опитва да скрие Ъпстийн.

— Какви други? Кои са тези хора?

— Опитваме се да разберем — отговорил Ъпстийн. — Ще отнеме време.

— Така. А междувременно какво ще стане със сина ми?

— След време ще бъде настанен при някое семейство — отговорил Манкузо. — Това е всичко, което трябва да знаете.

— Не, не е — възразил Уил. — Той е мой син.

— Не ме слушайте, полицай Паркър — озъбил му се Манкузо. — Вие нямате син. И ако смятате, че няма да можете да го преглътнете, вече нямате и работа.

— Оставете нещата така — меко се обадил Ъпстийн. — Ако го обичате като син, трябва да се откажете от него.

Уил погледнал към човека, застанал до стената.

— Кой сте вие? Къде е мястото ви във всичко това?

Мъжът не отговорил и дори не трепнал под гневния поглед на Уил.

— Приятел — обяснил Ъпстийн. — Това ви е достатъчно.

Отново се обадил Манкузо:

— Е, наясно ли сме всички, полицай? По-добре да ни кажете веднага. Няма да бъда толкова добронамерен, ако проблемът излезе извън тези четири стени.

Уил преглътнал мъчително.

— Да, разбрах — отговорил.

— Тъй вярно, сър — поправил го Манкузо.

— Тъй вярно, сър — повторил Уил.

— А вие? — насочил Манкузо вниманието си към Джими.

— Аз съм с него. Ще постъпя по същия начин — обещал Джими.

Присъстващите се спогледали. Всичко приключило.

— Вървете си вкъщи — казал Манкузо на Уил. — Вървете си у дома при жена си.

Когато отново минали покрай остъклената стая, легълцето на бебето вече било празно, а лицето на служителката на рецепцията било сгърчено от мъка. Прикриващата операция била в ход. Жената просто не намирала думи, за да изрази състраданието си към мъжа,

изгубил за една нощ детето си и майката на детето, просто поклатила глава и ги проследила с поглед, докато потънали в мрака.

Когато Уил най-сетне се върнал у дома, съпругата му го чакала.

— Къде беше? — попитала тя. Очите ѝ били подути. Явно била плакала часове наред.

— Случи се нещо. Едно момиче умря — отговорил той.

— Не ме интересува! — Тя не извикала, изпищяла. Никога нея бил чувал да издава такъв звук. Тези три думи съдържали повече болка и страдание, отколкото той смятал, че е възможно да се поберат в любимата му жена. След това тя повторила думите, този път тихо и мъчително, изплювайки ги като хрчка. — Не ме интересува! Нямаше те. Нямаше те, когато се нуждаех от теб.

Уил коленичил пред нея и хванал ръцете ѝ.

— Какво има?

— Днес се наложи да отида до клиниката.

— Защо?

— Нещо не беше наред. Усетих го вътре.

Той я притиснал по-силно, но тя не искала, не можела да го погледне.

— Бебето ни е мъртво — тихо промълвила тя. — Вътре в мен има мъртво телце.

И тогава той я прегърнал и зачакал да заплаче, но вече не ѝ били останали сълзи. Просто се облегнала на тялото му, безмълвна и потънала в скръб. Виждал отражението си в огледалото на стената зад гърба ѝ и затворил очи, понеже не можел да се гледа.

Уил завел жена си в спалнята и ѝ помогнал да си легне. Лекарите в клиниката ѝ били дали някакви хапчета и той я накарал да вземе две.

— Искаха да предизвикат раждане — казала тя, когато лекарството ѝ подействало. — Искаха да вземат бебето ни, обаче не им позволих. Исках да го задържа колкото може по-дълго.

Той кимнал, но не можел да продума. Сълзи рукнали от очите му. Жена му се пресегнала и ги избърсала с палец.

Уил поседял до нея, докато заспала, сетне цели два часа се взирал в стената, стиснал ръката ѝ, после я оставил бавно и

внимателно да се отпусне върху чаршафите. Тя се поразмърдала, но не се събудила.

Уил слязъл долу и позвънил на номера, който Ъпстийн му дал, когато се запознали. Обадила се сънena жена и когато той помолил да говори с равина, тя отговорила, че равинът спи.

— Имаше дълга нощ — обяснила.

— Да, знам, бях там. Събудете го. Кажете му, че е Уил Паркър.

Явно жената разпознала името. Оставила слушалката и Уил я чул да се отдалечава. След около пет минути чул гласа на Ъпстийн.

— Господин Паркър, трябваше да ви кажa още в болницата — не е добре да продължим да поддържаме връзка.

— Трябва да ви видя.

— Невъзможно. Станалото станало. Трябва да оставим мъртвите да почиват спокойно.

— Съпругата ми носи в утробата си мъртво дете — казал Уил. Почти повърнал думите.

— Моля?

— Чухте ме. Детето ни е мъртво в утробата. Смятат, че по някакъв начин пъпната връв се е усукала около гърлото му. Мъртво е. Казали й вчера. Ще предизвикат родилна дейност и ще отстранят плода.

— Съжалявам — казал Ъпстийн.

— Не ми трябва състраданието ви. Искam сина си.

Ъпстийн мълчал.

— Предложението ви не е...

Уил го прекъснал:

— Не ми пробутвайте тия! Направете го. Кажете на своя приятел г-н Мълчаливеца с хубавия костюм, осведомете го какво искам. В противен случай се кълна да вдигна такава шумотевица, че кръв ще ви потече от ушите. — Внезапно енергията започнала да напуска тялото му. Искало му се само да се пъхне в леглото и да прегърне съпругата си, нея и мъртвото им дете. — Виждате, казахте ми, че някой трябва да се погрижи за момчето. Аз мога да го направя. Скрийте го при мен. Пред очите на всички. Моля ви.

Чул Ъпстийн да въздиша.

— Ще поговоря с приятелите ни — казал най-сетне. — Дайте ми името на лекаря, който се грижи за съпругата ви.

*Уил му го казал. Номерът му бил в бележника до телефона.
— Къде е съпругата ви сега?
— Горе, спи. Взе някакви хапчета.
— Ще ви се обадя след един час — обещал Ъпстийн и затворил.*

Телефонът звъннал след един час и пет минути. Уил, който седял на пода до него, вдигнал още преди второто позвъняване.

— Господин Паркър, когато жена ви се събуди, трябва да ѝ кажете истината — заявил Ъпстийн. — Помолете я да ви прости, после ѝ кажете какво предлагате.

През онази нощ Уил не мигнал. Скърбил за Каролайн Рос, а на сутринта загърбил мъката си по нея и се подготвил за неминуемия край на брака си, не се съмнявал в това.

— Обади ми се на сутринта — каза Джими. — Обясни ми какво възнамерявала направи. Беше готов да заложи всичко заради шанса да задържи това момченце — кариерата си, брака си, щастието си, дори с цената на лудостта на жена си.

Понечи да налее още вино в чашата си, но спря.

— Не съм в състояние да пия повече. Виното ми прилича на кръв. — Избута бутилката и чашата. — Пък и бездруго почти приключихме. Ще свърша с тази част, а после трябва да поспя. Утре пак ще поговорим. Ако искаш, остани да пренощуваш тук. Имам стая за гости. — Понечих да кажа нещо, но той вдигна ръка: — Повярвай ми, когато приключа тази вечер, ще имаш предостатъчно храна за размисъл. Ще си ми благодарен, че съм спрял. — Приведе се напред, склучил ръце пред себе си. Забелязах, че треперят. — И така, баща ти седял до леглото на майка ти, когато тя се събудила...

Понякога се питам какво ли са преживели баща ми и майка ми през онзи ден. Чудя се дали в действията му няма някаква лудост, подклаждана от ужаса му, че съдбата му е отредила да изгуби две деца — едното мъртво, а другото обречено на анонимно съществуване сред хора, които не са му кръвни роднини. Сигурно е знаел, докато е стоял до майка ми, чудейки се дали да я събуди, или да я остави да поспи още малко и да отложи мига на признанието, че това завинаги ще го

раздели от нея. Щял да ѝ нанесе не една, а две рани — болката от неговата изневяра и може би още по-голямото терзание поради факта, че е успял да постигне с друга жена онова, което тя не е могла да му даде. Тя носела в утробата си мъртво дете, а той преди броени часове гледал сина си, роден от мъртва майка. Обичал жена си, тя също го обичала, а сега щял да я нарани толкова жестоко, че тя никога нямало да се възстанови напълно.

Не разказал на никого какво се случило помежду им, дори на Джими Галахър. Знам само, че майка ми го напуснала за известно време и избягала в Мейн, предшественик на по-продължителното бягство след смъртта на баща ми и далечен отзвук на собствените ми действия, след като ми бяха отнети съпругата и дъщерята. Тя не беше родната ми майка и сега вече разбирам причините за липсата на близост помежду ни чак до смъртта ѝ, но двамата си приличаме повече, отколкото сме допускали. Тя пое на север след убийствата в Пърл Ривър, а баща ѝ, моят любим дядо, се превърна във водещата фигура в живота ми. Обаче, когато поотраснах, ролята на майка ми също нарасна. Понякога си мисля, че едва след смъртта на баща ми тя е намерила сили в сърцето си истински да му прости, а може би да прости и на мен за обстоятелствата, свързани с раждането ми. Бавно започнахме да се сближаваме. От нея научих имената на дърветата, на растенията и на птиците, защото този северен щат бе нейното родно място и макар тогава да не оценявах напълно знанието, което се опитваше да ми даде, мисля, че разбирам причините за желанието ѝ да го направи. И двамата скърбяхме, но тя нямаше да допусне скръбта да ме погуби. Затова всеки ден се разхождахме заедно, каквото и да бе времето, понякога разговаряхме, друг път не, но бе достатъчно, че сме заедно и че сме живи. През тези години аз станах неин син и сега, всеки път, когато в съзнанието ми изникне името на някое дърво, цвете или миниатюрно пълзящо създание, това е малък спомен за нея.

Елейн Паркър се обадила на съпруга си седмица по-късно и двамата разговаряли един час. Уил получил неплатен отпуск, разрешен му — за смайване на някои служители в участъка — от самия заместник-комисар по правните въпроси Франк Манкузо. Заминал на север при съпругата си и после двамата се върнали в Ню

Йорк с дете и с разказа за трудно и преждевременно раждане. Кръстили момчето Чарли на чичото на баща му, Чарлс Едуард Паркър, починал в Монте Касино. Тайните им приятели останали на разстояние и Уил получил вести от тях много години по-късно. Когато се свързали с него, пратеник бил Ъпстийн. Той му съобщил, че онова, от което отдавна се страхуват, отново е тук.

Двамата влюбени се били върнали.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мики Уолас имаше чувството, че мъглата го следва от Мейн. Нишки мъгла се носеха покрай лицето му и реагираха на всяко движение на тялото му като живо същество, бавно приемайки нови форми, преди напълно да изчезнат, сякаш мракът постепенно се сплиташе около него и го обгръщаше в прегръдката си, докато той стоеше пред малката къща на „Хобарт Стрийт“ в Бей Ридж.

Бей Ридж беше почти предградие на Бруклин, квартал сам по себе си. Отначало го обитаваха предимно норвежци, когато през деветнайсети век мястото беше известно като Улоу Хук, както и гърци и неколцина ирландци, но откриването на моста „Веразано“ през седемдесетте години промени физиономията му, тъй като хората започнаха да се местят в Статън Айлънд. Затова в началото на деветдесетте години Бей Ридж добиваше все по-близкоизточен вид. Мостът доминираше над южната част на този район, макар Мики винаги да бе смятал, че изглежда по-истински нощем, отколкото денем. Светлините сякаш му придаваха плътност, а за разлика от това през деня приличаше на нарисован фон, на сива маса, твърде голяма за сградите и улиците долу, на нещо нереално.

„Хобарт Стрийт“ се намираше между „Марийн Авеню“ и „Шор Роуд“, множество пейки гледаха към Шор Роуд Парк, стръмен и обрасъл с дървета склон, който стигаше до Белт Паркуей и до водата на тясната част на протока. На пръв поглед „Хобарт“, изглежда, се състоеше от блокове с апартаменти, само че от едната страна имаше малка редица еднофамилни къщи от кафеникав камък, всяка разделена от съседната с алея за автомобили. Само постройката на номер 1219 имаше следи на изоставеност и разруха.

Мъглата напомни на Мики за преживяното в Скарбъро. Сега отново стоеше пред къща, която смяташе за празна. Това не бе неговият квартал, не беше дори неговият град, но въпреки това тук не се чувстваше неловко. В крайна сметка мястото беше важен елемент в историята, която проследяваше от толкова отдавна и която сега щеше да отпечата. И друг път през изминалите години бе заставал тук.

Първият път беше, след като намериха съпругата и детето на Чарли Паркър и все още незасъхналата им кръв по стените и по пода. Вторият път беше, след като Паркър откри Пътника, когато репортерите получиха края на историята и се опитаха да покажат на зрителите и на читателите си началото. Стените и прозорците бяха осветени с прожектори, съседите бяха наизлезли на улицата да гледат, а присъствието им в такава близост подсказваше желанието им да говорят, да бъдат интервюирани относно случилото се тук. Дори онези, които не бяха местни жители, имаха мнение, тъй като невежеството никога не е било пречка за едно хубавичко ужилване.

Само че това бе много отдавна, преди почти десет години. Мики се питаше колко хора изобщо си спомнят какво се е случило зад тези стени и после си каза, че на всеки, живял тук и по време на убийствата, и сега, сигурно му е трудно да ги изтрие от паметта си. В известен смисъл постройката ги предизвикваше да забравят миналото ѝ. Тя бе единствената свободна къща на улицата и фасадата ѝ красноречиво издаваше празнотата вътре. За онези, които знаеха историята ѝ, само един поглед, само различният вид на постройката бе достатъчен, за да събуди спомени. За тях по стените винаги щеше да има кръв.

Проведеното от Мики проучване на архивите във връзка със собствеността сочеше, че къщата е имала трима различни обитатели през годините след убийствата и че в момента е собственост на банка, придобила я, след като последният обитател не бе спазил вноските по ипотечните си плащания. Трудно му беше да си представи кой би живял в къща, свързана с такова ужасно насилие. Вярно е, че отначало постройката най-вероятно е била продадена за много по-малко от истинската си пазарна стойност и че чистачите, наети да заличат всяка видима следа от убийствата, сигурно са си свършили добре работата, но Мики беше сигурен, че все нещо е останало — някаква следа от преживените тук страдания. Веществена? Да. Сигурно имаше засъхнала кръв в пукнатините на пода. Беше научил, че един от ноктите на Сюзън Паркър не е бил намерен на местопрестъплението. Отначало смятаха, че убиецът го е взел като трофей, но сега мислеха, че нокътят се е счупил, докато тя е драцела по дъските, и е паднал между тях. Не го намериха, колкото и да го търсеха. Сигурно още беше някъде там долу, сред праха, дървените трески и изпуснатите монети.

Мики обаче не се интересуваше от физическата страна на проблема. Беше ходил на много местопрестъпления и беше свикнал с обстановката там. Имаше места, които човек би приел за нормални и спокойни, ако не знаеше предварително за извършените там убийства. Цветя растяха в дворове над някогашни детски гробове. Стаята за игра на едно момиченце, боядисана в яркожълто и оранжево, бе прогонила всички спомени за старицата, умряла там, удушена по време на нескопосан грабеж, когато стаята все още е била нейната спалня. Семейни двойки се любеха в стаи, където съпрузи са пребивали съпругите си до смърт и жени са намушквали с нож прегрешили любовници в съня им. Такива места не бяха осквернени от насилието, случило се в тях.

Имаше обаче други къщи и други градини, които се променяха завинаги след пролятата в тях кръв. Хората усещаха, че нещо не е наред, още щом стъпеха там. Нямахше значение, че къщата е чиста, че дворът е поддържан, че вратата е току-що боядисана. Оставаше някакво ехо като бавно затихващ предсмъртен вик и предизвикваше атавистичен отклик. Понякога ехото бе толкова ясно, че дори събарянето на постройката и издигането на нова, напълно различна от предишната, не бе достатъчно, за да неутрализира зловещото влияние. Мики беше ходил в една жилищна сграда в Лонг Айлънд, построена на мястото на друга, изгоряла до основи с пет деца и майка им вътре при пожар, подпален от бащата и от две от децата. Възрастната дама, която живееше по-надолу по улицата, му каза, че през нощта, когато са умрели, пожарникарите чували как децата крещят за помощ, но пламъците били толкова силни и горещи, че не успели да ги спасят. Мики си спомни, че новопостроената къща миришеше на пушек, на пушек и на овъглена плът. Никой неин обитател не се задържаше там повече от шест месеца. В деня, когато той бе разгледал къщата, всички апартаменти бяха свободни и се даваха под наем.

Може би затова къщата на Паркър все още беше празна. Дори да я бяха съборили, нещата нямаше да се променят. Кръвта бе се просмукала в къщата и в пръстта под нея, а въздухът бе натежал от писъците, приглушени с превръзка през устата.

Мики никога не бе влизал в къщата на „Хобарт“ номер 1219. Обаче беше виждал снимки на интериора. Беше си направил копия и ги носеше сега, докато стоеше на портата. Тиръл му ги беше дал,

изпрати му ги по имейл по-рано през деня заедно с кратко извинение за някои от нещата, които бе казал по време на срещата им. Мики не знаеше как Тиръл се е сдобил с тях. Смяташе, че Тиръл вероятно си е направил свое досие на Чарли Паркър, след като е напуснал апартамента. Мики беше почти сигурен, че това е незаконно, но не смяташе да се оплаква. Разгледа снимките в хотелската си стая, но въпреки нещата, на които се бе нагледал като репортер, и нещата, които знаеше за убийствата на двете Паркър, фотографиите го потресоха.

Имаше толкова много кръв.

Мики се обърна към брокерката, определена от банката като надзорник по продажбата на имота, и каза на жената, че проявява интерес към закупуването и ремонта на къщата. Когато разговаряха по телефона, тя не му спомена нищо за историята на мястото, в което нямаше нищо чудно, и тутакси реши да се възползва от шанса да го разведе. След това попита за името му и когато ѝ го каза, поведението ѝ веднага се промени.

— Боя се, че няма да е уместно да ви покажа къщата, господине — каза тя.

— Може ли да попитам защо?

— Струва ми се, знаете защо. Съмнявам се, че сериозно се интересувате от покупка.

— Какво ще рече това?

— Ами, знаем кой сте и с какво се занимавате. Боя се, че ако ви пусна в имота на „Хобарт Стрийт“, това ще попречи на евентуална продажба в бъдеще.

Мики затвори. Трябваше да бъде по-досетлив и да не използва истинското си име, но не беше очаквал Паркър да му попречи по този начин, ако наистина той се бе обадил на брокерката. Спомни си убеждението на Тиръл, че Паркър си има закрилник. Ако бе вярно, тогава някой може би вече бе предупредил брокерката какво прави Мики. Нямаше значение. Нямаше нищо против да наруши малко закона, за да постигне целта си, а влизането с взлом в някогашната къща на Паркър не му се струваше сериозно престъпление, каквото и да преценеше съдията.

Беше почти сигурен, че къщата няма алармена система. Твърде дълго бе стояла празна, а и едва ли някой би искал да го обезпокоят посред нощ, понеже звъни алармата в необитаван имот. Провери, за да е сигурен, че улицата е тиха, после се промъкна към портата отстрани, зад която се виждаше двор без трева. Побутна портата, не помръдна. За миг си помисли, че е заключена, но не виждаше по каква причина, освен ако не беше заварена. Едновременно натисна бравата и напъна с цяло тяло портата, усети как поддава, как металът на брава стърже бетонна колона и после вратата се отвори. Влезе и затвори зад себе си, после зави зад къщата, за да се скрие от поглед.

Задната врата имаше две ключалки, обаче дървото бе влажно и гниеше. Драсна с нокът и по земята се посипаха парченца. Извади лоста изпод палтото си и започна да дълбае дървото. След броени минути беше направил достатъчно голяма пролука, за да се добере до горната ключалка. Пъхна лоста, докдето можеше да стигне, после натисна нагоре и настрани. Отвътре нещо изпука и ключалката се счупи. Зае се с втората ключалка. Рамката бързо стана на трески и лостът проникна през дървото.

Мики стъпи на стълбите и се запъти към кухнята. Там се бе случило всичко. На това място се бе родил Паркър — Паркър отмъстителят, Паркър ловецът и Паркър езекуторът. Преди смъртта на съпругата и на дъщеря си той бе просто обикновен човек от улицата като всеки друг — полицай, но не особено добър; съпруг и баща, но не блестящ и в това си качество; мъж, който си пийваше, макар и недостатъчно, за да бъде наречен алкохолик, още не, но който през следващите години щеше да започне да се налива малко по-рано всеки следващ ден, докато накрая пиетието щеше да се превърне в начало, не в край на деня му; човек без конкретна цел в живота. И тогава през една декемврийска нощ съществото, станало известно като Пътника, влязло в тази къща и отнело живота на жената и на детето вътре, докато мъжът, който би трябвало да е тук и да ги защитава, киснел в някакъв бар и се самосъжалявал.

Смъртта на тези две същества му бе дала цел. Отначало ставаше дума за мъст, но тя отстъпи място на нещо по-дълбоко, на нещо много по-интересно. Ако бе само жажда за мъст, тя щеше да го съсипе, да го разяжда отвътре като рак и дори когато намереше освобождението, за което копнееше, болестта вече щеше да е обхванала сърцето му и

щеше бавно да затъмнява човешката му природа, докато накрая тя щеше да изчезне завинаги, смалена и пропаднала. Не, Паркър си беше поставил по-висша цел. Беше човек, който не отвърща лесно поглед от страданието на другите, защото дълбоко в себе си намираше неговото съответствие. Съпреживяването го терзаеше. Нещо повече, беше се превърнал в магнит на злото или пък би било по-вярно да се каже, че частица зло, заровена някъде дълбоко в същността му, откликваше, натъкне ли се той на още по-голяма порочност, и го привличаше към нея, както и порочността — към Паркър.

И всичко това — родено в кръв.

Мики затвори вратата, светна фенерчето си и прекоси кухнята, без да поглежда нито наляво, нито надясно и без да възприема нищо от онова, което виждаше. Щеше да приключи посещението си с тази стая точно както беше направил Пътника. Искаше да върви по стъпките на убиеца, да си представи къщата, каквато я е видял убиецът и каквато я е видял Паркър през нощта, когато се е върнал у дома и е намерил накълцаните тела на съпругата и на детето си.

Пътникът влязъл през входната врата. Няколко минути след влизане с взлом. Сега коридорът беше празен. Мики го сравни с първата снимка, която бе донесъл със себе си. Беше подредил фотографите старателно и ги бе номерирал отзад, в случай че ги изпусне. На първата се виждаше коридорът, какъвто е бил някога: библиотечка отлясно и закачалка. На пода имаше махагонов цветарник, а до него — счупена саксия и някакво растение с оголен корен. Зад растението бяха първите стълби към втория етаж. Там имаше три спални, едната просто кутийка, и единствена малка тоалетна. Мики още не искаше да се качва там. Тригодишната Дженифър Паркър спяла на дивана в хола, когато влязъл убиецът. Имала слабо сърце и тъкмо то й спестило агонията на онова, което предстояло. Между момента на влизането на убиеца и на окончателното намиране на телата тя преживяла огромно отделяне на епинефрин в тялото си в резултат на вентрикуларни фибрилации на сърцето. С други думи, Дженифър Паркър умряла от уплах.

Майка й нямала този късмет. Имало борба, най-вероятно в кухнята. Тя успяла да се отскубне от нападателя, но само временно.

Той я настигнал в коридора и я зашеметил, като блъснал лицето ѝ в стената. Мики погледна следващата снимка: кърваво петно на стената отляво. Намери мястото, или поне така предполагаше, и прокара пръсти по него. След това коленичи и разгледа дъските на пода, плъзна длан по дървото точно както бе направила Сюзън Паркър, докато убиецът я влачел към кухнята. Коридорът бе само частично застлан с килим и краищата на дъските се виждаха и от двете страни. Някъде тук беше изгубеният нокът на Сюзън.

Дали дъщеря ѝ вече е била мъртва, или пък пристъпът, предизвикал смъртта на Дженифър, е настъпил, когато е видяла майка си зашеметена и окървавена? Може би се е борила, за да спаси майка си. Да, най-вероятно, каза си Мики, вече сглобявайки мислено най-подходящия разказ, най-завладяващата версия на историята, която бе в състояние да намери. По китките и глезените на детето имаше следи от въжета, които показваха, че в даден момент е било вързано. Момиченцето се събудило, осъзнало какво се случва, понечило да изпищи, да се съпротивлява. Последвал удар, който я повалил на земята — и точно такава рана била намерена при аутопсията. След като озаптил майката, убиецът завързал дъщерята, но момиченцето вече умираше. Мики огледа дневната, в която сега имаше само прах, изхвърлена хартия и мъртви насекоми. Друга снимка, този път на канапето. На него лежеше кукла, наполовина скрита под одеяло.

Мики продължи, опитвайки се да си представи сцената, каквато я бе видял Паркър. Кръвта по стените и на пода, почти затворената кухненска врата, студената къща. Пое си дълбоко въздух и погледна последната снимка: Сюзън Паркър на чамов стол, с вързани зад гърба ръце, с отделно вързани за предните крака на стола стъпала, с наведена глава, скрита от косата, така че пораженията на лицето и на очите ѝ не се виждаха, не и от този ъгъл. Дъщерята лежеше направо на бедрата на майка си. По нея нямаше толкова кръв. Гърлото ѝ бе прерязано, както и това на майка ѝ, но тогава Дженифър вече е била мъртва. Светлина струеше през нещо, което на пръв поглед приличаше на тънка наметка, метната върху ръцете на Сюзън Паркър, но Мики знаеше, че това е собствената ѝ кожа, одрана и превърната в последен щрих на тази зловеща пиета.

С този ясен образ в главата Мики отвори вратата на кухнята, готвейки се да наложи върху празната стая това по-старо пъклено

видение.

Само че стаята не беше празна. Задната врата беше полуотворена и там в тъмното стоеше фигура, която го наблюдаваше.

Мики залитна слисан назад и инстинктивно притисна сърцето си.

— Боже! Какво...

Фигурата пристъпи напред и лунната светлина я освети.

— Чакай малко! — възкликна Мики, докато, без да подозира, последните песъчинки от живота му се стичаха между пръстите му. — Аз те познавам...

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джими беше минал на кафе, подсилено с чаша бренди. Аз предпочетох само кафе, но почти не го докоснах. Опитах се да определя как точно се чувствам, но отначало усетих само вцепенение, което постепенно бе заменено от тъга и самота. Замислих се за всичко преживяно от родителите ми, за лъжата и измяната на баща ми и за болката на майка ми. Засега съжалявах само, че тях вече ги няма, че не мога да отида при тях и да ги уверя, че разбирам, че всичко е наред. Запитах се, ако бяха оживели, когато щяха да ми разкрият обстоятелствата около моето раждане и дали изобщо щяха да го направят, и си дадох сметка, че ако бях научил подробностите от тях, щях да ги понеса много по-трудно, а реакцията ми щеше да бъде много по-крайна. Докато седях в осветената от свещи кухня на Джими Галахър и наблюдавах как се движат оцветените му от виното устни, имах чувството, че слушах разказ за живота на друг човек, с когото имам някои общи неща, но който в крайна сметка ми е далечен.

След всяка изречена дума Джими сякаш се поуспокояваше, но и сякаш се състаряваше, макар да знаех, че е само игра на светлината. Беше живял с толкова много тайни и сега, когато най-сетне ги изливаше навън, с тях се изливаше и част от жизнената му сила.

Отпи от брендите си.

— Както вече споменах, няма много за разказване.

Няма много за разказване. Само историята за последния ден на баща ми, за пролятата от него кръв и за причината да го стори.

Няма много за разказване. Само всичко.

Джими и Уил странели един от друг, след като Елейн и Уил се върнали от Мейн с новороденото си дете, и не обсъждали с никого случилото се. И тогава, през една декемврийска вечер, двамата се напили в „Чъмлис енд дъ Уайт Хорс“ и Уил благодарил на Джими за стореното, за лоялността му, за приятелството му и задето е убил жената, отнела живота на Каролайн.

— Мислиш ли за нея? — попитал Джими.

— За Каролайн ли?

— Да.

— Понякога. Дори често.

— Обичаш ли я?

— Не знам. Ако не съм я обичал тогава, значи не знам. Виждаш ли някакъв смисъл?

— Колкото и във всичко останало. Ходиш ли на гроба ѝ?

— Ходил съм само два пъти след погребението.

Джими си спомнил погребението в един спокоен край на гробището Байсайд. Каролайн споделила с Уил, че родителите ѝ били протестанти, но тя нямала много време за някаква организирана религия. Все пак бяха успели да намерят свещеник, който да каже каквото трябва, и Каролайн и детето били положени в земята. Единствените трима присъстващи били Уил, Джими и равин Ъпстийн. Ъпстийн им обяснил, че трупчето на момчето е от една от болниците в града. Майка му била наркоманка и детето живяло само няколко часа след раждането си. Майката не се интересувала дали детето и е живо или мъртво, а ако се интересувала, не ѝ личало. Джими беше убеден, че впоследствие ще се заинтересува. Не можеше да приеме, че една жена, колкото и болна и надрусана да е, ще остане равнодушна към смъртта на детето си. Родилните болки на Елейн били дискретно предизвикани по време на престоя ѝ в Мейн. Нямаło официално погребение. След като тя взела решение да остане с Уил и да закриля детето, изтръгнато от мъртвата утроба на Каролайн Рос, Ъпстийн говорил с нея по телефона и ѝ обяснил колко е важно всички да смятат, че детето на Каролайн е нейно. Дали ѝ време да скърби за собственото си бебе, да гушне дребното мъртво телце и после ѝ го отнели.

— Бих ходил и по-често, но Елейн се разстройва — казал тихо Уил.

Не се и съмнявам, казал си Джими. Нямаło представа как е успял да оцелее бракът им, а съдейки по някои подметнати от Уил забележки, не бил напълно сигурен дали ще оцелее докрай. Въпреки това уважението на Джими към Елейн Паркър се задълбочило след всичко случило се. Дори не можел да си представи какво изпитва, когато погледне съпруга си и детето, което отглеждала като свое

собствено. Питал се дали тя все още е в състояние да различава любовта от омразата.

— Винаги нося два букета — продължил Уил. — Един за Каролайн и един за детето, което погребяха с нея. Ъпстийн заяви, че е важно. Трябвало да изглежда, че скърбя и за двамата, за всеки случай.

— Как така за всеки случай?

— Ами да не би някой да наблюдава.

— Няма ги вече — отсякъл Джими. — И двамата умряха пред очите ти.

— Ъпстийн смята, че е възможно да има и други. И даже по-лошо... — замълчал Уил.

— Какво може да е по-лошо? — попитал Джими.

— По някакъв начин да се върнат.

— Как така да се върнат?

Уил махнал с ръка.

— Няма значение. Измишльотини на един старец.

— Боже, дано да са измишльотини. — Джими дал знак да им донесат по още едно питие. — Ами жената, която застрелях? С нея какво направиха? — попитал.

— Изгориха тялото и пръснаха прахта. Знаеш ли, сега ми се иска да имах няколко минути с нея, преди да умре.

— Можеше да я попиташ защо.

— Да.

— Нямаше нищо да ти каже. По очите ѝ си личеше. И...

— Да?

— Ще ти се прозвучи странно.

Уил се засмял.

— След всичко случило се възможно ли е нещо да ми прозвучи странно?

— Май не.

— Е?

— Тя не се страхуваше от смъртта.

— Беше фанатичка. Фанатиците не се страхуват от смъртта.

— Не, беше нещо повече. Мисля, че точно преди да стрелям, тя ми се усмихна, все едно нямаше значение дали ще я убия, или не. И

това, дето била „недосегаема за нашите закони“. Боже, направо тръпки ме побиват.

— Тя беше сигурна, че е направила онова, за което е дошла. Смяташе, че Каролайн е мъртва и че тялото ѝ също е мъртво.

Джими се намръщил.

— Може би — промърморил, но, изглежда, не вярвал и се зачудил какво ли е казал на Уил Ъпстийн относно начина, по който онези ще се върнат. Не можел да се досети какво ще означава това, а Уил нямало да му каже.

През следващите години двамата рядко обсъждали темата. Ъпстийн не контактувал с Уил или с Джими, макар на Уил да му се струвало, че мяркал равнина от време на време, когато водел семейството си в града на пазар, на кино или на театър. В тези случаи Ъпстийн никога не издавал присъствието си и Уил не се приближавал към него, но имал усещането, че Ъпстийн лично и чрез други хора държи под око самия него, съпругата му и най-вече сина му.

Уил много рядко обсъждал с Джими своите взаимоотношения с жена си. Те не се били възстановили от изневярата му и той съзнавал, че сигурно никога няма да се възстановят, но при все това двамата все още били заедно. На моменти обаче съпругата му се отчуждавала от него и емоционално, и физически седмици наред. Трудно ѝ било и със сина им или, както подмятала на Уил в моменти на ярост, „твоят син“. Ала бавно положението започнало да се променя, понеже момчето не познавало друга майка освен нея. Според Уил повратният момент настъпил, когато Чарли, тогава осемгодишен, бил блъснат от кола, докато се учел да кара новото си колело в квартала. Елейн била на двора, когато се случило, видяла колата да се блъсва в колелото, момчето да излита във въздуха и да се стоварва тежко на пътя. Докато тичала към него, го чула да я вика: не баща си, към когото някак естествено се обръщал за много неща, а нея. Лявата му ръка била лошо счупена — установила го, когато стигнала до момчето, — а от раната на главата му шуртяла кръв. Мъчел се да запази съзнание и нещо ѝ подсказало, че е важно Чарли да остане с нея, да не затваря очи. Не спирала да повтаря името му, докато поемала подаденото ѝ от шофьора на колата сако и

внимателно го подлагала под главата на момчето. Плачела и то видяло, че тя плаче.

— Мамо — промълвило тихо, — мамо, много съжалявам.

— Не, аз съжалявам. Ти не си виновен. За нищо не си виновен.

И момчето не изгубило съзнание, докато тя стояла приведена над него и коленичила галела лицето му. Седяла до него и в линейката, чакала пред операционната, докато шиели раната на главата и намествали ръката му. Първото лице, което момчето зърнало, когато дошло в съзнание, било нейното.

След това нещата помежду им се оправили.

— Баща ми ли ти разказа всичко това?

— Не — отвърна Джими, — тя ми го разказа след смъртта му. Каза, че само ти си й останал от него, но че не това е причината да те обича. Обичала те, защото си нейно дете. За теб тя била единствената майка, за нея ти си бил единственият син. Призна, че понякога е забравяла това или не е искала да го повярва, но с течение на времето осъзнала, че е точно така.

Джими се изправи. Аз останах на стола, потънал в мисли за майка си, за последните дни от живота ѝ, докато лежеше напълно променена в болничното легло, толкова променена от болестта, че не я познах, когато за пръв път влязох в стаята. Помислих, че медицинската сестра е сбъркала стаята. Обаче тя леко повдигна дясната си ръка насън и въпреки болестта ѝ изискаността на движението ми бе позната. В този момент разбрах, че е тя. През следващите дни, преди да издъхне, съзнанието ѝ се проясни само за няколко часа. Гласът ѝ бе изчезнал почти напълно и явно ѝ бе мъчително да говори, затова аз ѝ четях от колежанските си текстове: поезия, разкази, изрезки от вестници, които знаех, че ще ѝ бъдат интересни. Баща ѝ беше пристигнал от Мейн и двамата разговаряхме, когато тя заспеше между нас.

Дали докато е усещала как мракът прониква в съзнанието ѝ отвсякъде като мастило във вода, не е преценявала дали да ми каже онова, което са скрили от мен? Сигурен съм, че е така, но разбирам защо не го е направила. Смятам, че вероятно е предупредила и дядо ми

да не казва нищо, защото е била сигурна, че ако знам истината, ще започна да ровя в миналото.

А започна ли да ровя, ще ги привлека към себе си.

Джими отиде в тоалетната. Когато се върна, лицето му беше наплискано с вода, но понеже не беше изсъхнало напълно, капките приличаха на сълзи.

— През онази последна нощ... — поде той.

Джими и Уил били заедно с „Питс“ и празнували рождения ден на Джими. Девети участък бил доста променен, но двамата си били същите в редица отношения. Имало галерии на мястото на някогашни долнопробни заведения и запустели сгради, а авангардни киносалони заели празните складове, където прожектирали съмнителни експериментални филми. Много от предишните места все още съществували, макар че и тяхното време било към края си, а над спомените за тях били надвиснали тъмни сенки. В „Бинибон“ на Втора и Пета улица все още сервирали мазна пилешка салата, но сега хората я гледали и си спомняли как през 1981 г. в заведението работел Джак Хенри Абът, писател и бивш затворник, подкрепян от Норман Мейлър, който организирал кампания за освобождаването му. Една вечер Абът се сдърпал с клиент, предизвикал го да излязат навън и го убил с нож. Джими и Уил били сред хората, които се оправяли с последиците — и двамата били променени, но въпреки това все същи точно като участъка, в който работели, променени външно, но все още в униформа. Така и не станали сержанти и никога нямало да станат. Това била цената, която трябвало да платят за случилото се през нощта, когато умряла Каролайн Рос.

Обаче все още били добри ченгета, част от малобройната група полицаи, които правели повече от задължителния минимум, съпротивлявали се на всеобщата апатия, обзела полицията, отчасти поради широко разпространеното убеждение, че цивилните и офицерите в Лудницата, както било известно сред служителите на реда централното полицейско управление, са срещу тях. И не било изцяло невярно. Конфискуваш ли прекалено много дрога, ще привлечеш неприятно вниманието на шефовете. Направиш ли твърде много арести, ще те обвинят, че бъркаш в джоба на другите полицаи

заради извънредните часове работа по обработване на документацията и придвижването ѝ до съда. Затова било най-добре да си траеш и да напуснеш възможно най-бързо. В резултат все по-малко стари полицаи ставали наставници на новите попълнения. Поради дългогодишната си служба Джими и Уил на практика били най-старшите. Били част от цивилния отряд за борба с престъпността и работата им била опасна — патрулирали в райони с висока престъпност в очакване нещо да гръмне, най-често пистолет. За първи път и двамата сериозно обмисляли възможността да напуснат полицията.

В бара си намерили тихо ъгълче, откъснати от останалите от шумна тълпа мъже и жени в делови костюми, които празнували служебно повишение. След тази нощ Уил Паркър щял да бъде мъртъв, а Джими Галахър повече никога няма да стъпи в „Питс“. След смъртта на Уил вече не можел да си спомня хубавите времена, които двамата преживели там. Няма да ги вече, били изрязани от паметта му. Вместо това виждал само Уил със студена бира до лакътя, вдигнал ръка, за да каже на Джими нещо, което щяло да си остане неизречено. Изражението му се променило, когато погледнал зад рамото на Джими и видял кой влиза в бара. Джими се обърнал, за да проследи погледа на приятеля си, но Ъпстийн вече бил съвсем близо до тях. Джими разбрал, че нещо не е наред.

— Трябва да си отидеш вкъщи — казал Ъпстийн на Уил. Усмиввал се, обаче думите му издали престореността на усмивката, а и той не гледал Уил в очите. Случайният наблюдател би сметнал, че равинът просто разглежда бутилките на бара и си избира питие, преди са се присъедини към компанията. Бил облечен с бял шлифер, закопчан догоре, и кафява шапка с червено перо на лентата. Доста бил остарял от последния път, когато Уил го видял на погребението на Каролайн.

— Какво има? — попитал Уил. — Какво се е случило?

— Не тук — казал Ъпстийн, а в същия момент бил сръган от Персон, едрият швед, звездата на нравствения отдел на полицията. Било четвъртък вечер и заведението било пълно с хора. Персон, който се извисявал над всички в бара, подавал чаши с алкохол над главите на хората зад гърба си и понякога ги поливал като на кръщение.

— Бог да те благослови, синко — отговорил той на нечий протест. Захилил се гръмко на собствената си шега и в този момент познал Джими. — О, ама това е рожденикът!

Джими обаче вече се изнизвал покрай него, следван от друг мъж, който Персон помислил за Уил Паркър, само че впоследствие, когато го разпитвали, твърдял, че е сбъркал или че не е сигурен за времето. Възможно е да е видял Джими по-късно, когато Уил вече не е бил с него, тъй като пътувал към Пърл Ривър.

Навън било студено. Пъхнали ръце дълбоко в джобовете си, докато се отдалечавали от „Питс“, от сградата на участъка, от познатите лица и подозрителните погледи. Спрели чак когато завили по посока „Сейнт Марк“.

— Помните ли Франклин? — попитал Ъпстийн. — Той беше главен лекар в клиниката в Геритсън. Пенсионира се преди две години.

Уил кимнал. Помнел притеснения човечец в малкия кабинет, един от участниците в заговора за пазене на мълчание, който все още не разбираш напълно.

— Снощи е бил убит в дома си. Някой здравата го е накълцал, преди да умре, за да го накара да проговори.

— Защо смяташ, че има нещо общо с нас? — попитал Уил.

— Съсед видял мъж и жена да излизат от къщата малко след единайсет. И двамата били млади, каза човекът, тийнейджъри. Карали червен форд. Днес сутринта някой е проникнал с взлом в кабинета на д-р Антон Бъргман в Пърл Ривър. Доколкото знам, той е семейният ви лекар. Наблизо бил паркиран червен форд с регистрационни номера от друг щат, от Алабама. Д-р Бъргман и секретарката му все още се опитват да установят какво точно липсва, но двата шкафа с лекарства са непокътнати. Ровено е само сред картоните на пациентите. Картоните на твоето семейство са сред липсващите. По някакъв начин са успели да направят връзката. Не сме прикрили следите си толкова добре, колкото смятахме.

Уил пребледнял, но въпреки това опитал да възрази:

— Нищо не разбирам. Кои са тези хлапета?

Ъпстийн помълчал, преди да отговори:

— Онези, които дойдоха за Каролайн Рос преди шестнайсет години.

— Не — обадил се Джими Галахър. — Те са мъртви. Камион прегазил единия, а аз застрелях жената. Гледах как вадят тялото ѝ от потока. А дори да бяха оживели, сега щяха да са на четирийсет-петдесет години. Нямахме да са хлапета.

Ъпстийн се обърнал към него:

— Те не са хлапета. Те са... — Овладеял се. — Във всеки у двамата има нещо, нещо много по-старо. Тези неща не лъжат. Не умират. Просто се местят от тяло в тяло. Ако едното тяло умре, ще си намерят друго. Прераждат се отново и отново.

— Ти си луд, побъркал си се — соннал се Джими. Обърнал се за помощ към партньора си, но напразно. Уил изглеждал уплашен. — О, боже, нали не му вярваш? Не може да са същите. Просто не е възможно.

— Няма значение — казал Уил, — те са тук, които и да са. Франклин сигурно им е казал, че смъртта на бебето е била скалъпена. Аз имам син на същата възраст като детето, което се предполага, че е умряло. Направили са връзката, а здравните ни картони ще я потвърдят. Той е прав, трябва да се прибера у дома.

— И ние ще изпратим хора да ги търсят — казал Ъпстийн. — Вече се обадох на разни места. Действаме възможно най-бързо, обаче...

— Идвам с теб — заявил Джими.

— Не. Ти се върни в „Питс“.

— Защо?

Уил притиснал отстрани ръцете на Джими и го погледнал в очите:

— Защото трябва да сложа край на тази история. Разбираш ли? Не искам да се замесваш. Трябва да останеш чист. Нуждая се от това. — След това явно си спомнил нещо: — Племенникът ти, момчето на Мари, още ли е ченге в Оринджтаун?

— Да, там е. Обаче не мисля, че в момента е на смяна.

— Можеш ли да му се обадиш? Просто го помоли да отиде вкъщи и да остане при Елейн и Чарли за малко. Не му казвай защо. Измисли някакво извинение за стар случай, за озлобен бивш затворник. Ще го направиш ли? Той ще го направи ли?

— Да, ще го направи — уверил го Джими.

Ъпстийн подал на Уил ключове за кола.

— Взemi моята кола — казал той и му посочил стар крайслер, паркиран наблизо. Уил кимнал признателно и понечил да тръгне, но Ъпстийн го хванал за ръката и го спрял.

— Не се опитвай да ги убиеш — казал му Ъпстийн. — Не и ако нямаш друг избор.

Джими видял как Уил кимва, но погледът му бил отнесен. Джими тутакси разбрал какво възнамерява да направи Уил.

Ъпстийн се отдалечил по посока на метрото. Джими се обадил на племенника си от уличен телефон. След това се върнал в „Питс“, пиел и си бърбел с хората, но мислите му били отделени от тялото, устните му се движели сами. Останал там, докато се разнесла новината, че Уил Паркър е застрелял две хлапета в Пърл Ривър, че са го намерили в съблекалнята на Девети участък с обляно от сълзи лице и в очакване да го арестуват.

А когато го попитали защо е шофирал обратно чак до града, отговорил само, че искал да бъде сред свои.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Разбира се, можел да се обърне към своите колеги от полицията, но какво може да им обясни? Че две хлапета се опитват да убият сина му? Че тези две хлапета са всъщност само приемници на други същности, на зли духове, които вече са убили майката на момчето и сега са се върнали, за да убият детето ѝ? Може би щял да успее да съчини някаква лъжа, някаква история за заплахи към семейството му или да им каже, че кола, подобна на тази, която карат хлапетата, е забелязана близо до кабинета на лекаря след смъртта му, а момче и момиче са били видени да напускат къщата през нощта на убийството му. Всичко това сигурно щяло да бъде достатъчно, за да ги арестуват, стига изобщо да ги намерят, само че Уил не ги искал в ареста, искал да си отидат завинаги.

Предупреждението на равина да не ги убива отишло на вятъра. То просто прекършило нещо у Уил. Смятал, че е в състояние да се справи с всичко — убийство, загуба, задушено под купчина палта дете, — но сега вече не бил сигурен, че е така. Не искал да повярва на думите на равина, защото това би означавало да отхвърли всички неща, които смятал за сигурни на света. Можел да приеме, че някой, някаква все още неизвестна същина желае смъртта на сина му. Целта била ужасяваща и той не я разбирал, но можел да се справи, ако зловредникът бил човешко същество. В крайна сметка, нямало никакви доказателства за правотата на равина. Мъжът и жената, които преследвали Каролайн, били мъртви. Със собствените си очи видял и двамата да умират, после видял и мъртвите им тела.

Само че те били различни, нали? Мъртвите винаги са различни: някак по-дребни и свити. Лицата им се променят, телата им се деформират. С течение на годините той се бе убедил в съществуването на човешката душа, дори и само поради видимата липса на нещо от тялото на мъртвеца. Нещо напускаше тялото в мига на смъртта, променяше тленните останки и от вида на мъртвия ставаше ясно, че то си тръгва.

Но все пак, все пак...

Замислил се за жената. Докато умираше, тя била по-слабо обезобразена от мъжа. Гумите на камиона разкъсали лицето му неузнаваемо, но жената била физически непокътната с изключение на дупките от куршуми, които Джими пробил в нея, а те били в горната половина на тялото ѝ. Когато се вгледал в лицето ѝ, след като я извадили от водата, Паркър се смял от настъпилата в нея промяна. Трудно му било да повярва, че е същата жена. Жестокостта, толкова осезаема в чертите ѝ, вече я нямало, но имало и нещо друго — външността ѝ била станала някак по-мека, сякаш костите ѝ били притъпени и острите очертания на скулите, носа и брадичката ѝ били заоблени. Погледнал към Джими и видял същата реакция, само че за разлика от него Джими изрекъл мислите си гласно:

— Изобщо не прилича на нея — казал. — Виждам раните, обаче...

Криминолозите го изгледали смаяно, но не казали нищо. Знаели, че всеки полицай реагира различно, след като е бил въвлечен в престрелка с фатален край. Не била тяхна работа да коментират.

О, да, след смъртта нещо наистина я било напуснало, но Уил не вярвал или не искал да повярва, че то отново се е върнало.

И така, докато племенникът на Джими Галахър пазел сина му, той обикалял с колата улиците на Пърл Ривър, спирал на кръстовищата, за да огледа улиците, осветявал с фенерчето си тъмните коли по паркингите, намалявал скоростта, за да оглежда младите двойки, предизвиквал ги и те да го погледнат, защото бил сигурен, че ще успее да разпознае по очите онези, които са дошли за сина му.

Може би му е било съдено да ги намери. През следващите няколко часа той се питал дали те са го чакали, понеже са знаели, че той ще дойде, ала няма да бъде способен да им се противопостави. Били му непознати и макар равинът да го предупредил какво представляват, кой би повярвал истински на подобно нещо?

След време нещо щяло да дойде и за Ъпстийн. Той не бил целта им, можели да го оставят на друг. Равинът можел да почака...

Те не помръднали, когато фенерчето му ги открило насред пустошта недалеч от дома му. Видели другия мъж, онзи едрия, с червената коса, да пристига в къщата, мярнали пистолета в ръката му. Сега, след като вече знаели къде е момчето и били научили какъв е истинският му произход, нямали търпение да действат, да изпълнят задачата, възложена им толкова отдавна. Ала ако прибързат и допуснат грешка, щели отново да го изгубят. Мъжът в къщата бил въоръжен, а те не искали да умират — нито единият, нито двамата. Вече били разделени дълго, а толкова се обичали. Този път борбата им да се съберат била по-кратка от преди, но раздялата въпреки това им се сторила твърде дълга. Младежът бил проследен от друг, от онзи Китим, който прошепнал ужасни неща в ухото му, и младежът знаел, че те са верни. Тръгнал на север и след време с помощта на Китим намерил девойката. Сега двамата изгаряли един за друг, ликуващи във физическата си форма. След като момчето умряло, двамата щели да изчезнат и да останат заедно завинаги. Трябвало само да внимават. Не искали да рискуват.

Към тях се приближавал бащата на момчето, веднага го познали. Младата жена любопитно си помислила, че го е виждала за последен път в мига на смъртта си. И ето го отново сега, по-възрастен и по-побелял, изморен и слаб. Усмихнала се, навела се и стиснала ръката на младия мъж. Той се обърнал да я погледне и тя съзряла в погледа му извечен копнеж.

— Обичам те — прошепнала.

— И аз те обичам — отговорил той.

Уил излязъл от колата. Държал в ръката си пистолет, притиснат до дясното му бедро. Осветил ги с фенерчето. Младежът заслонил очите си с ръка.

— Е, човече, какво правиш с това фенерче? — попитал.

Младежът се сторил смътно познат на Уил. Бил някъде от окръг Рокланд, Уил бил напълно сигурен, макар да бил пристигнал неотдавна. В главата му се въртяло нещо за младежки престъпления, може би от посещението му в Оринджстаун при местните ченгета.

— Да ви виждам ръцете! И на двамата!

Те се подчинили — младежът поставил ръце на волана, а лакираните пръсти на младата жена се появили върху таблото на колата.

— *Ваша ли е колата? Талон и шофьорска книжка — наредил Паркър.*

— *Ти полицай ли си? — попитал младежът. Говорел лениво и провлачено и се усмихвал, за да покаже на Паркър, че всичко това е само фарс. — По-добре първо ми покажи значката си.*

— *Млъквай. Талон и шофьорска книжка!*

— *В джоба на козирката са.*

— *Бавно се протегни с лявата си ръка.*

Младежът свил рамене, но се подчинил, взел шофьорската си книжка и я показал на полицая.

— *Алабама. Доста далеч си от къщи.*

— *Винаги съм далеч от къщи.*

— *На колко години си?*

— *На шестнайсет. И още малко...*

Уил вперил поглед в него и съзрял мрака в погледа му.

— *Каква правиш тук?*

— *Седя си. Прекарвам си добре с любимото си момиче.*

Тя се изкискала, но смехът ѝ не прозвучал никак приятно. Приличал на клокоченето на гърне върху стара печка — докоснеш ли го, ще се изгориш. Полицаят отстъпил назад.

— *Излезте от колата.*

— *Защо? Не сме направили нищо нередно. — Тонът на младежа се променил и Паркър доловил гласа на възрастен човек. — Освен това още не си ни показал значката си. Може изобщо да не си ченге, а крадец или изнасилвач. Няма да мръднем, докато не видим значката.*

Младежът забелязал как лъчът на фенерчето потреперва и разбрал, че полицаят е разколебан. Имал подозрения, но не били достатъчни, за да действа, пък и му било приятно да го измъчва, макар и не колкото щяло да му стане приятно, когато му даде да разбере, че не е успял да спаси сина си.

Обаче момичето се обадило и това решило съдбата им:

— *И какво ще направиш, полицай Паркър? — изкикотила се тя.*

Миг тишина и младежът осъзнал, че тя е допуснала ужасна грешка.

— *Откъде знаеш името ми?*

Тя престанала да се киска. Младежът облизал устни. Може би все още можели да спасят положението.

— Сигурно някой ви е посочил. Тук има много ченгета. Един тип ми изреждаше имената им.

— Какъв тип?

— Един познат. Хората тук са дружелюбни с непознатите. Така разбрах кой сте. — И отново облизал устните си.

— И аз знам кои сте вие — заявил Паркър.

Младежът се втреничил в него и се променил. Бил подвластен на младежкия гняв, на неспособността да се контролира в по-сериозни ситуации. И сега, когато полицаят го предизвикал, онова старо нещо в него се показало за миг — нещо от пепел, огън и овъглена плът, нещо трансцендентално красиво и безкрайно грозно.

— Майната ти на теб и на детето ти — изругал младежът. — Нямах никаква представа кои сме. — Леко завъртял лявата си китка и на светлината на фенерчето Уил видял знака.

И в този момент пукнатината у Уил Паркър зейнала докрай и той осъзнал, че не издържа повече. Първият изстрел убил младежа, куршумът проникнал точно над дясното му око и излязъл през тила, а после заседнал в задната седалка сред кръв, коса и мозък. Немало нужда от втори изстрел, но Уил въпреки това стрелял. Младата жена се разпищяла. Привела се и обхванала с ръце главата на любимия си, после забола поглед в човека, който ѝ го отнел за втори път.

— Ще се върнем — прошепнала. — Ще продължим да се връщаме, докато всичко не свърши.

Уил не казал нищо. Само леко свалил пистолета и я прострелял веднъж в гърдите.

Когато издъхнала, Уил се върнал до колата си и оставил пистолета върху капака. Верандите и коридорите на околните къщи светнали, видял някакъв човек да стои в двора си и да гледа към двата автомобила. Усетил солен вкус на устните си и си помислил, че се е разплакал, но после усетил болката и осъзнал, че си е прехапал езика.

Замаян, се качил в колата и я подкарал. Докато минавал покрай мъжа на двора, по изражението му видял, че онзи го е познал, но му била все тая. Дори не знаел накъде се е запътил, докато не видял отпред светлините на града. Тогава разбрал.

Отивал си у дома.

Разпитвали го през почти цялата нощ, след като го откарали обратно в Оринджтаун. Обяснили му, че е загазил, понеже е напуснал местопрестъплението, а в отговор той им сервира най-простичката лъжа, която успял да изфабрикува; на път за къщи забелязал колата наред запусиялото място, тъй като на кръстовището човек, който познавал, но чието име не помнел, го предупредил за нея. Колата присветнала с фарове, сторило му се, че чува и клаксона. Спрял, за да провери дали всичко е наред. Младежът го подразнил, преструвайки се, че бърка за нещо във вътрешния си джоб — може би оръжие. Уил го предупредил, после стрелял и убил младежа и момичето. След като разказал историята за трети път, следователят от прокуратурата на окръг Рокланд Козлик помолил да остане за малко насаме с Уил и другите ченгета — и местните, и от Вътрешния отдел — се съгласили. След като излезли, Козлик спрял магнетофона и запалил цигара. Не предложил на Уил, защото на поранен етап от разпита той вече бил отказал.

— Не си карал собствената си кола — отбелязал Козлик.

— Не, взех колата на приятел.

— Какъв приятел?

— Просто приятел. Той няма нищо общо. Не се чувствах добре.

Исках да се прибера вкъщи възможно най-бързо.

— И приятелят ти даде колата си?

— Не му трябваше. Утре сутрин щях да му я закарам в града.

— А къде е сега?

— Какво значение има?

— Била е използвана по време на престрелката.

— Не си спомням. Не помня много след стрелбата. Просто карах. Исках да се махна от там.

— Бил си травмиран. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Възможно е. За пръв път убивам човек.

— Нямали са пистолет — казал му Козлик. — Проверихме. И двамата са били невъоръжени.

Козлик дръпнал от цигарата и се вгледал внимателно през дима в човека, който седял срещу него. Още от мига, в който го бяха отвели на разпит, той сякаш се бе отнесъл другаде. Може би се дължало на шока. Детективите от Вътрешния отдел пристигнали

от града с копия от служебното досие на Уил Паркър. Както току-що отбелязал, за пръв път убивал човек — и официално, и доколкото можел да прецени Козлик, неофициално. (Самият той работил в нюйоркската полиция двацет години и не си правел никакви илюзии по този въпрос.) Сигурно му било трудно да се справи с факта, че е отговорен за смъртта на двама младежи. Само че Козлик тълкувал положението по друг начин — Уил Паркър бил не толкова в шок, колкото искал всичко да приключи по-бързо. Точно като обречен, който иска само да го отведат от съдебната зала право на мястото за екзекуция. Дори описанието, което направил на събитията и което според Козлик било лъжа, било неискрено и неистинно. Паркър не давал пет пари дали му вярват. Искаш някаква версия и той им я предоставил. Ако ще търсят празници, да търсят, все му била тая.

Да, точно така, казал си Козлик, на този човек изобщо не му пукало. Репутацията и кариерата му били поставени на карта, ръцете му били окървавени. Когато обстоятелствата около убийствата започнели да се разчуват, пресата щяла да поиска главата му, а в управлението имало хора, които като нищо щели да пожертват Уил Паркър, за да покажат, че полицията не толерира убийци в редиците си. Козлик знаел, че вече обсъждат проблема, и хората, които трябвало да си пазят репутацията, преценявали доколко е разумно да устоят на бурята и да заемат страната на своя служител в сравнение с вероятността това допълнително да опетни репутацията на управлението, замесено и все още разбунено от няколко разследвания за корупция.

— Значи твърдиш, че не познаваш тези хлапета, така ли? — попитал Козлик. Въпросът вече бил зададен повече от веднъж в стаята, но Козлик долавял искрица несигурност в изражението на Паркър всеки път, когато отричал, че ги познава. Сега отново я забелязал.

— Младежът ми се стори познат, но не мисля, че го познавам лично.

— Казва се Джо Драйдън от Бърмингам, Алабама. Пристигнал тук преди няколко месеца и вече има досие: предимно дреболии, но бил на път да се замеси и в нещо голямо.

— Както вече казах, не го познавам лично.

— А жената? — Никога преди не съм я виждал.

— Мисис Гейнс. От добро семейство от Джърси. Семейството ѝ я обявили за изчезнала преди седмица. Имаш ли някаква представа как така се е озовала в Пърл Ривър заедно с Драйдън?

— Вече ме питахте. Казах ви — не знам.

— Кой е ходил в къщата ти снощи вечерта?

— Не знам, не съм бил там.

— Имаме свидетел, който твърди, че снощи в дома ти влязъл някакъв мъж. Останал известно време. Свидетелят останал с впечатление, че мъжът носел пистолет.

— Както ви казах, не знам за какво говорите, но свидетелят ви сигурно греши.

— Според мен свидетелят е надежден.

— Защо не е повикал полиция?

— Защото жена ти отворила вратата и пустила човека вътре.

Явно го познавала.

Уил сви рамене.

— Не знам нищо по въпроса.

Козлик дръпнал от цигарата си за последен път, после я угасил в препълнения пепелник.

— Защо изключихте магнетофона? — попитал Уил.

— Защото от Вътрешния отдел не знаят за въоръжения мъж — казал Козлик. — Надявах се да ми кажеш защо си смятал, че близките ти са били изложени на сериозна опасност и се е налагало да ги защитиш, и каква връзка има това с двете хлапета, които си застрелял.

Уил обаче не отговорил и понеже Козлик разбрал, че положението едва ли ще се промени, временно се отказал.

— Ако от Вътрешния отдел научат, ще разпитват жена ти. Трябва да си оправиш историята. Боже, защо просто не подхвърли пистолет? Ако в колата им имаше пистолет, цялата тази работа нямаше да се наложи.

— Защото не подхвърлям улики — заявил Уил и за пръв път се пооживил. — Не съм такъв полицай.

— Е, имам новина за теб — казал Козлик, — имаме две мъртви хлапета в една кола, и двете невъоръжени. Ето какъв полицай си.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Наближавахме към края.

— Взех баща ти от полицейското управление на Оринджтаун преди обяд — каза Джими. — Навън имаше репортери, затова настаниха един полицаи на задната седалка на един цивилен седан с покрито лице и го откараха сред неистовото избухване на светкавиците, а аз чаках баща ти на задния вход. Отидохме в едно заведение, наречено „Крийлис“ в Оринджтаун. Вече го няма. На мястото му са построили бензиностанция. Навремето там човек можеше да хапне хубав бургер, осветлението беше приглушено и никой не задаваше никакви въпроси, освен „Още едно?“ или „Искате ли и пържени картофки?“. Понякога ходех там с племенника и със сестра си. Двамата със сестра ми вече рядко се виждаме, живее в Чикаго. Тя смята, че съм изложил племенника си на опасност, като съм го помолил да направи онова за родителите ти, но всъщност започнахме да се отчуждаваме много преди това.

Не го прекъснах. Той кръжеше около ужаса на онова, което предстоеше, като куче, което се бои да хапне заразено месо от ръката на непознат.

— Когато пристигнахме, там беше само барманът. Познавах го и той ме познаваше. Сигурно е разпознал и баща ти, но дори да беше така, не продума нищо. Пихме кафе, поговорихме си.

— Той какво каза?

Джими сви рамене, все едно това не беше важно.

— Каза същото като Ъпстийн — били те. Изглеждали различно, но той видял очите им, а думите на момичето и знакът на момчето го потвърждавали. И онази заплаха да се върнат. Непрекъснато мисля за нея. — Леко потрепери като спокойна вода, докосната от лек ветрец. — Кълнеше се, че после, точно преди първия изстрел, лицата им се променили.

— Променили се?

— Обясни го така — все едно носели маски, които за момент станали прозрачни, и той видял какво има зад тях. И точно тогава

стрелял по младежа. Дори не можеше да си спомни кога е убил момичето. Знаеше, че го е направил, просто не можеше да си спомни как е станало. След час ме помоли да го закарам вкъщи, но пред „Крийлис“ ни чакаха двама от Вътрешния отдел. Казаха, че те щели да откарат Уил у дома. Притеснявали се заради репортерите, но според мен искаха да останат още няколко минути насаме с него с надеждата, че съм го убедил да разкаже истината. Нали разбираш, знаеха, че нещо във версията му не е както трябва. Просто не успяваха да намерят пукнатините. По-късно, след като той умря, се опитаха да ме притиснат, но и аз не им казах нищо. И с кариерата ми като ченге беше свършено. Прослужих си годините докрай в Девети участък, за да си получа пълните обезщетения и пенсията.

Видях Уил за последен път, когато вътрешните го отведоха. Благодарни ми за всичко, което бях направил, и ми стисна ръката. Още тогава трябваше да се сетя какво ще последва, но просто не обърнах внимание. Ние нито веднъж не се бяхме ръкували, дори и при запознанството си в полицейската академия. Просто нямахме този навик. Гледах го как се отдалечава и после се прибрах у дома. Позвъниха ми още преди да съм се събул. Племенникът ми съобщи. Интересното е, че ако тогава ме бяха попитали дали съм изненадан, щях да отговоря „не“. Двайсет и четири часа по-рано бих казал, че подобно нещо е невъзможно да се случи, че Уил Паркър никога не би налупал дулото на пистолета си, но сега вече си спомням, че докато седяхме в „Крийлис“, той не беше същият човек. Изглеждаше по-възрастен, съсипан. Според мен не можеше да повярва какво е видял и какво е направил. Просто му дойде прекалено много.

Погребението беше странно. Не знам ти какво си спомняш, но някои хора, които би трябвало да присъстват, всъщност не дойдоха. Комисарят не се появи, но това едва ли бе изненада, след като обявиха случая за убийство и последвало го самоубийство. Имаше обаче други хора — предимно цивилни офицери от централното управление, — които също не дойдоха, въпреки че обикновено присъстваха на такива неща. Цялата работа миришеше и те го съзнаваха. Вестниците ги дъвчеха непрекъснато и това никак не им се нравеше. В известен смисъл, надявам се да ме извиниш, че го казвам, смъртта на баща ти бе най-добрият изход за тях. Ако разследването го бе реабилитирало, пресата щеше да ги изпържи на пъклен огън. Ако стигнеха до извода,

че убийствата са неоправдани, щяха да са принудени да го изпратят на съд, а тогава полицаите на улицата и профсъюзите щяха да бълват огън и жупел. Самоубийството на Уил им даваше възможност да заровят цялата работа с него. След смъртта му оповестиха, че разследването не е открило достатъчно улики. Единствените хора, които знаеха истината за случилото се в онази пустош, бяха мъртви.

Погребаха Уил като инспектор. Имаше оркестър, всички бяхме с бели ръкавици и черни ленти, връчиха на майка ти сгънато национално знаме. Обезщетенията му бяха под въпрос заради начина, по който умря. Може и да не знаеш, но един инспектор от централното управление, Джак Степ, си поговори на четири очи с майка ти, докато тя отиваше към колата след погребението. Степ беше помощник на комисаря и разчистваше зад кулисите. Увери я, че ще се погрижат за нея, и наистина го направиха. Платиха обезщетенията под масата. Някой се погрижи двамата с нея да бъдете осигурени.

Ъпстийн се свърза с мен след погребението. Не присъства на него, не знам защо. Мисля, че това щеше да го изложи на прекалено голяма публичност, а той не обича такива неща. Дойде тук, в тази къща, седна на стола, на който седиш ти, попита ме какво знам за убийствата и аз му казах същото, което казах и на теб, всичко. След това си тръгна и повече не го видях. Дори не съм говорил с него, докато ти не дойде и не започна да разпитваш. А след теб се появи и Уолас и аз реших, че вече трябва да осведомя Ъпстийн. Уолас не ме притесняваше — има си начини да се справиш с такива неща, сигурен бях, че можем да го сплашим, когато се наложи. Но ти си друга работа. Знаех, че ще дойдеш пак, че решиш ли веднъж да ровиш в калта, няма да спреш, докато не изровиш костите. Ъпстийн ми каза, че хората му вече действат, за да спрат Уолас, и че трябва да ти разкажа какво знам. — Джими се облегна назад и замълча. — Сега вече знаеш всичко.

— И си го крил от мен през цялото време?

— Не съм го обсъждал дори с майка ти и, честно казано, се зарадвах, когато тя реши да те отведе в Мейн. Така нямаше да се чувствам отговорен за теб. Можех да се престоря, че съм забравил всичко.

— Щеше ли да ми кажеш, ако не бях дошъл да те разпитвам?

— Не. Какъв смисъл има? — След това, изглежда, премисли. — Виж, не знам, четох за теб и слушах разказите за хората, които си

намирал, за мъжете и жените, които си убил. Имаше нещо странно във всички тези случаи. Може би през последните няколко години си мислех, че е по-добре да ти кажа, за да... — Мъчеше се да намери точните думи.

— Какво „за да“?

Джими най-сетне реши как да се изрази, макар и мрачно:

— За да си готов за тях, когато отново се появят.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мобилният ми телефон иззвъня малко преди полунощ. Джими ми беше оправил леглото в свободната стая и аз седях на кухненската маса и все още се опитвах да осмисля разказа му. Почвата под краката ми вече не изглеждаше стабилна и не бях сигурен дали ще мога да остана изправен. Може би трябваше да се усъмня в разказа на Джими или поне да подходя скептично към някои подробности, докато лично не ги разследвам още малко, но не го направих. Дълбоко в сърцето си знаех, че всичко, което ми каза, е истина.

Погледнах екранчето на телефона си, преди да приема обаждането, но номерът бе непознат.

— Ало?

— Господин Паркър? Чарли Паркър?

— Да.

— Обажда се детектив Дъг Сантос от Шейсет и осми участък. Господине, бих искал да знам къде се намирате в момента?

Шейсет и осми участък покриваше района на Бей Ридж, където преди живеех със семейството си. Ченгетата от този участък, включително Уолтър Коул, първи пристигнаха на местопрестъплението в нощта, когато умряха Сюзън и Дженифър.

— Защо? — попитах. — Какво има?

— Моля ви, просто отговорете на въпроса ми.

— В Бруклин. В Бенсънхърст.

Тонът на гласа му се промени. Отначало бе само делови и рязък, а сега думите му прозвучаха по-тревожно. Не знам как се случи, но само за няколко секунди усетих, че съм станал евентуален заподозрян.

— Можете ли да ми дадете адреса? Бих искал да говоря с вас.

— За какво става дума, детектив? Късно е, а имах дълъг ден.

— Бих предпочел да ви го кажа лично. Адресът?

— Един момент.

Джими тъкмо се бе върнал от тоалетната. Изви въпросително вежди и аз закрих телефона с ръка.

— Полицай от Шейсет и осми участък. Иска да говори с мен. Имаш ли нещо против да се видя с него тук? Имам чувството, че ще ми трябва алиби.

— Разбира се — отговори Джими. — Как се казва?

— Сантос.

Джими поклати глава.

— Не го познавам. Малко е късно, но ако искаш, мога да завъртя няколко телефона и да разберем какво става.

Дадох адреса на Сантос. Каза, че до час ще пристигне. А в това време Джими започна да звъни на познатите си, макар че и Уолтър Коул оставаше вариант, ако неговите връзки не свършеха работа. Освен това изхвърли празните бутилки още докато водеше първия разговор, който се оказа достатъчен. Когато затвори, беше потресен.

— Извършено е убийство — каза.

— Къде?

— Няма да ти хареса. На „Хобарт“ 1219. Има мъртъв човек в кухнята на някогашната ти къща. Името му сигурно ще предизвика у теб смесени чувства — Мики Уолас.

Сантос пристигна половин час по-късно. Беше висок и мургав, вероятно на не повече от трийсет години. Имаше жадния вид на човек, твърдо решен да направи всичко в човешките възможности, за да се издигне максимално бързо в професията, и беше готов да мачка наред. Разочарова се, когато се оказа, че имам алиби за цялата вечер, при това осигурено от ченге. Все пак прие поканата за чаша кафе и макар да не се държа точно приятелски, все пак се поразмекна достатъчно, за да стане ясно, че вече не съм вероятен заподозрян.

— Познавахте ли този човек? — попита той.

— Възнамеряваше да пише книга за мен.

— А какво беше вашето отношение?

— Не беше добро. Опитах се да го разубедея.

— Нещо против да попитам как? — Ако Сантос имаше чувствителни като антени пипала, щяха да се размърдат в този момент. Може и да не бях убил Уолас лично, но пък имаше вероятност да съм наел някого, за да го стори.

— Заявих му, че няма да му съдействам. И се постарях никой друг да не му съдейства.

— Явно не е схванал намека. — Сантос отпи от кафето си. Остана приятно изненадан от вкуса му. — Хубаво кафе — отбеляза той пред Джими.

— „Блу Маунтин“ — поясни Джими. — Само най-доброто.

— Работили сте в Девети участък, така ли? — попита Сантос.

— Точно така.

Сантос насочи вниманието си отново към мен.

— Баща ви също е работил в Девети, нали?

Почти се възхитих на способността на Сантос толкова бързо да влиза в крак. Ако не беше следил случая ми преди, явно някой го бе запознал с основните моменти по телефона, докато бе шофирал към Бенсънхърст.

— Пак познахте.

— Бъбрите си за едно време, а?

— Това има ли общо със сегашния случай?

— Не знам, има ли?

— Вижте, детектив — казах, — исках Уолас да спре да се рови в живота ми, но не исках да умира. Ако смятах да го убивам, нямаше да го направя в стаята, където са били убити жена ми и дъщеря ми и щях да се погрижа да съм много далеч в същия този момент.

Сантос кимна.

— Май имате право. Знаем кой сте. Каквото и да говорят хората за вас, не сте глупав.

— Радвам се да го чуя — казах.

— Нали? — Въздъхна. — Преди да дойда тук, говорих с някои хора. Смятат, че това не е вашият стил.

— А казаха ли ви какъв е моят стил?

— Казаха, че едва ли бих искал да разбера, и аз им вярвам, но не бил като случилото се с Мики Уолас.

Чаках.

— Измъчвали са го с нож — поясни Сантос. — Неумело, но ефикасно. Допускам, че някой се е опитал да го накара да проговори. И след като е казал каквото знае, са му прерязали гърлото.

— И никой нищо не е чул?

— Не.

— Как е бил намерен?

— Полицайте от патрулната кола забелязали, че страничната порта на къщата е отворена. Заобиколили отзад и видели светлина в кухнята — малко фенерче, вероятно на Уолас, но ще го проверим за отпечатъци за всеки случай.

— И сега какво?

— Свободен ли сте?

— В момента ли?

— Сега, разбира се.

— Приключих тук — казах. При други обстоятелства щях да остана при Джими с надеждата на следващата сутрин, след като осмисля чутото, да изстискам от него и последната подробност. Може би щях да го помоля отново да прехвърлим всичко, за да сме сигурни, че нищо не е изпуснал, само че Джими беше изморен. Цяла вечер бе изповядвал не само своите грехове, но и греховете на други хора. Нуждаеше се от сън.

Знаех какво ще поиска от мен Сантос и знаех, че трябва да се съглася, колкото и да ме заболи.

— Бих искал да огледате къщата — каза Сантос. — Трупът не е там, обаче искам да видите нещо.

— Какво?

— Просто хвърлете един поглед, става ли?

Съгласих се. Казах на Джими, че сигурно ще дойда да поговорим пак след няколко дни, и той отговори, че ще си бъде тук. Би трябвало да му благодаря, но не го направих. Дълго беше крил от мен твърде много. Той остана на верандата и ни изпрати с поглед. Махна за сбогом, но аз не му отвърнах.

От години не бях стъпвал на „Хобарт Стрийт“ — откакто изнесох от там и последните семейни вещи, изхвърлих ненужните и задържах останалите. Мисля, че това беше една от най-трудните задачи, с които трябваше да се справя, тази служба в памет на мъртвите. С всяка вещь, която отделях настрана — рокля, кукла, шапка, играчка, — ми се струваше като предателство към паметта им. Би трябвало да запазя всичко, защото това бяха предмети, които те са докосвали и държали, и частица от тях бе останала във всички тези познати предмети, станали нелепи поради загубата. Отне митри дни. Спомням си как часове наред

седях на ръба на леглото ни с четката за коса на Сюзън в ръка, и галех останалите между зъбците косми. И това ли трябваше да изхвърля, или трябваше да го запазя заедно с червилото, заело нейната форма, с ружа, съхранил отпечатък от пръста ѝ, с неизмитата винена чаша с отпечатъци от устните и от ръцете ѝ? Какво трябваше да съхраня и какво трябваше да забравя? В крайна сметка май запазих твърде много. Или пък недостатъчно. Твърде много, за да успeya наистина да оставя миналото зад гърба си, и твърде малко, за да се потопя изцяло в спомените за тях.

— Добре ли сте? — попита Сантос, когато застанахме на портата.

— Не — отговорих. Видях телевизионните камери, светкавиците избухнаха в очите ми и оставиха след себе си светли точки. Видях патрулни коли и униформени мъже. И отново се върнах в онези времена, бях с разранени колене и разкъсани панталони, стисках главата си с ръце, а гледката на мъртвите тела се бе отпечатавала върху ретината ми.

— Нуждаете ли се от малко време?

Още светкавици, този път по-близо. Чух да викат името ми, но не реагирах.

— Не — казах отново и последвах Сантос към къщата.

Беше заради кръвта. Кръвта на пода в кухнята и по стените. Не можех да вляза в кухнята. Само гледах отвън, а коремът ми се разбунтува и по лицето ми изби пот. Облегнах се на хладното дърво на къщата и затворих очи, докато гаденето ми премине.

— Видяхте ли го? — попита Сантос.

— Да.

Знакът беше изрисуван с кръвта на Уолас. Вече бяха махнали тялото му, но положението, в което го бяха намерили, беше очертано. Беше изрисуван точно над мястото, където е била главата на Уолас. Наблизо по пода беше пръснато съдържанието на една пластмасова папка. Видях снимките и разбрах защо е идвал Уолас. Искал е да си представи на място убийствата и откриването на телата.

— Знаете ли смисъла на знака? — попита Сантос.

— Никога преди не съм го виждал.

— Нито пък аз, но подозирам, че извършителят просто се е подписал под стореното. Претърсихме и останалата част от къщата. Чисто е. Изглежда, всичко се е случило в кухнята.

Обърнах се да го погледна. Беше млад. Може би дори не разбираше значението на думите си. Но въпреки това не можех да му простя невежеството.

— Приключихме тук — казах.

Отдалечих се от него и поех право към следващата порция светкавици, телевизионни камери и изкрещени въпроси. Застинах за миг, когато си дадох сметка, че няма как да се махна от това място. Бях дошъл със Сантос. Нямах кола. Видях позната фигура под едно дърво — едър и висок мъж с къса сребриста коса, подстригана по войнишки. Бях объркан и ми отне малко време да го позная.

Тиръл.

Тиръл беше тук — човекът, който дори след като напуснах полицията, ми даде ясно да разбере, че според него мястото ми е зад решетките. Сега крачеше към мен. Уолас ми бе намекнал, че някои хора все пак са проявили желание да разговарят с него, и аз знаех, че Тиръл е един от тях. Неколцина репортери бяха забелязали, че той се приближава, и един от тях на име Макгари, който пишеше полицейски репортажи от толкова отдавна, че чак кожата му беше посиняла, извика името на Тиръл. От начина, по който вървеше по-възрастният мъж, беше ясно, че предстои някакъв сблъсък и че той ще се състои пред обективите на камерите и червените лампички на магнетофоните. Така искаше Тиръл.

— Кучи син! — провикна се той. — Ти си виновен.

Още светкавици и силната светлина на прожекторите, насочена към Тиръл. Беше пил, но не беше пиян. Подготвих се да се изправя лице в лице с него, но в този момент ме стисна нечия ръка и гласът на Джими Галахър каза:

— Ела, да те изведем от тук.

Въпреки изтощението ме бе последвал и аз му бях признателен. Видях изписаното по лицето на Тиръл безсилие, докато наблюдаваше как жертвата му се изплъзва, как губи звездния си миг пред камерите и как после още репортери се обръщат към него за коментар и той започва да плюе отрова.

Сантос проследи с поглед как Паркър си тръгва и как Тиръл подхваща разговор с репортерите. Не знаеше защо Тиръл обвинява Паркър за случилото се, но знаеше, че кръв разделя тези двама мъже. Щеше да поговори с Тиръл, когато му дойде времето. Обърна се и видя как един човек в хубав тъмен костюм, промъкнал се покрай кордона, се взира подир отдалечаващите се светлини на колата на Джими Галахър. Сантос се запъти към него.

— Господине, трябва да минете оттатък полицейската лента.

Мъжът отвори портфейла в ръката си и показа полицейска значка от управлението в Мейн, но без да вдига поглед към Сантос, който надуши възможност за повишение.

— Детектив Хансън? Мога ли да ви помогна с нещо?

Хансън се обърна към Сантос едва след като колата зави по „Марийн Авеню“ и се изгуби от поглед. Очите му бяха много тъмни точно като косата и костюма му.

— Съмнявам се — отговори той и се отдалечи.

Пренощувах в дома на Джими Галахър в чисто легло и сънувах една тъмна фигура, приведена над Мики Уолас, която шепнеше и кълцаше в къщата на „Хобарт Стрийт“, а зад тях, сякаш два филма се прожектираха един върху друг и показваха една и съща сцена от сходен ъгъл, но в различно време, видях друг мъж, наведен над жена ми, да ѝ говори тихо и да я кълца, а тялото на мъртвото ми дете лежеше проснато на пода наблизо в очакване и то на свой ред да бъде обезобразено. След това изчезнаха и в мрака остана само Уолас, кръвта шуртеше от раната на гърлото му, тялото му потръпваше. Умираще сам и уплашен на непознато място...

На прага на кухнята се появи жена. Беше облечена с лятна рокля, а до нея стоеше момиченце, стиснало с дясната си ръка тънката материя на роклята на майка си. Тръгнаха към проснатото тяло на Уолас, жената коленичи до него и погали лицето му, детето хвана ръката му и двете заедно го успокояваха, докато очите му се затвориха и той завинаги напусна този свят.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тялото на момичето беше увито в найлон, вързано за камък и потопено в езерото. Намериха го, когато една крава се подхлъзна и кракът ѝ се оплете във въжето, с което беше вързан найлонът. Докато вадеха от езерото кравата от ценната херефордска порода, заедно с нея извадиха и тялото.

Почти веднага след намирането на тялото местните жители от малкото южняшко градче в Айдахо Гуз Крийк се досетиха за кого става дума. Казваше се Мелъди Макрийди и бе изчезнала две години преди това. Гаджето ѝ Уейд Пиърс беше разпитван във връзка с изчезването ѝ и макар впоследствие полицията да го бе изключила като заподозрян, той се бе самоубил месец след изчезването на Мелъди или поне така гласеше официалният доклад. Беше се прострелял в главата, макар че не знаеха да притежава пистолет. Някои хора си казаха, че няма как да разбереш скръбта — или вината, понеже според други въпреки заключението на полицията Уейд Пиърс бе виновен за случилото се с Мелъди Макрийди, обаче тези подозрения се дължаха повече на всеобщата неприязън към семейство Пиърс, отколкото на истински улики за извършено от Уейд престъпление. Въпреки това дори убедените в невинността на Уейд не съжаляваха много, когато той се застреля, понеже беше зловна откачалка като всички останали в семейството. Мелъди Макрийди се бе свързала с него, понеже и собственото ѝ семейство беше не по-малко особено. Всички знаеха, че тази работа ще свърши зле. Просто не бяха очаквали кръвопролитие и труп, изваден от езерото, привързан за крака на крава.

Бяха проведени ДНК тестове, за да потвърдят самоличността на младата жена и за да бъдат открити евентуални следи от убиеца ѝ, хвърлил тялото в старото езеро Сайдис, но беше минало прекалено много време, затова следователите бяха скептични и не се надяваха да открият нищо съществено.

За тяхна изненада обаче от найлона бе свален използваем отпечатък. Пуснаха го в базата данни на ФБР и детективите, които разследваха случая с намереното тяло, зачакаха. Системата на ФБР

беше претоварена с молби от различни правоохранителни органи и проверката щеше да отнеме седмици, а може би и месеци в зависимост от това колко спешен е случаят и от натовареността на системата. Случи се така, че отпечатъците бяха пуснати през базата данни само след две седмици, но не беше открито съвпадение. Заедно с отпечатъците беше пусната и снимка на знака, издълбан в скала близо до езерото. Същата снимка накрая стигна до Пети отдел на Службата за национална сигурност, която събираще разузнавателни данни за ФБР и провеждаше контраразузнавателни операции, свързани с националната сигурност и с международния тероризъм.

Пети отдел на СНС беше просто един секретен компютърен терминал в нюйоркската полиция на „Федерал Плаза“. Връзката му със СНС и новото име Пети отдел беше само за удобство и бе одобрено от Централния съвет, за да бъде осигурено бързото и безусловно съдействие на полицията. Пети отдел отговаряше за всички разследвания, свързани дори периферно с разследването на действията на убиеца, известен като Пътника и причинил смъртта на много мъже и жени в края на деветдесетте години, сред които бяха Сюзън и Дженифър Паркър, съпругата и дъщерята на Чарли Паркър. С течение на времето Пети отдел бе включил и по-ранна информация за смъртта на човек на име Питър Акерман в Ню Йорк в края на шейсетте години, за застреляната неидентифицирана жена на Геритсън Бийч няколко месеца по-късно и за убийствата в Пърл Ривър, в които беше замесен Уил Паркър. Тази информация беше събрана от специален агент, оглавяващ местния нюйоркски клон на организацията, и впоследствие предадена на един от неговите наследници на поста. Освен това файловете съдържаха всички известни материали относно случаите, по които бе работил Чарли Паркър, откакто беше станал частен детектив.

Други служби, сред които и Нюйоркското полицейско управление, бяха наясно с принадлежността на Пети отдел, но само двама души имаха достъп до архивите на организацията: специалният агент, оглавяващ нюйоркския клон на организацията, Едгар Рос и неговият помощник Брад. Тъкмо помощникът почука на вратата на шефа си десет минути след като бе получена молбата за проверка на отпечатъка.

— Това няма да ти хареса — каза той.

Рос вдигна поглед, докато Брад затваряше вратата зад гърба си.

— Никога не ми харесва нищо, което ми съобщаваш. Никога не носиш добри новини. И никога не носиш кафе. Какво има?

Брад, изглежда, не изгаряше от желание да му даде материалите като дете, което се притеснява да даде на учителя си пълното с грешки домашно.

— Молба до базата данни на ФБР за проверка на пръстов отпечатък, свален от труп, захвърлен в Айдахо. Местно момиче, Мелъди Макрийди. Изчезнала е преди две години. Тялото било намерено в езеро, увито в найлон. Отпечатъкът е от найлона.

— Имаме ли съответствие?

— Не, но има още нещо — снимка. Това ме притесни.

— Защо?

Брад доби притеснен вид. Макар че работеше за шефа си вече почти пет години, всичко, свързано с Пети отдел, го караше да е на тръни. Беше чел подробности за някои други случаи, които автоматично бяха отпращани на вниманието на отдела. И от всеки без изключение го полазваха тръпки.

Също така без изключение с всеки от тях пряко или периферно беше свързан човек на име Чарли Паркър.

— Отпечатъците нямат съответствие, но знакът има. Намерен е и преди до два други трупа. Първият е на непозната жена, извадена от Шел Банк Крийк в Бруклин преди около четирийсет години, след като е била застреляна от полицаи. Така и не установили самоличността и. Вторият е свързан с тялото на млада жена, застреляна в автомобил в Пърл Ривър преди около двайсет и шест години. Името ѝ е Миси Гейнс, бегълка от Джърси.

Рос затвори очи и зачака Брад да продължи.

— Гейнс била застреляна от бащата на Чарли Паркър. Другата жена била убита от партньора на бащата шестнайсет години преди това.

Сега вече той неохотно подаде папката на шефа си. Рос разгледа знака на първата страница от случая с Макрийди и го сравни със знака от по-ранните убийства.

— По дяволите — възкликна той.

Брад почервения, макар да знаеше, че не е виновен за онова, което ще последва.

— Има и по-лошо — каза той. — Погледнете втория лист. Това е намерено издълбано в дърво близо до тялото на онзи младеж Боби Фарадей.

Рос погледна. Този път изруга още по-силно.

— Третият знак е издълбан в дърво близо до задната врата на дома на семейство Фарадей. Предположението на следователите било, че са се самоубили, но началникът на полицията, някой си Дашът, не бил толкова сигурен. Намерили знака едва пет дни по-късно.

— А ние го получаваме чак сега?

— Щатската полиция не го изпратила нагоре. Там си пазят територията. В крайна сметка на Дашът просто му писнало от липсата на напредък и действал през главите им.

— Намери ми всеки възможен документ за момичето Макрийд и за семейство Фарадей.

— Вече пътуват — увери го Брад. — Трябва да са тук до един час.

— Върви да ги чакаш.

Брад се подчини и тихо затвори вратата зад себе си.

Рос сложи документите до няколко снимки, оставени върху бюрото му малко по-рано сутринта. Бяха от местопрестъплението на убийството от предишната нощ, извършено на „Хобарт Стрийт“, и на тях се виждаше знакът, нарисуван на стената на кухнята с кръвта на Мики Уолас.

Осведомиха Рос за убийството само час след намирането на трупа на Уолас и той поиска снимки и копия от всички документи, свързани със случая, да бъдат на бюрото му до девет на следващата сутрин. Щом зърна символа, Рос започна да замита следите. Обади се в централното полицейско управление и символът беше заличен от стената на кухнята. Свързаха се с всички присъстващи на местопрестъплението и ги предупредиха, че символът е много важен за случая и че споменаването му извън рамките на разследващия екип ще предизвика дисциплинарни мерки и дори до уволнение без право на обжалване. Беше поставена допълнителна защита на всички файлове с данни за убийствата в Пърл Ривър, за стрелбата на Геритсън Бийч и за злополучната смърт на Питър Акерман на кръстовището на Седемдесет и осма и Първа улица няколко месеца преди това. Защитата не даваше достъп до тези данни без изричното позволение и

на Рос, и на заместник-началниците на нюйоркската полиция по разузнаването и по специалните операции, въпреки че всички важни файлове бяха старателно „стерилизирани“ след събитията в Пърл Ривър, за да са сигурни, че всякакви съответствия, които може да се появят впоследствие, ще бъдат насочени към кабинета на комисаря и после към Пети отдел, след като такъв бе сформиран. Всякакви запитвания, свързани с тях, незабавно биваха маркирани предупредително.

Рос знаеше, че смъртта на репортер, макар и бивш, ще привлече другите репортери като мухи, а обстоятелствата около смъртта на Уолас, убит в същата къща, където десетилетие преди това са били извършени две нашумели убийства, щеше да привлече допълнително вниманието им. Важно беше разследването да бъде проведено тихомълком, но не биваше да прекаляват, понеже по-ориентираните репортери щяха да надушат, че крият нещо. Затова съвместно с главното полицейско управление бе взето решение пред медиите да бъде представено подходящо състрадателно „лице“ и чрез поредица от старателно контролирани неофициални брифинги да бъде разпространена достатъчно информация, за да може медиите да се кротнат и да не предприемат нищо опасно за хода на разследването.

Рос прокара пръсти по изрисувания на стената знак, после извади четири различни снимки от различни папки върху бюрото си. След малко бюрото му се покри с еднакви изображения — знаци, дамгосани в плът, издълбани в дърво и в камък.

Рос завъртя стола си към прозореца и зарея поглед над града. В същото време набра номер, използвайки специално подсигурана линия. Вдигна жена.

— Бих искал да разговарям с равина, моля — каза Рос.

Изчака и след няколко секунди Ъпстийн се обади.

— Рос е.

— Очаквах да се обадите.

— Значи сте чули?

— Снощи получих предупредително обаждане.

— Знаете ли къде е Паркър?

— Снощи господин Галахър го е подслонил в дома си.

— Колко широко известно е това?

— Медиите не знаят. Господин Галахър е проявил предпазливостта да свали регистрационните номера на автомобила си, когато си е дал сметка, че най-вероятно ще трябва да участва в спасителна мисия.

Рос си отдъхна. Знаеше, че поради липсата на водеща към Ню Йорк следа репортерите вече се бяха опитали да проследят Паркър чрез бара в Мейн, където работеше. Обади се в местното управление в Портланд, за да помоли проверка с патрулка, и узна, че пред дома на Паркър има два автомобила и телевизионен микробус, а също и че собственикът на „Голямата изгубена мечка“ казал на агента, че го принудили да окачи на вратата надпис „Забранено за репортери“. За да се погрижи молбата му да бъде спазвана, той побързал да наеме двама здравеняци с набързо изработени фланелки с надпис „Забранено за репортери“, които да охраняват входа. Според агента те двамата чакали да започнат работа по време на неговото посещение в бара. Заявил, че несъмнено са двама от най-солидните здравеняци, които е виждал през живота си.

— А в момента? — попита Рос.

— Паркър си е тръгнал от дома на Галахър днес сутринта поясни Ъпстейн. — Нямам представа къде е.

— Говорили ли сте с Галахър?

— Казва, че не знае къде е отишъл Паркър, но потвърди, че той вече знае всичко.

— Значи ще дойде да ви търси.

— Подготвен съм.

— Ще ви изпратя някои материали. Сигурно ще ви заинтригуват.

— Какви материали?

— Помните ли знака, намерен върху тялото на мъртвите жени в Шел Банк Крийк и в Пърл Ривър? Пред мен има още три такива — единият е отпреди две години, а другите са от по-рано тази година. Всеки случай, изглежда, е бил свързан с убийство.

— Тя оставя знаци, следи за Другия.

— А сега партньорът ѝ оставя името си, изписано с кръв на стената на предишната къща на Чарли Паркър, така че явно и той прави същото.

— Дръжте ме в течение, моля ви.

— Непременно.

Двамата се сбoguваха и затвориха. Рос повика Брад и му нареди да следи мобилния телефон на Паркър и да изпрати двама човека при равин Ъпстийн.

— Искам да разбере къде е Паркър преди края на деня нареди Рос.

— Да го приберем ли?

— Не, само се постарайте нищо да не му се случи — отговори Рос.

— Не е ли малко късничко за това? — попита Брад.

— Изчезвай от тук — сряза го Рос, но мислено призна, че въпросът е напълно основателен.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Обадих се на Ъпстийн от уличен телефон на Второ авеню пред един индийски ресторант, където предлагаша бюфет от „всичко, което можете да изядете“, но никой не искаше да вкуси, поради което в опит да посъживи бизнеса мъж с тъжно лице и ярка полиестерна риза стоеше на вратата и раздаваше листовки, които никой не искаше да чете. Ръмеше и влажните листовки провисваха в ръката му.

— Очаквах да се обадите — каза Ъпстийн, когато вдигна телефона.

— Доколкото разбирам, от доста време — отговорих.

— Допускам, че искате да се видим.

— Правилно допускате.

— Елате на обичайното място. Късно. В девет часа. С нетърпение очаквам да се видим отново.

И после затвори.

Бях отседнал в апартамент на Двайсета и на Втора улица точно над една шлосерска работилница. Имаше две прилично големи стаи с отделна кухня, която никога не е била използвана, и баня, достатъчно голяма, за да поеме едно пълно завъртане на човешко тяло, стига въпросният човек да не разперва ръце. Имаше легло, канапе и няколко кресла, а също и телевизор и дивиди, но нямаше кабелна. Нямаше и телефон и затова се бях обадил на Ъпстийн от уличен телефон. Въпреки това останах на линия само колкото да си уговорим срещата. Вече се бях подсигурил и бях свалил батерията от мобилния си телефон, и бях купил временен апарат от един магазин.

Купих малко сладкиши от съседната пекарна, после се върнах обратно в апартамента. Хазяинът седеше на стол отдясно на прозореца на дневната. Чистеше пистолета си „Загзауер“, което не е обичайно занятие на хазяите в апартаментите на техните наематели, освен ако въпросният хазяин не е Луис.

— Е? — попита той.

— Ще се срещна с него довечера.

— Искаш ли компания?

— Няма да навреди да има още една сянка.

— Това расистка забележка ли е?

— Не знам. Можеш ли да пееш средновековни песни?

— Не, обаче съм ти донесъл пистолет. — Извади малък пистолет от кожения си сак и го подхвърли на канапето.

Извадих пистолета от кобура. Беше дълъг осемнайсетина сантиметра и тежеше по-малко от килограм.

— „Кимбер ултра десет Н“ — осведоми ме Луис. — Пълнител с десет куршума. Задният край на приклада е остър, затова внимавай.

Прибрах пистолета в кобура и му го подадох.

— Майтапиш се — възкликна той.

— Не. Искам си разрешителното обратно. Пипнат ли ме с това, свършено е с мен. Жив ще ме одерат и ще изхвърлят трупа в океана.

От кухнята се появи Ейнджъл. Носеше кана с кафе.

— Значи смяташ, че убиецът на Уолас го е измъчвал, за да разбере каква музика обича да слуша, така ли? — попита той. — Нарязали го така, че да ти покажат, че знаят за теб.

— Не знаем това със сигурност.

— Да, и за еволюцията не знаем със сигурност, нито за климатичните промени, нито за гравитацията. Убили го в предишната ти къща, докато те проучвал, а после някой се подписал с кръв. Много скоро този някой ще опита да направи с теб онова, което е направил с Уолас.

— Затова Луис ще ми пази гърба довечера.

— Да — потвърди Луис, — понеже ако мен ме пипнат с пистолет, няма проблем. Черните винаги се измъкват от обвинения за притежание на оръжие.

— Чух те — отбеляза Ейнджъл. — Мисля, че става дума за самозащита, престъпление между черни братя.

Взе плика със сладкишите, разкъса хартията и го остави върху малката и надраскана масичка. След това ми наля чаша кафе и седна до Луис, а аз се заех да им разкажа всичко, което бях научил от Джими Галахър.

Центърът „Оренсанс“ си беше все същият — това установих, докато се приближавах към него малко след полунощ. Все още се

издигаше внушително на „Норфък Стрийт“, между Ист Хюстън и Стантън, неоготическа постройка, проектирана от Алегзандър Зелтцър през деветнайсети век за пристигащите германски евреи и вдъхновена от прочутата катедрала в Кьолн и от основите на немския романтизъм. Навремето сградата е била известна като „Аншеи Чешед“, „доброжелателен народ“, преди да се слее с храма „Еманюел“ едновременно с преместването на германските евреи от Клайне Дойчланд в Лоуър Манхатън в Ъпър Ист Сайд. На тяхно място се настанили евреи от Източна и Южна Европа, а кварталът станал гъсто населен с хора, които все още се мъчели да се справят с този нов свят и социално, и езиково. „Аншеи Чешед“ се превърнал в „Аншеи Слоним“ на името на град в Полша и това име се запазило до шейсетте години, когато сградата започнала да се руши. Спасил я скулпторът Анхел Оренсанс и я превърнал в културен и исторически център.

Не знаех каква е връзката на равин Ъпстийн с центъра „Оренсанс“. Какъвто и да беше статутът му, не беше официален, но несъмнено бе влиятелен. Виждал съм някои от тайните, които центърът криеше под красивия си интериор, а Ъпстийн беше техният пазител.

Когато влязох, имаше само един възрастен човек, който метеше пода. Вперих поглед в него — беше тук и при последното ми посещение и също метеше пода. Сигурно винаги беше тук: чистеше, лъскаше, наблюдаваше. Погледна ме и кимна.

— Равинът не е тук — каза той, догаждайки се инстинктивно, че едва ли има друга причина за присъствието ми на това място.

— Обадох му се — поясних. — Очаква ме. Ще дойде.

— Равинът не е тук — повтори мъжът и вдигна рамене.

Седнах. Нямах смисъл да продължавам спора. Старецът въздъхна и отново се зае с метенето.

Мина половин час, после един час. От Ъпстийн нямаше и следа. Когато най-сетне се надигнах да си ходя, старецът седеше на пода, стиснал между коленете си изправената метла като знаме.

— Казах ви.

— Да, казахте ми.

— По-добре слушайте.

— Често ми го повтарят.

Той поклати печално глава.

— Равинът вече не идва често тук.

— Защо?

— Мисля, че изгуби благоразположението им. Или пък вече е прекалено опасно за него, за всички нас. Срамота. Равинът е свестен човек, мъдър човек, но някои хора смятат, че не е подходящ за това, за този Бет Шалом. — Явно забеляза, че се озадачих, защото поясни: — Дом на мира. Не „Шеол“, не тук.

— Шеол ли?

— Ад — каза той. — Не тук. Вече не.

И потупа многозначително с крак по пода, сочейки тайното място долу. При последното ми посещение в центъра „Оренсанс“ Ъпстийн ми беше показал една охранявана килия под мазетата на сградата. Вътре на сигурно място бе затворено нещо, което наричаше себе си „Китим“, демон, който искаше да бъде човек, или човек, който мислеше себе си за демон. А сега, ако думите на стареца бяха истина, Китим вече го нямаше тук, прогонен бе заедно с Ъпстийн, който го бе заловил.

— Благодаря ви — казах.

— Бевакасах — отговори той. — Бетакх ба-Адонай ва'асеитов.

Оставих го там и излязох на студеното пролетно слънце. Явно бях дошъл напразно. Ъпстийн вече не беше в свои води в центъра „Оренсанс“ или пък центърът вече не бе склонен да одобрява присъствието му. Озърнах се, едва ли не очаквайки да го видя да ме чака наблизо, но от равина нямаше и следа. Нещо се бе случило — той нямаше да дойде. Опитах се да открия с поглед Луис, обаче и от него нямаше следа. Все пак знаех, че е наблизо. Слязох по стълбите и се запътих към Стантън. След минута усетих, че някой тръгва редом с мен. Погледнах наляво и видях млад евреин с кипа и свободно кожено сако. Дясната му ръка беше пъхната в джоба на якето. Стори ми се, че различавам дулото на малък пистолет, притиснато в кожата на дрехата. Зад мен вървеше друг млад мъж. И двамата изглеждаха силни и бързи.

— Доста се забави вътре — каза мъжът отляво. Имаше съвсем лек акцент. — Кой да предположи, че имаш такова търпение!

— Старая се — отговорих.

— Чувам, че имаш нужда.

— Е, опитвам се. Ще ми кажете ли къде отиваме?

— Решихме, че би искал да хапнеш нещо.

Насочиха ме към Стантън. Между един магазин за деликатеси, който явно не бе зареждал с прясна стока от предишното лято, ако се съди по умрелите насекоми между бутилките и бурканите на витрината, и шивашко ателие, чийто собственик явно смяташе, че памукът и коприната са проява на краткотрайна мода, която накрая ще отстъпи пред изкуствените тъкани, имаше малко кашерно ресторантче. Беше осветено мъжделиво, вътре имаше четири маси от тъмно дърво и покрити със следи от чаши с горещо кафе и запалени цигари, наслоявани с десетилетия. Табела на английски и на иврит на прозореца оповестяваше, че заведението е затворено.

Само една от масите беше заета. Ъпстийн седеше с лице към вратата и с гръб към стената. Беше облечен с черен костюм, бяла риза и черна вратовръзка. На закачалка зад главата му висеше тъмно палто, върху което беше нахлупена черна шапка с тясна периферия — сякаш притежателят на дрехите не седеше точно под тях, а неотдавна се бе дематериализирал и от предишното му съществуване бяха останали само дрехите.

Единият млад мъж взе стол и го отнесе навън, после седна с гръб към прозореца. Спътникът му, който ме заговори на улицата, седна вътре, но от другата страна на вратата. Не гледаше към нас.

На плота имаше жена. Беше може би на четирийсет и няколко години, но в тъмната вътрешност на заведението можеше да мине с десетина години по-млада. Косата и беше много тъмна и когато минах покрай нея, не видях изобщо да е прошарена. Беше красива и ухаеше леко на карамфил и канела. Кимна ми, но не се усмихна.

Седнах срещу Ъпстийн и се извърнах така, че и аз да съм с гръб към стената и да виждам вратата.

— Можеше да ми кажеш, че си персона нон грата в центъра „Оренсанс“ — казах му.

— Можех, но нямаше да отговаря на истината — отговори той.
— Взето бе решение, което беше изцяло взаимно. Твърде много хора влизат там. Не е справедливо и разумно да ги излагаме на опасност. Съжалявам, че се наложи да чакаш, но си имахме причина — наблюдавахме улиците.

— И открихте ли нещо?

Очите на Ъпстийн проблеснаха.

— Не, обаче ако бяхме навлезли по-надълбоко в тъмните сенки, сигурно нещо или някой щеше да намери нас. Подозирам, че не си дошъл сам. Прав ли съм?

Луис е наблизил — отговорих.

— Загадъчният Луис. Хубаво е да имаш такива приятели, но е лошо да се нуждаеш толкова от тях.

Жената ни поднесе храна, баба гханоудж и малки парчета пита, бурека и пилешко, сготвено с оцет, маслини, стафиди и чесън, и гарнитурата от кускус. Ъпстийн ме покани с жест, но аз не хапнах.

— Какво има? — попита той.

— За центъра „Оренсанс“. Не вярвам, че наистина си в такива добри отношения с тях.

— Наистина ли?

— Нямам паство. Не проповядвам. Където и да отидеш, винаги имаш поне по един въоръжен телохранител. А днес са двама. Пък и си спомням нещо, което ми каза отдавна. Докато разговаряхме, ти използва името „Исус Христос“, което не ми се стори много ортодоксално за теб. Не мога да се освободя от подозрението, че вероятно си си навлякъл известно неодобрение.

— Ортодоксално ли? — засмя се той. — Не, аз съм най-неортодоксалният евреин, но въпреки това съм евреин. Ти си католик, господин Паркър...

— Лош католик — поправих го аз.

— Не мога да правя подобни преценки, но въпреки това знам, че има различни нива на католицизма. Боя се, че юдаизмът има още повече. Моето е по-смътно от повечето други нива и понякога се питам дали не съм бил откъснат от своя народ прекалено дълго. Улавям се да изговарям думи, които не би следвало да изговарям, правя лапсуси, които ме злепоставят, и още по-зле, имам съмнения, които са доста мъчителни. Затова може би наистина би било правилно да се каже, че съм напуснал „Оренсанс“, преди да ме помолят да напусна. Сега по-добре ли се чувстваш? — Отново ме покани с жест: А сега яж. Вкусно е. Освен това домакинята ни ще се обиди, ако не опиташ каквото е приготвила.

Не си бях уговорил среща с Ъпстийн, за да си играем на думи или да опитам от местната кухня, само че той притежаваше уменията

да насочва разговора в желаната от него посока, а аз бях в неизгодно положение още от мига, в който бях дошъл тук да се срещна с него. Обаче нямах избор. Не можех да си представя Ъпстийн или пазачите му да допуснат друг ход на събитията.

Затова хапнах. Учтиво се осведомих за здравето на Ъпстийн и на близките му. Той попита за Сам и за Рейчъл, но не се поинтересува от повече подробности за живота ни. Явно знаеше, че с Рейчъл вече не сме заедно. Всъщност бях убеден, че Ъпстийн знае почти всичко за живота ми и че винаги е било така още от мига, в който баща ми се е обърнал към него във връзка с онзи знак на тялото на премазания от камиона мъж, чиято партньорка впоследствие убила рождената ми майка.

Когато се нахранихме, ни поднесоха баклава. Предложиха ми кафе и аз приех. Налях си и малко мляко, а Ъпстийн възкликна:

— Какъв лукс! Да можеш да се насладиш на кафе с мляко толкова скоро след храна.

— Прости невежеството ми...

— Според едно от правилата на кашрут — поясни Ъпстийн — е забранено да се консумират млечни продукти до шест часа след хранене. „Не вари яре в майчиното му мляко“, пише в Изход. Както виждаш, по-ортодоксален съм, отколкото смяташ.

Жената се навърташе наблизко и чакаше. Благодарих ѝ за любезността и за храната. Въпреки намерението си бях хапнал повече, отколкото възнамерявах. Този път тя се усмихна, но не каза нищо. Ъпстийн направи почти незабележим знак с лявата си ръка и жената се оттегли.

— Глухоняма е — каза той, когато жената се обърна с гръб.

— Чете по устните, но няма да го направи с нас.

Погледнах към жената. Не гледаше към нас, четеше вестник, навела глава.

Вече бе настъпил моментът да се изправа срещу него, но усетих как гневът ми донякъде се е изпарил. И той като Джими Галахър бе крил твърде много твърде дълго, но си имаше основателни причини.

— Знам, че разпитваш — каза Ъпстийн. — Знам и че си получил някои отговори.

— Трябваше да ми кажеш, когато се запознахме — казах и усетих, че звуча като сприхав тийнейджър.

— Защо? Защото смяташ, че имаш право да знаеш?

— Имах баща и две майки. И всички те са умрели заради мен.

— Точно затова не можех да ти кажа — отговори Ъпстийн. Какво щеше да направиш? Когато се запознахме, все още беше гневен и изпълнен с насилие човек — скърбеше, търсеше отмъщение. Не можех да ти се доверя. Според някои хора все още не може да ти се гласува доверие. И не забравяй, господин Паркър, когато се запознахме, бях изгубил сина си. Бях притеснен за него, не за теб. Болката и скръбта не са твоя запазена територия.

Но въпреки това имаш право. Трябваше да ти кажем отдавна, но може би ти си избрал подходящия за себе си момент. Сам си решил кога да започнеш да задаваш въпроси и това те доведе тук. Повечето ти въпроси вече са получили отговор. Ще направя всичко по силите си, за да ти дам отговор на останалите.

Сега, когато моментът беше настъпил, не знаех откъде да започна.

— Какво знаеш за Каролайн Рос?

— Почти нищо. Родена е в градче, което в момента е предградие на Хартфорд, Кънектикът. Баща ѝ е починал, когато била шестгодишна, а майка и — когато станала на деветнайсет. Няма други живи роднини. Ако човек търси анонимност, тя е безукорният избор.

— Но тя не е била анонимна. Някой я е търсел.

— Така изглежда. Майка ѝ е загинала при пожар, а разследването е показало, че пожарът може да е бил умишлен.

— Може?

— Запалена цигара на дъното на кофа за смет и натрупани отгоре хартии, а също и газова печка с вентил, който не бил завъртян докрай. Възможно е да е нещастен случай, само че нито Каролайн, нито майка ѝ са пушили.

— Гост?

— Според Каролайн през онези нощ никой не им е идвал на гости. Понякога майка ѝ приемала мъже, но през нощта, в която умряла, двете с Каролайн били сами в къщата. Майка ѝ си била пийнала. Спяла на канапето, когато избухнал пожарът, и най-вероятно умряла още преди пламъците да стигнат до нея. Каролайн излязла през горния прозорец и се спасила. Когато се запознахме, ми разказа, че е забелязала двама души, които наблюдавали горящата къща от гората

— мъж и жена. Държали се за ръце. Но някой вече бил вдигнал тревога, съседите се спуснали да ѝ помагат, пожарните вече били на път. Най-важно било да се погрижи за майка си, обаче първият етаж вече горял целият. Когато отново си спомнила за мъжа и жената, те били изчезнали.

Сподели с мен убеждението си, че тези двамата в гората са причинили пожара, но когато каза на полицията, те решили, че хората, които е видяла, нямат връзка със случая или че става дума само за фантазиите на опечалена млада жена. Само че Каролайн ги видяла отново малко след погребението на майка си и се убедила, че възнамеряват да направят с нея същото, каквото и с майка ѝ. Дори че още от самото начало мишената била тя.

— Защо е решила така?

— Просто го усещала. От начина, по който я наблюдавали, от начина, по който се чувствала, докато я наблюдавали. Наречи го инстинкт за оцеляване. Каквато и да била причината, тя напуснала града малко след погребението на майка си с намерението да си намери работа в Бостън. Там някой се опитал да я бутне под влака в метрото. Усетила нечия ръка на гърба си и залитнала на ръба на перона, но някаква млада жена я издърпала назад и я спасила. Каролайн се озърнала и забелязала мъж и жена да се отдалечават към изхода. Жената се обърнала назад и Каролайн я познала — същата от Хартфорд. Видяла ги за втори път на южната гара, докато се качвала на влака за Ню Йорк. Наблюдавали я от перона, но не я последвали.

— Кои са те?

— Тогава не знаехме, сега също не сме съвсем сигурни. Е, знаем името на мъжа, премазан от камиона, и на момичето, което баща ти убил в Пърл Ривър, но имената се оказаха напълно безполезни. Установяването на самоличността им не помогна да намерим обяснение защо преследват Каролайн Рос или теб.

— Баща ми смяташе, че Миси Гейнс и жената, убила майка ми, са един и същи човек — казах. — По същата логика вероятно е смятал, че Питър Акерман и младежът, умрял заедно с Миси Гейнс, са един и същ човек. Това възможно ли е?

— И двамата сме били свидетели на странни неща през годините, откакто се познаваме — отговори Ъпстийн. — Откъде да знаем какво да вярваме и какво да отхвърляме? И все пак нека най-

напред да разгледаме най-логичното или най-достоверното обяснение: за период от четирийсет години някой многократно изпраща двойка убийци, мъж и жена, на поредица от нападения, чиято цел си ти или твои близки хора. Когато двойката умира, на нейно място идват други двама. Тези убийци се разпознават по знак на ръката — един на жената и един на мъжа, ето тук — посочи той едно място по средата между китката и лакътя на лявата си ръка. — Не можем да намерим причина поредица от двойки да бъдат изпращани да правят това.

Разследването на случаите с Миси Гейнс, Джоузеф Драйдън и Питър Акерман установи, че и тримата са водили напълно нормално съществуване през по-голямата част от живота си. Акерман е бил семеен човек, Миси Гейнс е била типична примерна тийнейджърка, а Драйдън вече е бил хулиган, но не по-различен от мнозина други. И после в даден момент поведението им се променя. Откъсват се от семейството и от приятелите си. Намират представител на другия пол, когото не са познавали до този момент, осъществяват връзка с него и започват да преследват привидно първо Каролайн Рос, а после, в случая с Гейнс и Драйдън, теб. Значи това е логичното обяснение — коренно несъвместими двойки, свързани единствено от желанието да навредят на теб или на семейството ти и действащи или по собствена воля, или по волята на някой друг.

— Ти обаче не вярващ в логичното обяснение.

— Не, не вярвам.

Ъпстийн се пресегна зад себе си и порови в джоба на палтото си, откъдето извади фотокопие и го разгърна върху масата. Беше копие на някаква научна статия и на снимката се виждаше летящо насекомо — оса.

— Какво знаеш за осите, господин Паркър?

— Жият.

— Вярно е. Някои от тях, най-голямата група от разред хименоптера, са и паразити. Набелязват си насекомо гостоприемник — паяк, стоножка, — като снасят яйца, които нападат гостоприемника отвън, или снасят яйца вътре в самия гостоприемник. В крайна сметка се появяват големи ларви, които поглъщат гостоприемника. Такова поведение е относително често в природата, при това не само сред осите. Ихневмонът например използва паяците и листните въшки като гостоприемници на своите малки. Когато вкара в тях яйцата си, вкарва

и отрова, която парализира гостоприемника. След това малките им изяждат гостоприемника отвътре навън, като започват от органите, които са най-малко необходими за оцеляването му, например мазнините и червата, за да запазят гостоприемника жив колкото е нужно, преди да се заемат с жизненоважните органи. В крайна сметка от него остава само празна черупка. Начинът, по който го изяждат, показва известна степен на инстинктивно разбиране, че живият гостоприемник е по-полезен от мъртвия, но иначе целият процес е доста примитивен, да не кажа дори безспорно отвратителен. — Ъпстийн се приведе напред и почука по снимката на осата: Така, има една разновидност паяци, *Plesiometa argyra*, които се срещат в Коста Рика. Осите използват и него за гостоприемник, но по доста интересен начин. Осата напада паяка и временно го парализира, като снася яйцата си на върха на коремчето на паяка. След това отлита и паякът възвръща способността си да се движи. Той продължава да функционира както винаги, плете мрежите си и улавя насекоми, въпреки че ларвите на осата са прилепнали към коремчето му и се хранят със соковете му през малки отвори. Това положение продължава може би две седмици и после се случва нещо много странно — поведението на паяка се променя. По някакъв неизвестен механизъм ларвите с помощта на отделяни от тях химически вещества принуждават паяка да промени структурата на мрежата си. Вместо кръгла мрежа той започва да гради по-малка и по-укрепена платформа. След като я завърши, ларвите убиват гостоприемника си и си правят пашкул в новата мрежа, където са в безопасност от вятъра, дъжда и хищните мравки. Започва следващият етап от развитието им. — Ъпстийн се поотпусна. — Представи си, че заменим осите с бродещи духове и паяците — с хора, и тогава може би ще започнем да разбираме как така наглед обикновени мъже и жени могат в даден момент да се променят коренно и бавно да умрат вътрешно, оставайки все същите външно. Интересна теория, не смяташ ли?

— Достатъчно интересна, за да стане причина един човек да бъде прокуден от местния културен център.

— Или изпратен в лудница, ако е проявил неблагоприятното да изрече тези мисли на глас, само че ти не за пръв път чуваш за подобни неща — за духове, които прелитат от тяло в тяло, и за хора, които явно живеят повече от отреденото им време, бавно се разлагат, но не умират.

Спомних си за Китим, затворен в килията си, затворил се вътре в себе си като насекомо, заспало зимен сън, въпреки че тялото му вехне. И за едно същество на име Брайтуел, което зърнах на стогодишно изображение, на снимка от Втората световна война и накрая в тази епоха, докато преследваше друго същество като самия себе си, човешко по форма, но не и по природа. Да, знаех за какво говори Ъпстийн.

— Разликата между паяка и човешкото същество обаче е въпрос на съзнание, на тип чувственост — отбеляза Ъпстийн. — Тъй като трябва да допуснем, че паякът не осъзнава собствената си самоличност като паяк, тогава, ако оставим настрана болката от унищожението му, той не разбира какво му се случва, когато поведението му започне да се променя и най-накрая умре. Само че човешкото същество би доловило промените във физиката си или, още по-точно, в психиката си, в поведението си. Най-малкото би се притеснило. Възможно е дори гостоприемникът да потърси консултация с лекар или с психиатър. Би се подложил на изследвания. Би предизвикал усилия за откриване на източника на дисбаланса.

— Но в случая не става дума за паразитни мухи или за оси.

— Не, става дума за нещо, което не можем да видим, но което изяжда гостоприемника също толкова несъмнено, както ларвите на осата изяждат паяка, само в този случай онова, което бива отнето, е *самоличността*. Нещо у нас постепенно започва да усеща това *друго*, което ни унищожавя, и ние се съпротивляваме на мрака, когато започне да ни поглъща.

Замислих се за момент.

— Преди малко използва думата „привидно“ — отбелязах. Каза, че „привидно“ са набелязали майка ми. Защо „привидно“?

— Ами, ако Каролайн Рос е била първоначалната им цел, тогава защо са се върнали шестнайсет години по-късно само за да бъдат убити в Пърл Ривър. Изглежда, отговорът е, че не са се опитвали да убият Каролайн Рос, а детето, което е носела.

— Пак възниква въпросът „защо“.

— Не знам. Знам само, че ти си заплаха за тях и че винаги си бил заплаха. Може би дори те не знаят със сигурност същността на заплахата, която представляваш, но я усещат и реагират, а целта им е да я унищожат. Те се опитват да те убият, господин Паркър, и вероятно

известно време са смятали, че са успели, докато не установили, че грешат и че някой те е скрил от тях. Затова са били принудени да се върнат и да поправят грешката си.

— И отново са се провалили.

— Да, провалили са се — повтори Тъпстийн. — Само че през изминалите оттогава години ти си започнал да привличаш внимание към себе си. Запознал си се с мъже и жени, които притежават по нещичко от тяхната природа, макар и не от предназначението им, и е възможно който или каквото изпраща тези неща, да е започнало да те забелязва. Не е трудно човек да направи налагащия се извод и той е...

— Че те ще се върнат, за да опитат отново — довърших вместо него.

— Не „ще“, те вече са се върнали — поправи ме Тъпстийн.

И той извади една снимка под описанието на осата и на нейното поведение. На нея се виждаше кухнята на „Хобарт Стрийт“ и нарисуваният с кръв символ на стената.

— Този знак е бил намерен и на тялото на Питър Акерман, и на тялото на Драйдън, убит от баща ти в Пърл Ривър — каза той. След това натрупа още снимки. — Този знак е бил намерен на тялото на Миси Гейнс и на убийцата на майка ти.

Впоследствие е намерен и на още три местопрестъпления едно старо и две по-скорошни.

— Колко скорошни?

— Отпреди няколко седмици.

— Но без връзка с мен.

— Да, така изглежда.

— Какво правят?

— Оставят знаци. Един за друг, а на „Хобарт Стрийт“ може би за теб. — Той се усмихна и в усмивката му имаше съжаление. — Както виждаш, нещо се е върнало и иска ти да узнаеш това.

V

„Че мъртвите бързо пътуват...“

Брам Стоукър (1847–
1912), „Дракула“

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Всички пияници бяха наизлезли. Тази вечер имаше хокеен мач и барът беше като магнит за феновете, защото единият собственик, Кен Харбарук, беше играл за кратко и в „Мейпъл Лийфс“ от Торонто, и в „Бруинс“, преди катастрофа с мотоциклет да сложи край на кариерата му. Той твърдеше, че това е най-хубавото нещо, което е могло да му се случи при тези обстоятелства. Беше добър, но недостатъчно. Знаеше, че в крайна сметка ще се озове в някой незначителен отбор, където ще играе за жълти стотинки и ще се опитва да сваля мацки, които не е трудно да впечатлиш в барове като неговия собствен. Вместо това обаче получи хубава компенсация за травмите си и вложи парите в съдружие за бара, който трябвало да му осигури удобен живот, какъвто не би имал, ако бе продължил да играе. Освен това, стига да иска, все още можеше да сваля лесни мадами или поне така си внушаваше, но всъщност по-често се оказваше замечтан за тихия си апартамент и за мекото си легло в края на дългите вечери в бара. Имаше удобна и неангажираща връзка с една адвокатка, която беше доста запазена за своите петдесет и една години. Всеки от тях си имаше апартамент и прекарваха уикендите ту в единия, ту в другия, макар че понякога на Кен му се искаше нещо повече. Тайно в себе си би искал тя да се премести при него, но знаеше, че тя цени независимостта си. Отначало реши, че го държи на известно разстояние, за да разбере колко сериозни са намеренията му. Но сега, три години по-късно, си даде сметка, че го държи на разстояние, защото точно това иска и че ако той иска нещо повече, трябва да потърси другаде. Реши, че е твърде възрастен, за да търси нещо друго, и че трябва да е признателен за това, което има. Чувстваше се сравнително щастлив и доволен.

Само че във вечери като днешната, когато играеха „Бруинс“ и барът беше пълен с мъже и жени, твърде млади, за да го помнят, или пък достатъчно възрастни, за да помнят колко незначителна е била кариерата му, Харбарук изпитваше мъчително съжаление заради начина, по който се бе развил животът му, което прикриваше с още по-шумно и необуздало поведение от обичайното.

— Онези скапани спирачки! — беше казал той на Емили Киндлър, която бе дошла за интервю за мястото за келнерка. Всъщност тя не каза почти нищо. От нея се искаше само да слуша и да кима от време на време, докато той разказваше историята на живота си, и да променя изражението си, за да изглежда състрадателна, заинтригувана, гневна или щастлива в зависимост от сюжета. Емили смяташе, че познава мъже като него — сърдечни, по-умни, отколкото изглеждат на пръв поглед, но без никакви илюзии относно интелигентността си, мъж, който би си помечтал как я сваля, но никога не би го направил наистина и би се почувствал виновен, че си го е помислил. Разказа ѝ за адвокатката, спомена и факта, че преди време е бил и женен, но не се е получило. Той може и да се учуди на готовността си да споделя с нея, но тя не. Беше установила, че на мъжете им се иска да ѝ разказват разни неща. Те разкриваха пред нея дълбоката си същност и тя не знаеше защо.

— Никога не ме е бивало много да разговарям с жените каза ѝ Харбарук към края на интервюто. — Може и да не изглежда така, но е вярно.

Каза си, че това момиче е необикновено. Можеше да понапълнее малко, ръцете ѝ бяха много слабички и той беше напълно сигурен, че може да обхване с една ръка най-широката част на бицепсите ѝ, обаче въпреки това бе безспорно красива, а онова, което отпърво бе възприел като крехкост до такава степен, че като я видя, едва не отхвърли възможността да я наеме на работа, — постепенно се разкриваше като нещо по-сложно и неопределимо. Тя притежаваше сила. Може би не физическа — макар да започваше да му се струва, че не е толкова слаба, колкото изглежда, понеже онова, което Кен Харбарук умееше открай време, бе да преценява силата на противника, — а вътрешна твърдост. Усети, че момичето е преживяло трудни времена, но те не са го сломили.

— Е, с мен добре си поговори — каза тя.

Усмихна се. Работата ѝ трябваше.

Харбарук стисна ръката ѝ, съзнавайки, че го разиграва, но въпреки това леко се изчерви. Усети как топлината плъзва по бузите му.

— Мило е, че го казваш. Жалко, че не всичко в живота може да бъде оправено с един разговор на чаша газирана вода.

Той стана и протегна ръка. Тя я пое и двамата се здрависаха.

— Изглеждаш ми свястно хлапе. Поговори с Шели ей там, тя е управителка на бара. Ще ти определи смените и ще видим как се справяш.

Тя му благодари и така стана келнерка в „Спортен ресторант и бар на Кен Харбарук — местният дом на Националната хокейна лига“, както гласеше табелата над вратата с черни букви на бял фон. До нея един хокеист удряше шайбата, после размахваше победоносно ръце. Беше облечен с червено-бял екип, реверанс към полския произход на Кен. Винаги го питаха дали не е роднина на Ник Харбарук, чиято кариера обхващаше цели шестнайсет години, от 1961 до 1977 г., включително четири сезона с „Пенгуинс“ от Питсбърг през седемдесетте години. Не му беше роднина, но Кен нямаше нищо против да го питат. Гордееше се със своите полски сънародници, които постигаха успехи на леда: Ник, Пит Стемковски, Джон Мизук, Еди Лайер от по-старите и Черкавски, Олива и Сидоркиевич от по-младите момчета. Беше окачил снимки на някои от тях на стената зад един от телевизорите, част от полското му светилище.

Светилището беше близо до мястото, където работеше в момента момичето, раздигаше чаши и приемаше последни поръчки. Беше дълга нощ и тя си бе заслужила всеки скапан долар от бакшишите. Ризата ѝ миришеше на разлята бира и на пържена храна, стъпалата я боляха. Искаше само смяната ѝ да свърши, да се прибере вкъщи и да се наспи. Следващият ден ѝ беше почивен — първият ден от пристигането ѝ тук, когато нямаше да работи в кафенето, в бара или и на двете места. Смяташе да спи до късно и после да се справи с прането. Чад, младежът, който се навърташе покрай нея, я беше поканил на среща и тя колебливо се бе съгласила да отиде с него на кино, макар че главата ѝ все още беше пълна със спомени за Боби Фарадей и за случилото се с него. Обаче беше самотна и реши, че едно кино няма да ѝ се отрази зле.

Кен изключи коментара след мача, опитвайки се да накара клиентите да си тръгнат по-бързо, и пусна новините. На момичето му харесваше, че за Кен животът не започва и не свършва със спорта. Той четеше и знаеше какво се случва по света. Имаше мнение за политиката, историята, изкуството. Според Шели имаше дори прекалено много мнения и прекалено много обичаше да ги споделя с

околните. Шели беше на петдесет и няколко години и беше омъжена за симпатичен тъпчо, който смяташе, че слънцето изгрява, когато Шели се събуди, а спускането на нощта е израз на скръбта на света, задето скоро ще бъде лишен от мелодията на Шелиния глас, докато тя спи. Той вече се бе настанил на бара, сърбаше светла бира и чакаше да я откара у дома. Шели беше почтена и трудолюбива жена и не обичаше никое от нейните „момчета“ да работи по-малко от нея. Три вечери работеше на бара, понякога заедно с Кен, ако имаше мач. Новото момиче вече пет пъти беше работило за нея и след първата вечер бе признателно за относителното спокойствие през третата вечер, когато Кен бе поел нещата и всичко бе доста по-кратко, макар и не толкова ефикасно и доходоносно.

В нейния район бяха останали само двама мъже, които вече бяха толкова пияни, че ако не приближаваше време да затварят, щеше да е принудена да ги изгони. Личеше си, че скоро ще минат от меланхоличния в злобния стадий, затова щеше да въздъхне облекчено, когато си тръгнаха. Докато разчистваше чашите и празните кошнички от пилешките крилца на масата вдясно от мъжете, усети някой да я потупва по гърба.

— Ей — обади се единият. — Ей, скъпа, дай ни по още едно.

Тя не му обърна внимание. Не обичаше мъжете да я докосват така. Другият се изкиска и изпя откъс от песен на Бритни.

— Ей! — този път потупването беше по-силно. Тя се обърна.

— Затваряме.

— Не, не затваряте — демонстративно погледна часовника си онзи. — Има още пет минути. Тъкмо време да ни донесеш още две бири.

— Съжалявам, момчета, не мога да ви обслужвам повече.

Над главите им на екрана се появи друга новина. Тя вдигна поглед. Имаше светкавици и полицейски коли. Върху кадъра се показаха три снимки: на мъж, жена и дете. Какво ли им се е случило? Опита се да разбере дали става дума за местно градче, но видя името на нийоркската полиция отстрани на една от колите и разбра, че не е. Едва ли новината беше добра, щом показваха снимките им. Жената и момиченцето или бяха изчезнали, или бяха мъртви. Може би мъжът също.

— Как така не можеш?

Този път се обади по-ниският, който беше по-войнствен. Носеше спортна риза, омазана с кетчуп и със сос, а очите му изглеждаха като стъклени зад евтините очила. Беше на около трийсет и пет, не носеше халка. От него се носеше възкисела миризма. При това още от пристигането му тук. Отначало си помисли, че не се къпе, но сега заподозря, че се дължи на някакво вещество, а не на секрет, на някакъв вътрешен замърсител, който се смесва с потта му.

— Зарежи, Рони — намеси се приятелят му, който беше по-висок, по-пълн и много по-пиян. — Трябва да се изпикая. Той залитна покрай нея и изломоти извинително. Носеше черна фланелка с бяла стрелка, която сочеше към слабините му.

Картината на екрана отново се промени. Тя вдигна поглед. Друг мъж, различен от първия, бе застанал в светлината на прожекторите. Изглеждаше объркан, все едно, излизайки от къщи, бе очаквал да намери спокойствие, а не хаос.

„Чакай, чакай, чакай — помисли си тя. — Аз те познавам. Познавам те.“ Споменът беше стар, не можеше да го намести съвсем точно. Усети как нещо вътре в нея се размърдва. Главата ѝ забуча. Опита се да го прогони, но бученето се засили. Устата ѝ се напълни със слюнка, а болката между очите ѝ ставаше все по-силна, сякаш бяха ѝ забили игла в основата на носа. Връхчетата на пръстите ѝ изтръпнаха.

— Гледай ме, като ти говоря! — нареди Рони, но тя не му обърна внимание. Връхлетя я някакъв спомен, сцени от няколко стари филма се въртяха в главата ѝ и тя бе звезда във всеки от тях.

Убийството на Мелъди Макрийди в едно езеро в Айдахо, натискаше главата ѝ под водата, докато гърбът ѝ се отпусна и на повърхността не се показаха мехурчета...

Казва на Уейд Пирс да затвори очи и да отвори уста, обещава му нещо хубаво, голяма изненада, а после пъхва дулото на пистолета между зъбите му и дърпа спусъка, защото е сбъркала за него. Смятала е, че може би е онзи — кой точно?, — но той не беше, освен това започна да разпитва за гаджето си Мелъди, и на нея ѝ прозвуча подозрително...

Боби Фарадей, коленичил в пръстта пред нея, разплакан, умоляващ я да се върне, докато тя минава зад гърба му, взема въжето от чантата с инструментите и го мята на шията му. Боби не искаше да я остави на мира. Не спираше да говори. Беше слаб. Вече се

бе опитал да я целуне, да я прегърне, но докосването му я отвращаваше, защото знаеше, че той не е подходящият човек за нея. Трябваше да го накара да млъкне, да престане да действа съобразно желанията си. Въжето се затегна и Боби — силният и строен Боби започна да се съпротивлява, но тя беше много силна, по-силна, отколкото някой би предположил...

Ръка на печката и тихото съскане на газта, която изтичаше точно както преди десетилетия в една къща, собственост на Джаски Рос; момичето, което гледеше как Фарадей умира, един прозорец, отворен само колкото тя да може да поема глътки от нощния въздух. И после шумът от спалнята, падналото на пода тяло: Кати Фарадей, полузадушена от изпаренията, опитваща се да стигне до кухнята, за да завърти крана; и вече мъртвият съпруг до нея. Момичето беше принудено да седна върху гърба ѝ, закрило устата си, за да се предпази, докато не се увери, че жената вече не...

Оставяше знаци: издълбаваше име — своето име, истинското си име — на места, където другите можеха да го намерят. Не, не другите, а Другият, Любимият ѝ, който също я обичаше.

И смъртта: как умираше, когато куршумите разкъсаха плътта ѝ и тя падна в студената вода. Как умираше, докато Другият кървеше върху нея, когато се килна от седалката на колата и главата ѝ полегна в скута му. Умираше, отново и отново, но винаги се връщаше...

Една ръка подръпна нейната.

— Скапана кучка, казах ти...

Емили обаче не го слушаше. Това не бяха нейни спомени. Те принадлежаха на друга, която все още не беше тя, но беше в нея, и най-накрая Емили разбра, че заплахата, от която бяга от толкова отдавна, сянката, която я преследва цял живот, не е външна, а вътрешна сила. През цялото време е била в нея и е чакала подходящия момент, за да се покаже.

Емили вдигна ръце и стисна с юмруци главата си. Стисна здраво очи и заскърца със зъби, докато се бореше със скупчващите се облаци и напразно се опитваше да се спаси, да запази самоличността си, но вече бе твърде късно. Преобразяването се случваше. Вече не беше момичето, за което се мислеше до този момент и което скоро щеше да престане да бъде. Яви ѝ се видение на давеца се млада жена точно

както се беше удавила Мелъди Макрийди, което се съпротивляваше на забравата, а самата тя бе едновременно жената и онзи, който я натиска под водата. Умиращото момиче се показва над водата за последен път и в очите ѝ се оглеждаше същество, едновременно древно и страховито, черно, безполово нещо с тъмни криле, които се разгънаха от гърба му и закриха напълно светлината, едно същество, което беше толкова грозно, че чак беше красиво, или пък толкова красиво, че нямаше място на този свят.

То.

И Емили издъхна под неговата ръка, удави се в черната вода, изчезна завинаги. Всъщност тя си бе изгубена открай време, още от раждането си, когато този необикновен бродещ дух бе избрал нейното тяло за своя обител, беше се скрил в дебрите на нейното съзнание в очакване истината да бъде разкрита.

А сега това нещо гледаше отвисоко дребния човечец, който стискаше ръката ѝ. Вече не разбираше какво ѝ говори той. Думите му просто бръмчаха в ушите ѝ. Нямаше значение. Нищо от думите му нямаше значение. Тя го помириша и усети порока вътре в него, който се процеждаше като воня през порите му. Сериен изнасилвач. Мъж, изпълнен с омраза и със странен и водещ до насилие апетит.

Но въпреки това тя не го съдеше, точно както не би съдила и паяк, който изяжда муха, или куче, което гложга кокала си. Такава беше природата му и тя откри отзвук от нея в себе си.

Той я стисна по-силно. От устата му се разхвърча слюнка, но тя гледаше само движението на устните му. Той понечи да се изправи, после се спря. Явно разбра, че нещо се е променило, че онова, което бе смятал за познато, изведнъж е станало отчайващо непознато. Тя освободи ръката си и се приближи още повече към него. Обхвана с длани бузите му, после се приведе и го целуна, отворената ѝ уста обхвана неговата, без да обръща внимание на горчивия му вкус, на вонливия му дъх, на развалените зъби и на пожълтелите венци. Той се съпротивлява за кратко, но тя беше прекалено силна. Дъхна в него, приковала очите му със своите, и му показа в какво ще се превърне, когато умре.

Шели не я видя да си тръгва, нито Харбарук, нито никой от останалите, които бяха работили заедно с нея. Ако някой им пуснеше спомените от онази вечер на екран, за да видят всичко случило се пред

очите им, изчезването на момичето щеше да бъде само сивкаво петно, прекосяващо бара, силует, смътно наподобяващ човешко същество.

Едрият мъж със стрелата на фланелката се върна от тоалетната. Приятелят му седеше, където го беше оставил, и зяпаше с невиждащ поглед стената, седнал с гръб към бара.

— Време е да си вървим, Рони — подкани го той. Потупа го по гърба, но мъжът не помръдна. — Ей, Рони! — Застана пред него и онемя. Макар и пиян, знаеше, че приятелят му е неспасяемо прекършен.

Рони редеше сълзи от кръв и вода, а устата му се движеше и повтаряше едни и същи думи отново и отново. Всички капиляри в очите му се бяха спугали, бялото беше напълно почервенияло и две еднакви черни слънца бяха заседнали всяко на своето небе. Шептеше, но приятелят му въпреки това чуваше какво казва.

— Съжалявам — повтаряше Рони, — съжалявам, съжалявам, съжалявам...

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

По знак на Ъпстийн жената поднесе още кафе: черно на равина и с малко мляко за мен. Между нас лежах двата символа.

— Какво означават? — попитах.

— Това са букви от Еноховото или от Адамовото писмо, което се предполага, че е било съобщено на английския маг Джон Дий и на неговия помощник в продължение на няколко десетилетия през шестнайсети век.

— Съобщено ли?

— Посредством окултни текстове, макар да е възможно да е изкуствен език. Какъвто и да е произходът му, първата Енохова буква е „унд“, съответствието на нашата „А“. В конкретния случай тя представя име — Анмаел.

Джими Галахър се опитваше да си спомни: Беше нещо с „А“...

— И какво е Анмаел?

— Анмаел е демон, един от „синовете Божи“ — обясни Ъпстийн. — Те са известни и като „наблюдатели“ или като „онези, които никога не спят“. Според апокрифните писания и по-конкретно „Книгата на Енох“ те са исполински същества, които според една от версиите са предизвикали падането на ангелите поради похот. — Равинът вдигна двете си ръце, но палецът на дясната остана заровен в дланта. — Има девет чина ангели — каза той. — Всички са безполови и безукорни. — Той премести палеца си и го добави към другите пръсти. — Десетият чин са григори, „синове Божи“, които са различни от останалите по своята същност, приличат на хората по външен вид и по сексуалния си апетит и точно те са падналите ангели. В „Битие“ тъкмо тези ангели изпитват плътска похот и „започнаха да влизат при дъщерите човешки“. Подобни теории винаги са били обект на известни спорове. Великият равин Симеон бен Йосаи, благословено да бъде името му, забранил на учениците си да обсъждат такива неща, но както виждаш, аз нямам такива скрупули.

И така, Анмаел е един от исполините, синове Божи. Той на свой ред е свързан със Семиаза, един от предводителите на този разред.

Според някои ангелът Семиаза се разкалял за простъпките си, но според мен това мнение по-скоро е свързано с желанието на ранната църква да има образ на разкаянието, отколкото с нещо друго.

И така, по отношение на ангелите близнаци Анмаел и Семиаза еврейската и християнската версия се различават. Според православното християнство, произхождащо частично от еврейски извори, ангелите по традиция са безполови, а тези от по-високите разреди са само мъжки същества. За разлика от това по-късният еврейски възглед допуска възможността да има женски и мъжки ангели. Библиографът Хаим Азулал пише в своя „Милбар Кедемот“ през 1792 г., че ангелите биват наричани жени, както е написано в Захария 5:9: „И вдигнах очите си и видях: ето, появиха се две жени.“ В „Ялкут Хадаш“ пише: „За ангелите можем да говорим и като за мъже, и като за жени: ангелите от по-висш порядък наричаме мъже, а ангелите от по-нисш порядък наричаме жени.“ Най-малкото, юдаизмът има по-последователна концепция относно сексуалността на тези същества.

В плътта на тялото на Акерман и на неидентифицираното момче, убито от баща ти в Пърл Ривър, е била дамгосана Еноховата първа буква „унд“. Жените обаче са били белязани с буквата „Уам“ или „С“ за Семиаза. — Замълча за момент, явно обмисляше нещо. — Често съм си мислел, че децата на хората сигурно са били страшно отчаяние за тези същества. Те са възжелавали нашата плът и нашите тела, но нашето съзнание и продължителността на живота ни в сравнение с техните сигурно са били като на насекомо. Само че какво би станало, ако два ангела, мъжки и женски, могат да се вселят в мъжко и женско тяло и да се наслаждават на съюза си като равни? И когато тези тела се изтощят, те продължават нататък, намират си други, които да обитават, а после отново започват да се търсят един друг. Понякога това отнема години. Може би дори понякога те не успяват да се съберат и търсенето продължава в друго тяло, но никога не спират да се търсят, защото не могат един без друг. Анмаел и Семиаза. Сродни души, ако можем да се изразим така за същества без душа, или любовници за същества, които не са способни да обичат. А цената, която плащат за своя съюз, според мен е да изпълняват заповедите на друг — в конкретния случай заповедта е да сложиш край на съществуването си.

— На друг ли?

— Контролиращо съзнание. Възможно е някой от онези, с които си се срещнал в миналото: Пъд, Брайтуел и нашият приятел Китим, може би дори Пътника като един от онези, чиято човешка природа е безспорна, защото не спомена ли той „Книгата на Енох“?, — също да са изпълнявали неговите заповеди, но без да го знаят. Помисли за човешкото тяло някои от процесите в него са неволеви: сърцето бие, черният дроб пречиства, бъбреците преработват. Не се налага мозъкът да им нарежда да изпълняват тези задачи, но те изпълняват функцията да поддържат тялото. Само че четенето на книга, шофирането или стрелбата с пистолет с цел прекратяването на нечий живот не са неволеви действия. По същия начин вероятно има същества, които служат на друг, без да го съзнават, просто защото собствените им злодеяния обслужват по-висша цел. Сигурно има и други обаче, на които са възложени специални задачи, и поради това в крайна сметка тяхната осъзнатост ще бъде по-силна.

— И кое е това контролиращо съзнание?

— Все още не знаем.

— Кой не го знае? Май не говориш само за теб и мен?

— Не съвсем.

— Колекционерът спомена за „тайните ми приятели“. Ти влизаш ли в това число?

— За мен ще бъде чест.

— И има и други?

— Да, макар че някои едва ли охотно ще се загърнат с мантията на „приятелството“ в най-общия смисъл на думата каза Ъпстийн, подбирайки думите с ненадмината дипломатичност.

— Значи няма да играят с мен карти по Коледа.

— Нито по друго време.

— И няма да ми кажеш кои са те?

— Засега е по-добре да не знаеш.

— Притесняваш се, че ще им досаждам ли?

— Не, но ако не знаеш как се казват, няма да можеш и да издаваш самоличността им пред други хора.

— Като Анмаел, ако реши да изпробва ножа си на мен.

— Не си сам в тази работа, господин Паркър. Наистина си необикновен човек и аз още не съм разбрал защо винаги си бил

толкова омразен и, осмелявам се да го кажа, толкова привлекателен за такива нечисти сили, обаче трябва да мисля и за други хора.

— Това ли е Пети отдел — кодово название на тайните ми приятели?

За миг Ъпстийн се стъписа, но бързо се овладя.

— Пети отдел е само име.

— На какво?

— Първоначално на разследването на Пътника. А след това правомощията му малко се поразшириха, струва ми се, и сега ти си част от тях.

Заваля. Погледнах през рамо и видях как от водата тротоарът изглежда по-тъмен и как капките се сипят от червената тента над вратата.

— И какво трябва да правя? — попитах.

— За какво?

— За Анмаел или за който там се мисли за Анмаел.

— Той чака.

— За какво?

— Чака другата му половина да се присъедини към него. Сигурно вярва, че тя е наблизо, защото иначе не би се показал. Тя на свой ред оставя следи за него, може би дори без да го съзнава. Когато тя дойде, ще действат. Най-вероятно ще е скоро особено след като Анмаел е бил готов да убие Уолас и да напише името си на стената. Той усеща приближаването ѝ и не след дълго двамата ще бъдат привлечени един към друг. Допускам, че бихме могли да те скрием, но това просто ще отложи неизбежното. А за да се позабавляват и за да те накарат да излезеш, може да наранят близките ти.

— Какво би направил на мое място?

— Бих избрал бойното поле. Имаш съюзници: Ейнджъл и онзи, който сигурно още се спотайва навън. Мога да ти дам няколко млади мъже, които ще стоят на дискретно разстояние, но ще те държат под око. Окопай се малко на място по свой избор и ние ще ги заловим, когато се появят.

Ъпстийн се изправи. Срещата ни беше приключила.

— Имам още един въпрос — казах.

По лицето му пробяга нещо като раздражение, но той го овладя и отново възприе обичайното си благо и леко развеселено изражение.

— Питай.

— Какво беше детето на Елейн Паркър, което умря — момче или момиче?

— Момиче. Мисля, че тя я е кръстила Сара. Взели я от нея и я погребали тайно. Не знам къде. Най-добре е никой да не знае.

Сара, моята полусестра, погребана анонимно в детско гробище, за да предпазят мен.

— Може би и аз на свой ред ще ти поставя една последна задача — каза Ъпстийн. — Как са намерили Каролайн Рос? Два пъти баща ти и Джими Галахър са успявали да я скрият добре: веднъж в центъра на града, преди Акерман да умре под гумите на камиона, и после по време на бременността ѝ. Но въпреки това мъжът и жената успели да я открият. И после някой открива, че Уил Паркър е излъгал за обстоятелствата около раждането на сина си, и те се върнали, за да опитат отново.

— Може да е бил някой от твоите хора — казах. — Джими ми разказа за срещата в клиниката. Може някой да се е изпуснал — или неволно, или нарочно.

— Не, не са — възрази Ъпстийн толкова убедено, че не му се противопоставих. — А дори да се съмнявах в тях, което не е вярно, нито един от тях не знаеше каква точно заплаха е грозила Каролайн Рос преди смъртта ѝ. Знаеха само, че е млада жена, която е в беда и се нуждае от закрила. Възможно е тайната за твоя произход да е била издадена някак. Заличихме подробностите за мъртвото дете на Елейн Паркър от медицинския ѝ картон и тя преустанови всякакъв контакт с болницата и с гинеколога, който е следил първите етапи на бременността ѝ. Архивите и на двете места впоследствие бяха прочистени. Кръвната ти група представляваше проблем, но тя би трябвало да е поверителна информация, известна на семейството ти и на вашия лекар, а той явно е бил безукорен във всяко отношение. Освен това предупредихме баща ти винаги да бъде нащрек, а той рядко не се съобразяваше с предупрежденията ни.

— До нощта, когато е стрелял в Пърл Ривър — отбелязах.

— Да, дотогава.

— Не биваше да го оставяте да ходи там сам.

— Не знаех какво ще направи — оправда се Ъпстийн. — Исках да ги заловим живи. Така щяхме да ги затворим и да спрем цялата тази

история. — Нахлупи си шапката, облече си палтото и понечи да мине покрай мен. — Не забравяй какво ти казах. Убеден съм, че някой, който е познавал баща ти, го е предал. Възможно е ти също да си изложен на опасността от предателство. Предавам те на грижите на колегата ти.

След това той си тръгна заедно с телохранителите си и ме остави при тъмнокосата глухоняма, която ми се усмихна тъжно, преди да започне да гаси светлините.

Някъде в задната част на заведението звънна звънец и над плота светна червена лампа, за да може жената да я види. Тя вдигна пръст към устните си, за да ме предупреди да мълча, и изчезна зад една завеса. След секунди ме повика с пръст.

На малък екран се виждаше фигура, застанала в нишата до задния вход. Беше Луис. Дадох ѝ знак, че го познавам и че няма проблем да го пусне. Тя отвори вратата.

— Отпред има кола — каза Луис. — Струва ми се, че е проследила Ъпстийн дотук. Вътре има двама мъже с костюми. Приличат повече на федерални, не на ченгета.

— Можеха да ме спипат, докато разговарях с Ъпстийн.

— Може би не искат да те спипат. Може би просто искат да разберат къде живееш.

— На хазяина ми никак няма да му хареса.

— И точно затова хазяинът ти стърчи тук и задникът му мръзне.

Благодарих на жената и излязох при Луис. Тя затвори вратата зад нас.

— Не говори много — отбеляза Луис.

— Глухоняма е.

— Това обяснява всичко. Обаче е красива жена, ако си падаш по мълчаливите.

— Замислял ли си се да минеш курс по възпитание на чувствата?

— Смяташ ли, че ще помогне?

— Вероятно не.

— Виждаш ли!

В края на улицата Луис спря и погледна назад към следващия ъгъл. Появи се такси. Той му махна и двамата потеглихме без видими признаци, че ни следят. Шофьорът се интересуваше повече от разговора си по блутуут устройството, отколкото от нас, но за всеки

случай се качихме на още едно такси, преди да се приберем на сигурно място в апартамента.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Джими Галахър не умееше да пази тайна. Такъв си беше бърлив. Обичаше да си пийва, да разказва истории. Напиеше ли се, езикът му се развързваше и преградите му падаха. Говореше неща, които се чудеше откъде идват, все едно стоеше извън себе си и наблюдаваше някакъв непознат да говори. Съзнаваше обаче колко е важно да си мълчи за произхода на сина на Уил Паркър и тази част от живота му винаги оставаше скрита, колкото и да си пийнеш. Въпреки това стоеше на разстояние от момчето и от майка му, след като Уил се самоуби. Усещаше, че е по-добре да страни от тях, отколкото да рискува да изпусне нещо подозрително пред момчето или да оскърби майка му, като заговори за неща, които е най-добре да си останат скрити в изтерзаните от грижи и претоварени сърца. Въпреки многото си недостатъци той нито веднъж не спомена за онова, което знае, през всичките тези години, откакто Елейн Паркър напусна Мейн заедно със сина си.

Обаче винаги бе подозирал, че Чарли Паркър ще дойде да го търси. В характера му бе заложена способността да задава въпроси, да търси истината. Беше ловец и притежаваше упорство, което според Джими в крайна сметка щеше да му струва живота. В даден момент в бъдеще щеше да престъпи границата и да се зарови в неща, които бе по-добре да не закача, и нещо щеше да се покаже и да го унищожи. Джими беше сигурен. Може би собственият му характер и тайната, свързана с родителите му, щеше да се окаже тази грешка.

Допи виното и си поигра с чашата, при което образуваните от пламъка на свещта сенки по стената заиграха. До мивката все още имаше половин бутилка. Преди седмица щеше да я допие и да си отвори още една, но вече не. Част от импулса му да пие повече от необходимото бе угаснал. Разбираше, че се дължи на чистата му съвест. Беше разказал на Чарли Паркър всичко, което знае, и сега бе опростен.

Но освен това имаше усещането, че признанието е прекъснало някаква връзка между тях. Не беше точно връзка, изградена върху

доверие, защото двамата с Чарли не бяха близки и нямаше да бъдат. Просто Джими усещаше, че около момчето още от най-ранна възраст има нещо особено. Но пък той така и не се бе научил как да се държи с деца. Сестра му беше по-голяма от него с повече от петнайсет години и той бе отраснал с усещането, че е единствено дете. Родителите му бяха възрастни по време на раждането му. Възрастни. Засмя се. На колко са били, на трийсет и осем, на трийсет и девет? Той обичаше и двамата много, но между майката, бащата и сина винаги бе имало неразбирателство и пропастта помежду им се разшири, когато стана зрял човек. Никога не обсъждаха сексуалните му предпочитания, макар той да знаеше, че майка му, а може би и баща му са съзнавали, че синът им никога няма да се ожени за никое от момичетата, които понякога го придружаваха на танци или на кино.

Самият той съзнаваше какви са импулсите му, но никога не действаше, тласкан от тях. Отчасти от страх. Не искаше другите полицаи да разбират, че е гей. Те бяха неговото семейство, истинското му семейство. Не искаше нищо да го отчужди от тях. И сега, вече пенсионер, Джими си оставаше девствен. Странно, но му беше трудно да помири тази дума с мъж на близо седемдесет години. Така човек би трябвало да опише млади мъже и жени на прага на нови преживявания, а не по-възрастни. О, все още беше енергичен човек и понякога си мислеше, че би било — хубаво? интересно? — да започне връзка, но точно тук бе проблемът — не знаеше откъде да започне. Не беше някаква стеснителна невеста, която чака да отнемат девствеността ѝ. Беше мъж с известни житейски познания — и добри, и лоши. Вече бе твърде късно, каза си, да се предаде пред някого с по-голям опит в секса и в любовта.

Старателно затвори бутилката с вакуумна тапа и я прибра в хладилника. Бяха му подсказали този начин в местния магазин за алкохол и се оказа, че върши работа, стига да не забрави да извади виното, за да се затопли, преди да го пие на следващия ден. Угаси лампите, заключи два пъти входната и задната врата и си легна.

Отначало включи шума в съня си, както правеше понякога, когато звъннеше будилникът, а той спеше толкова дълбоко, че нещо започваше да звъни в съня му. В съня му чаша за вино падна на пода и

се строши. Обаче не беше винена чаша и не беше в кухнята, макар че шумът беше подобен. Беше нещо по-голямо и тъмните му краища се губеха в безкрая. Плочките на пода бяха от къщата, в която беше отраснал, и до него стоеше майка му. Чуваше я как пее, макар да не я виждаше.

Събуди се. Известно време цареше тишина, после нещо съвсем тихо прошумоля; парченце настъпено стъкло изскърца върху плочките. Тихо стана и отвори шкафа до леглото си. Трийсет и осемкалибровият му пистолет лежеше на поличката почистен и зареден. Прекрасно познаваше къщата, всяка пукнатина и сглобка. Макар да беше стара, той можеше да се движи из нея, без да вдига шум.

Застана горе на стълбите и зачака. Отново всичко притихна, но въпреки това усещаше нечие присъствие. Мракът започна да го потиска и неочаквано се изплаши. Зачуди се дали да не извика предупредително и да принуди онзи долу да избяга, но съзнаваше, че ако го направи, гласът му ще потрепери и той ще издаде страха си. По-добре да продължи да се движи. Имаше пистолет. Беше бивше ченге. Ако го принудеха да стреля, неговите хора щяха да се погрижат за него. Майната му на другия.

Тръгна надолу по стълбите. Вратата на кухнята беше отворена. На лунната светлина проблесна едно-едничко парченце стъкло. Ръката му трепереше и той се опита да я успокои, като стисна пистолета с две ръце. На долния етаж имаше само две стаи — кухнята и дневната, свързани с две вътрешни врати. Виждаше, че вратите все още са затворени. Преглътна и му се стори, че усеща вкуса на снощното вино в устата си. Беше се вкиснало като оцет.

Стана му студено на босите стъпала и разбра, че вратата към мазето е отворена. Оттам беше влязъл натрапникът и може би оттам си бе тръгнал, след като бе счупил винената чаша. Джими се намръщи. Съзнаваше, че това са фантазии. В къщата имаше някой. Усещаше го. Вратата към дневната беше най-близо. Можеше да претърси първо нея, така че натрапникът да не го изненада в гръб, докато Джими претърсва кухнята.

Надникна през вратата. Завесите не бяха дръпнати, но уличната лампа навън беше счупена и през тънкото перде се процеждаше само слаба лунна светлина, така че почти нищо не се виждаше. Бързо влезе вътре и тутакси разбра, че е допуснал грешка. Сенките се промениха и

после вратата го удари силно и го събори. Докато се опитваше да насочи пистолета и да стреля, усети пареща болка в китките. Кожата му бе разпрана и сухожилията прерязани. Пистолетът падна на пода и кръвта от раната му го оплиска. Нещо го удари веднъж по темето, после още веднъж и докато губеше съзнание, му се стори, че вижда дълго плоско острие.

Когато се свести, лежеше по корем в кухнята, ръцете му бяха вързани на гърба, краката свити и вдигнати към задника и после вързани с въжето на ръцете му, за да не мърда. Усети студения въздух с голата си кожа, но не толкова силно като преди. Вратата на мазето отново бе затворена и сега студеният въздух влизаше само от процепа между вратата на кухнята и пода. Плочките обаче бяха ледени. Усети слабост. Ръцете и лицето му бяха изцапани с кръв, главата го болеше. Понечи да извика за помощ, но острие докосна бузата му. Фигурата до него беше толкова тиха, че дори не бе усетил присъствието ѝ, преди да помръдне.

— Не — предупреди го мъжки глас, който не му беше познат.

— Какво искаш?

— Да поговорим.

— За какво?

— За Чарли Паркър. За баща му. За майка му.

Джими се бе раздвижил и кръвта от раната на главата му отново рухна. Потече в очите му и те го заципаха.

— Сам говори с него, ако искаш да разбереш нещо. Не съм виждал Чарли Паркър от години, откакто...

Онзи натика в устата му ябълка — толкова силно, че не можеше да я изплюе, нито пък да отхапе и да я изплюе. Вгледа се в лицето на нападателя и си каза, че никога не е виждал толкова тъмни и безмилостни очи. Пред очите му се показа парче счупено стъкло от чашата. Погледът на Джими се плъзна от него към знака, който, изглежда, бе дамгосан на ръката на мъжа, после отново към стъклото. Беше виждал този знак и преди и вече разбра с кого си има работа.

Анима. Ма...

Анмаел.

— Лъжеш. Ще ти покажа какво се случва на ченгета педали, които лъжат.

С едната си ръка Анмаел натисна врата на Джими и главата му надолу, а с другата мушна счупеното столче на чашата в кожата между лопатките му.

Джими изкрещя с ябълката в уста.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джими Галахър бе намерен от Есмералда, жената от Салвадор, която идваше да чисти къщата му два пъти седмично. Когато пристигна полицията, я завариха да плаче тихо, но иначе беше спокойна. У дома беше виждала мъртви хора и не изглеждаше шокирана. Въпреки това не можеше да спре да плаче за Джими, който винаги се държеше с нея внимателно и мило, беше забавен и ѝ плащаше повече, а освен това ѝ правеше подаръци за Коледа.

На мен ми каза Луис. Дойде в апартамента малко след девет сутринта. Историята вече бе стигнала до новините по радиото и по телевизията, макар че името на жертвата не бе потвърдено, но Луис много бързо беше разбрал, че става дума за Джими Галахър. Известно време не продумах. Не можех. Той беше запазил тайната от обич към баща ми и майка ми и, струва ми се, от объркана загриженост за мен. Джими бе най-верният от всички приятели на баща ми.

Свързах се със Сантос, детектива, който ме бе завел на „Хобарт Стрийт“ през нощта, когато бе намерено тялото на Мики Уолас.

— Беше грозна картина — каза той. — Някой доста си беше поиграл с него. Опитвах да ти звънна, но телефонът ти беше изключен.

Съобщи ми, че трупът на Джими е откаран в съдебната патология в болницата „Кингс Каунти“ на „Кларксън Авеню“ и аз му предложих да се видим там.

Сантос пушеше навън, когато таксито спря пред моргата.

— Не е лесно да те открие човек — каза той. — Мобилния ли си изгуби?

— Нещо такова.

— Трябва да поговорим, след като приключим тук.

Хвърли фасата и аз го последвах вътре. Той и още един детектив на име Травис стояха от двете страни на тялото, докато служителят отметна чаршафа. Аз бях до Сантос. Той гледеше служителя. Травис гледеше мен.

Бяха почистили трупа, но по лицето и по горната част на тялото на Джими имаше множество прорезни рани. Един от разрезите на лявата му буза беше толкова дълбок, че сякаш зъбите му се виждаха отдолу.

— Обърнете го — нареди Травис.

— Ще ми помогнете ли? — помоли служителят. — Тежък е.

Травис беше сложил сини латексови ръкавици, Сантос също. Моите ръце бяха голи. Наблюдавах как тримата местят тежкото тяло на Джими, като го обръщат първо на една страна и после по корем.

На гърба му беше изрязана думата „хомо“. Някои от прорезите бяха по-назъбени от други, но всички бяха дълбоки. Сигурно е имало много кръв, много болка.

— Какво е използвал?

Отговори ми Сантос:

— Столчето на счупена чаша за вино за буквите и някакво острие за останалото. Не намерихме оръжие, но по черепа има странни рани.

Внимателно завъртя главата на Джими, раздели косата му на темето и отдолу се показаха застъпващи се квадратни контузии на черепа. Сантос сви на юмрук дясната си ръка и го стовари два пъти във въздуха.

— Допускам, че е някакъв голям нож, може би мачете или нещо подобно. Вероятно убиецът е ударил Джими с дръжката няколко пъти, за да го зашемети, а после го е вързал и се е заел да кълца. До главата имаше ябълки и следи от зъби по тях. Затова никой не е чул виковете.

Не говореше небрежно, в гласа му се долавяше дори грубост. Но видът му бе тъжен и изморен. Жертвата беше бивше ченге, човек, когото мнозина си спомнях с топли чувства. Подробностите, свързани с убийството, и изрязаната на гърба дума сигурно вече бяха разпространени. Скръбта и гневът заради тази смърт временно щяха да бъдат притъпени заради обстоятелствата. Убийство на педал, така щяха да го окачествяват някои. Кой да допусне, че Джими Галахър е бил обратен, щяха да шушнат. Ама те са пили заедно с него, обсъждали са жените, които минават. По дяволите, той дори е излизал с някои от тях! А през цялото време е криел истината. Други пък ще твърдят, че още от самото начало са подозирали, и ще се питат какво ли е направил, за да си навлече такова нещо? Ще тръгнат и слухове —

че е опитал да сваля неподходящ партньор, че е опипвал някой младеж...

А, младеж.

— Като престъпление от омраза ли го класифицирате? — попитах.

Травис сви рамене и за пръв път се обади:

— Може да се стигне дотам. И в двата случая ще се наложи да задаваме въпроси, на които на Джими нямаше да му е приятно да отговаря. Ще трябва да разберем дали е имал любовници, случайни флиртове и дали е стигал до крайности.

— Не е имал любовници.

— Много си сигурен.

— Така е. Джими малко се срамуваше и винаги беше изплашен.

— От какво?

— Да не би да разбере някой. Да не би приятелите му да разберат. Те всички бяха ченгета от старата школа. Едва ли е смятал, че много от тях ще го подкрепят. Подозирал е, че ще му се присмиват или ще му обърнат гръб. Не е искал да стане за смях. Предпочитал е сам да изживява тези неща.

— Е, ако не е свързано с начина му на живот, тогава с какво?

Замислих се за момент.

— Ябълки.

— Моля? — озадачи се Травис.

— Казахте, че сте намерили ябълки — не само една ябълка до главата му, така ли?

— Четири. Може би убиецът е смятал, че след време Джими може да успее да прехапе ябълката докрай.

— Или пък може да е спирал след всяка буква.

— Защо?

— За да задава въпроси.

— За какво?

Този път отговори Сантос:

— За него — посочи ме той. — Той мисли, че е свързано със случая Уолас.

— А ти не ли?

— На гърба на Уолас не бяха изрязали думата „хомо“ — възрази Сантос, но усетих, че просто се прави на адвокат на дявола.

— И двамата са били измъчвани, за да проговорят — казах.

— И ти си познавал и двамата — добави Сантос. — Защо не ни кажеш какво търсиш тук?

— Опитвам се да разбера защо баща ми е убил двама младежи в една кола през 1982 година.

— Джими Галахър можа ли да ти отговори?

Не отвърнах, само поклатих глава.

— Какво според теб е казал на убиеца? — попита Травис.

Погледнах нанесените на Джими рани. На негово място аз щях да проговоря. Мит е, че хората могат да издържат на мъченията. Накрая всички се пречупват.

— Каквото е можел, за да ги накара да спрат — отговорих. Как е починал?

— Задавил се е. В гърлото му е била пъхната винена бутилка с гърлото напред. Това сигурно ще наклони везните в полза на версията за убийство от омраза. Има, как се казваше, фалическа символика, или поне като такава ще мине.

Беше отмъстително и унижително. Един почтен човек бе оставен гол и вързан, с дамба на гърба, която го бележеше сред останалите полицаи и хвърляше сянка върху паметта на човека, когото са познавали. Тогава се убедих, че не става дума за онова, което Джими Галахър е знаел или не е знаел. Наказали са го, задето е мълчал, затова каквото и да бе казал, нямало е да се спаси от онова, което е предстояло да се случи.

Сантос кимна на служителя. Двамата заедно отново положиха Джими по гръб и покриха лицето му, после го върнаха сред другите номерирани трупове. Затвориха вратата и ние си тръгнахме.

Навън Сантос запали още една цигара. Предложи и на Травис и той си взе.

— Знаеш ли — каза ми, — ако имаш право и това не е убийство от омраза, тогава е умрял заради теб. Какво премълчаваш?

Какво значение имаше? И бездруго всичко отиваше към края си.

— Върни се и потърси досието на убийствата в Пърл Ривър. Убитият младеж е имал знак на ръката си. Изглеждал е така, все едно е бил прогорен в кожата. Знакът е същият като онзи на стената на „Хобарт Стрийт“, нарисуван с кръвта на Уолас. Допускам, че някъде в къщата на Джими ще намерите подобен.

Травис и Сантос се спогледаха.

— Къде беше? — попитах.

— На гърдите му — отговори Сантос. — Написан с кръв. Предупредиха ни да си мълчим. Казвам ти, защото... — Той се замисли. — Ами, не знам защо ти казвам.

— Тогава какво беше всичко това вътре? Не вярвате, че е убийство от омраза. Знаете, че е свързано със смъртта на Уолас.

— Предупредиха ни първо да чуем твоята версия — каза Травис. — Нарича се „опипване на почвата“. Ние ти задаваме въпроси, ти не отговаряш, ние сме в задънена улица. Доколкото чувам, това е обичайната практика с теб.

— Знаем какво означава символът — каза Сантос, без да обръща внимание на Травис. — Намерихме един човек от Института по теология, който ни го обясни.

— Енохово „А“ — казах.

— Откога знаеш?

— Неотдавна. Не знаех, когато ти ми го показва тогава.

— С какво си имаме работа? — попита Травис и се поуспокои, когато разбра, че нито аз, нито Сантос ще налагаме въдицата му. — С култ? С ритуални убийства?

— И каква връзка имат с теб, освен факта, че си познавал и двете жертви? — попита Сантос.

— Не знам. Точно това се опитвам да разбера.

— Защо просто не те подложим на мъчения? — предложи Травис. — Разбирам какво го е тласнало онзи.

Не му обърнах внимание.

— Има един човек, който се казва Ейса Дюран. Живее в Пърл Ривър. — Дадох им адреса. — Разказа ми, че някакъв тип е оглеждал къщата му преди известно време и е разпитвал какво се е случило там. Ейса Дюран живее в къщата, където живеех аз, преди баща ми да се самоубие. Може би си струва да изпратите художник, който да нарисува портрет, който да изпита паметта на Дюран.

Сантос дръпна продължително от цигарата си и издуха дим към мен.

— Тези неща ще те убият — осведомих го.

— На твое място щях да се тревожа за собствената си тленност — отговори Сантос. — Допускам, че се криеш, но поне си включи

проклетия мобилен. Не ни принуждавай да те завлечем в някоя килия и да те заключим, за да те пазим.

— Ще го пуснем ли? — попита невярващо Травис.

— Мисля, че засега няма да ни каже повече — обясни Сантос. — Нали така, господин Паркър? И то е повече, отколкото ще успеем да изкопчим от други хора.

— Пети отдел — обадох се.

Сантос се изненада:

— Знаеш ли какво представлява?

— А ти?

— Вероятно някакво секретно ниво, до което редовите полицаи като мен нямат достъп.

— Горещо-долу. Не знам повече от теб.

— Кой знае защо не вярвам, че е истина, но предполагам, че засега можем само да чакаме, защото името ти сигурно е в същия списък като това на Джими Галахър и на Мики Уолас. А когато убиецът им се добере до теб, ще се наложи да караме в моргата или него, или теб. Хайде, ела, ще те хвърлим до метрото. Ще се радвам по-скоро да се разкараш от Бруклин.

Оставиха ме на спирката на метрото.

— Ще се видим — каза Сантос.

— Живи или мъртви — додаде Травис.

Гледах ги как се отдалечават. В колата не ми продумаха, но не ми пукаше. Бях твърде зает да размишлявам върху думата, изрязана на гърба на Джими Галахър. Откъде убиецът му бе стигнал до извода, че Джими е гей? Той бе пазил тайните си през целия си живот — своите и чуждите. Досетих се за сексуалната му ориентация само от неща, които майка ми каза след смъртта на татко, когато бях по-голям и по-зрял, а тя ме увери, че малцина от колегите на Джими знаят. Всъщност само двама човека знаели със сигурност, че Джими е гей, така ми каза. Един от тях беше баща ми.

Другият беше Еди Грейс.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вратата отвори Аманда Грейс. Косата ѝ беше вързана хлабаво с червена лента и по лицето ѝ нямаше никаква козметика. Беше облечена с анцуг и стара фланелка и бе плувнала в пот. В дясната си ръка държеше гумено бутало за отпушване на канали.

— Страхотно! — възкликна тя, когато ме видя. — Направо страхотно.

— Явно моментът не е подходящ.

— Можеше да се обадиш предварително. Сигурно дори щях да успея да прибера буталото.

— Бих искал пак да поговоря с баща ти.

Тя отстъпи назад и ме покани да вляза.

— Беше много изморен след предишното ти посещение. Важно ли е?

— Да, струва ми се.

— Става дума за Джими Галахър, нали?

— В известен смисъл.

Последвах я в кухнята. От мивката се носеше неприятна миризма и видях, че е пълна с мръсна вода, която не се оттича.

— Нещо е заседнало долу — каза Аманда. И ми подаде буталото. Свалих си сакото и се заех с мивката, а тя облегна хълбок на дъската и се зае да ме наблюдава.

— Какво става, Чарли?

— Какво имаш предвид?

— Гледаме новините. Видяхме какво се е случило в старата ти къща и чухме за Джими. Свързани са, нали?

Усетих, че водата се раздвижи. Отдръпнах се назад и видях, че започва да се оттича.

— Баща ти каза ли нещо по въпроса?

— Стори ми се тъжен заради Джими. Бяха приятели.

— Имаш ли представа защо са се отчуждили?

Тя отмести поглед.

— Мисля, че баща ми не одобряваше начина на живот на Джими.

— Това ли ти каза?

— Не, сама се досетих. Още не си отговорил на въпроса ми. Какво става?

Обърнах се към нея и приковах погледа и, докато тя не го отмести.

— Мътните да те вземат! — възкликна.

— Както ти казах, ще се радвам да поговоря няколко минути с Еди.

Изтри челото си видимо ядосана.

— Буден е, но е още в леглото. Ще се забави, докато се облече.

— Няма нужда да си създава толкова трудности. Можем да поговорим в стаята му. Няма да отнеме много.

Тя, изглежда, все още се чудеше дали е разумно да ми позволи да го видя. Усецах неловкостта ѝ.

— Днес си различен — отбеляза.

— От какво?

— От последния път, когато беше тук. Май не ми харесва.

— Трябва да поговоря с него, Аманда. След това изчезвам и няма да има никакво значение дали някога си ме харесвала.

Тя кимна.

— Горе. Втората врата вдясно. Почукай, преди да влезеш.

В отговор на почукването ми на вратата на Еди Грейс се разнесе дрезгаво грачене. Завесите в стаята бяха дръпнати и вътре миришеше на болест и на разложение. Главата на Еди Грейс беше подпряна на две големи бели възглавници. Беше облечен с раирана пижама и мъждивата светлина някак подчертаваше бледността на кожата му и тя сякаш леко сияеше. Затворих вратата зад гърба си и сведох поглед към него.

— Пак си тук — каза той. По лицето му пробяга намек за усмивка. Беше по-скоро неприятно и многозначително, злобно изражение. — Така и допусках.

— Защо?

Дори не се опита да излъже:

— Защото са дошли за теб и ти си изплашен.

— Знаеш ли какво са причинили на Джими?

— Мога да се досетя.

— Целият е издълбан, изтезаван е и после е бил убит и всичко това, защото е запазил поверените му тайни, защото е бил истински приятел на мен и на баща ми.

— Трябвало е да избира приятелите си по-внимателно.

— Сигурно. Ти си му бил приятел.

Еди тихо се засмя. Прозвуча така, сякаш въздух минава през труп, и миришеше също толкова отвратително. Смехът предизвика пристъп на кашлица и той посочи към покритата пластмасова чашка върху шкафчето си, каквато използват децата — чашка с извита човка с дупка, за да пият по-лесно. Подадох му я и той засмука. Едната му ръка докосна моята и студенината ѝ ме учуди.

— Аз наистина му бях приятел — каза Еди. — Но после той разказа на баща ти и на мен какъв е и тогава го отрязах. Той е педал, не е никакъв мъж. Отвращаваше ме.

— Отрязва го значи?

— Щях да отрежа и топките му, ако можех. Искаше ми се да разкажа на всички какъв е. Не бива да носи тази униформа.

— И защо не го направи? — попитах.

— Защото те не искаха.

— Кои те?

— Анмаел и Семиаза, макар че не се наричаха така, не и първия път, когато дойдоха при мен. Така и не научих името на жената. Тя не говореше много. Мъжът се представи като Питър, но по-късно научих кое е истинското му име. Говореше предимно той.

— Как те намериха?

— Имах слабост. Не като тази на Джими, имах мъжка слабост. Падах си по млади. — Отново се усмихна. Устните му бяха напукани, а зъбите, които му бяха останали, бяха загнили във венците. — Момичета, не момчета — продължи той. Никога момчета. Те научиха. Така правят — намират ти слабото място и го използват срещу теб. Морков и пръчка — заплашиха да ме издадат, но ако им помогнеш, и те щяха да ми помогнат. Дойдоха при мен, след като баща ти започна да се вижда с Каролайн Рос. Не знаех какви са, научих впоследствие. — Очите му проблеснаха и за миг доби уплашено изражение. — О, научих, и то как! Разказах им за онази жена Рос. Знаех за нея, бях партньор на баща ти в деня, когато той се запозна с нея, и ги видях заедно. Анмаел искаше да разбере къде е тя. Не попитах защо. Разбрах

къде я е скрил Уил в Търър Ист Сайд. След това Анмаел умря, а жената изчезна. После баща ти и Джими непрекъснато местеха Каролайн Рос, много правеха скрито-покрито. Казах на Семиаза да следи Джими, защото баща ти му има доверие повече, отколкото на всеки друг. Мислех си, че искат само да я проследят, може би да откраднат детето. Бях не по-малко учуден от всички останали, когато я убиха.

Беше странно, но му вярвах. Нямаше причина да лъже, вече не, а и не търсеше опрощение. Разказваше, сякаш е събитие, на което е бил очевидец, но в което не е участвал пряко.

— Когато Уил се върна от Мейн с новороденото момченце, се отнесох подозрително. Знаех за състоянието на жена му, за това, че имаше проблеми със зачеването и износването на бебето. Просто всичко бе прекалено нагласено. Тогава вече се бях отчуждил от Джими. Все още бях в добри отношения с твоя старец или поне така си мислех, но нещо помежду ни се промени. Допускам, че Джими е говорил с него и че Уил е предпочел него пред мен. Не ми пукаше. Майната му. Майната им и на двамата. През следващите петнайсетина години настана затишие. Не очаквах друго. В крайна сметка Анмаел и жената бяха мъртви, а аз и без тях бях намерил начин да угаждам на капризите си.

И тогава един ден пред къщи се появиха момче и момиче. Седяха отпред в колата и наблюдаваха къщата. Бях на боулинг и жена ми ми се обади и ми каза, че се притеснява. Върнах се и, кълна се, веднага усетих, че са те. Знаех го още преди да ми покажат знаците на ръцете си, преди да заговорят за неща, които са се случили, преди да се родят, за разговорите ми с Анмаел и жената, преди да умрат. Бяха те, но в друга форма. Изобщо не се усъмних. По очите ги познах. Казах им какво мисля за момчето, което Уил и жена му отглеждат, но те явно вече го бяха заподозрели. Точно заради това се бяха върнали. Знаеха, че момчето все още е живо, че *ти* си все още жив. Отново им помогнах, но ти пак не умря.

Еди затвори очи. Помислих си, че се е унесъл, но той продължи да говори със затворени очи.

— Плаках, когато баща ти се самоуби. Харесвах го, макар че се бе отдръпнал от мен. Не можа ли просто да си умреш в онази клиника? Ако беше станало така, всичко щеше да свърши още тогава. Само че ти не умираше. — Отново отвори очи. — Този път обаче е различно. Не

са хлапета, които те преследват, освен това са се поучили от грешките си. Ето това им е особеното — помнят. Всеки следващ път се приближават малко повече към успеха, но вече е много важно. Искат да умреш.

— Защо?

Той ме погледна с извити вежди. Изглежда се забавляваше.

— Според мен не знаят — отговори. — Все едно да питаш защо белите кръвни телца атакуват инфекцията. Просто са програмирани да го направят — да се противопоставят на заплахата, да я неутрализират. Не и моите обаче. Моите са прецакани.

— Къде са?

— Виждал съм само него. Жената я нямаше. Той я чакаше, призоваваше я да дойде при него. Те са такива. Живеят един за друг.

— Кой е той? Как се казва?

— Не знам. Не ми каза.

— Идвам ли тук ли?

— Не, дойде още докато бях в болницата, неотдавна. Донесе ми бонбони. Все едно идваше при стар приятел.

— Ти ли го прати при Джими?

— Не, не се налагаше. Те отдавна знаеха всичко за Джими.

— Заради теб.

— Какво значение има сега?

— Имало е значение за Джими. Имаш ли представа колко е страдал, преди да умре?

Еди махна пренебрежително с ръка, но не ме погледна в очите.

— Опиши ми го.

Той отново ми показа, че иска вода, и аз му дадох. Докато говореше, гласът му беше станал още по-дрезгав, почти шепот.

— Не, няма да ти кажа. Пък и наистина ли смяташ, че това ще ти помогне? Нищо нямаше да ти кажа, ако смятах, че ще ти помогне. Пет пари не давам за теб или за случилото се с Джими. Животът ми почти приключи. Обещаха са ми награда за стореното. — Надигна глава от възглавницата, сякаш се канеше да ми довери голяма тайна. — Техният господар е добър и щедър — продума той сякаш на себе си и изтощен се отпусна в леглото. Дишането му стана по-плитко, унесе се и заспа.

Аманда ме чакаше долу при стълбите. Толкова силно беше стиснала устни, че около ъгълчетата на устата ѝ се бяха образували бръчки.

— Получи ли каквото искаше от него? — попита тя.

— Да. Потвърждение.

— Той е един старец. Каквото и да е направил в миналото, платил е достатъчно със страданията си.

— Знаеш ли, Аманда, според мен това не е вярно.

Лицето ѝ пламна.

— Изчезвай оттук. Най-хубавото нещо, което би направил някога, е да напуснеш този град.

Това поне беше вярно.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Жената, която вече бе Емили Киндлър само по име, пристигна на автогарата „Порт Ауторити“ в Ню Йорк два дни след убийството на Джими Галахър. След като си тръгна от бара, тя прекара цял ден сама в малкия си апартамент, без да обръща внимание на звъненето на телефона, вече забравила за срещата си с Чад, който също се бе превърнал просто в мимолетен спомен от някакъв друг живот. Веднъж звънецът долу иззвъня, но тя не слезе да отвори. Вместо това възстановяваше минали животи и мислеше за човека, когото беше видяла по телевизията в бара, и разбра, че когато намери него, ще намери и своя любим.

С помощта на ръжен внимателно обгори плътта си. Знаеше точното място, където да го направи, защото сякаш виждаше контурите под кожата си. Когато приключи, вече носеше стария знак.

След известно време замина за града.

На автогарата ѝ отне почти час да се прави на изгубена, преди някой да я доближи. Докато се освежаваше в тоалетната за трети път, една млада жена, немного по-голяма от нея, се приближи и я попита дали е добре. Жената се казваше Каръл Коумър, но всички ѝ казваха Каси. Беше руса, хубава и спретната и изглеждаше на деветнайсет, макар че всъщност беше на двайсет и седем. Работата ѝ беше да оглежда автогарата за новопристигнали жени, особено такива, които изглеждат изгубени и сами, и да се сприятелява с тях. Казваше им, че самата тя е нова в града, и им предлагаше да ги почерпи с кафе или да им купи нещо да хапнат. Каси винаги носеше раница, макар да беше пълна с вестници и само най-отгоре имаше чифт джинси, малко бельо и фланелки, в случай че се наложи да я отвори, за да убеди по-скептичните заблудени девойчета.

Ако нямаше къде да отседнат или ако никой не ги очакваше в града, тя им предлагаше да пренощуват у приятел на Каси и на следващия ден да опитат да си намерят нещо по-постоянно. Приятелят на Каси се казваше Ърл Иу и имаше няколко евтини апартамента в града, но основният се намирал на Трийсет и осма и Девета улица,

над долнопробен бар „Жълтата перла“, който също беше собственост на Ърл Иу. Това беше шегичка на Ърл, който беше половин японец. Ърл умееше да преценява уязвимите млади жени, макар да не го биваше колкото Каси Коумър, която дори той признаваше за първокласен хищник.

И така, Каси водеше момичето или момичетата, ако през този ден ѝ бе провървяло повече, да се срещнат с Ърл и той ги посрещаше, поръчваше им храна или ако беше в настроение, лично им готвеше. Обикновено беше нещо просто и вкусно като терияки с ориз. Предлагаше бира и малко трева, може би дори нещо по-силно. После, ако преценеше, че новопристигналата е подходяща и достатъчно уязвима, Ърл предлагаше двете с Каси да останат в апартамента няколко дни, убеждаваше ги да не се притесняват и твърдеше, че познава някой, който търси сервитьорки. На следващия ден Каси изчезваше и оставяше новото момиче само.

След два-три дни благоразположението на Ърл се променяше. Появяваше се рано някоя сутрин или късно през нощта и събуждаше момичето. Настояваше тя да му плати за гостоприемството и когато момичето не можеше да плати — всъщност никоя не можеше да плати достатъчно на Ърл, — той действаше. Повечето накрая ставаха проститутки, след като Ърл и приятелчетата му ги оправеха, ако се наложеше, и работеха в някой от апартаментите на Ърл. Пообещаващите кандидатки продаваха другаде или ги водеха в други градове, където нямаха много свежи попълнения. Най-нещастните просто изчезваха от лицето на земята, защото Ърл познаваше мъже (и някои жени) с много специфични нужди.

Ърл внимаваше как използва Каси. Не искаше тя да привлича внимание към себе си или ченгетата от автогарата да я запомнят. Често минаваха месеци, преди да я изпрати да работи и се задоволяваше с изобилието от китайки и корейки, които му бяха на разположение и които властите проследяваха по-трудно, след като те бъдат включени в операциите му, но винаги имаше нужда от бели и от чернокожи, а Ърл обичаше да осигурява разнообразие.

Точно тази Каси отиде при Емили и я попита дали е добре, а после додаде:

— Отскоро ли си в града?

Емили я погледна и Каси изтръпна. За миг си помисли, че е допуснала грешка. Момичето изглеждаше младо, но външността ѝ като тази на Каси беше измамна — явно беше по-голяма, отколкото и се бе сторила отначало. Проблемът беше, че за миг тя усети прилив на атавизъм, усещане, че това момиче е не просто възрастно, а много, много възрастно. Прочете го в очите ѝ, които бяха много тъмни, и в мириса на застояло, надвиснал върху ѝ. Каси тъкмо се канеше да се оттегли и да я зареже, когато поведението ѝ неусетно се промени. Тя се усмихна и Каси остана запленена. Вгледа се дълбоко в очите на момичето и ѝ се стори, че никога не е виждала толкова красива жена. Ърл щеше да остане доволен от тази, а възнаграждението на Каси щеше да бъде пропорционално по-голямо.

— Да — отговори Емили, — отскоро, съвсем отскоро. Търся къде да отседна. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се, че мога — увери я Каси. „Много бих искала, готова съм на всичко за теб“, помисли си тя. — Как се казваш?

Момичето се позамисли над въпроса и най-накрая отговори:

— Емили.

Каси знаеше, че е лъжа, но нямаше значение. Ърл и бездруго щеше да ѝ даде друго име, ако се оказеше подходяща.

— Аз съм Каси.

— Е, Каси, май ще трябва да те последвам — каза Емили.

Двете момичета тръгнаха към апартамента на Ърл Иу. Ърл не беше там, което учуди Каси, но тя имаше ключ и си беше приготвила история, че е била там по-рано през деня, а Ърл ѝ е дал ключ и ѝ е казал да се върне по-късно, понеже щели да чистят апартамента. Емили само се усмихна в отговор.

Когато влязоха в апартамента, Каси предложи на Емили да я разведе из жилището. Нямаше много за показване, понеже апартаментът беше съвсем малък — имаше само едно скромно по размери помещение, което служеше за кухня и за хол, и две малки спални, колкото да поберат единичен матрак.

— Това е банята — каза Каси и отвори вратата на толкова малка стаичка, че мивката и тоалетната почти се застъпваха, макар да бяха на срещуположни стени, и душ-кабина, малко по-голяма от изправен вертикално ковчег.

Емили сграбчи Каси за косата и силно блъсна лицето ѝ в ръба на мивката. Блъска я отново и отново, докато Каси не издъхна, а после я остави просната и облегната на стената, преди старателно да затвори вратата на банята. Седна на старото и вонящо канапе в дневната, пушна телевизора и обходи каналите, докато не стигна до местните новини. Усили звука, когато водещата се върна на убийството на Джими Галахър. Въпреки усилията на ФБР и на полицията някой се беше разприказвал. На екрана се появи репортер, който спомена за евентуална връзка между смъртта на Галахър и убийството на Мики Уолас на „Хобарт Стрийт“. Емили коленичи и докосна екрана с връхчетата на пръстите си. Все още бе в тази поза, когато влезе Ърл Иу. Беше четирийсет и няколко годишен и възпъльничък, но го прикриваше с добре ушити костюми.

— Коя си ти? — попита.

— Приятелка на Каси — усмихна му се Емили.

Ърл ѝ се усмихна в отговор.

— Е, приятелите на Каси са и мои приятели. А тя къде е?

— В банята.

Ърл инстинктивно погледна към банята отляво. Намръщи се. На килима откъм вратата имаше растящо тъмно петно.

— Каси? — Почука веднъж. — Каси, там ли си?

Натисна дръжката и вратата се отвори. Все още се взираше в съсипаното лице на Каси Коумър, когато кухненски нож се заби в гърба му и го прониза в сърцето.

Когато се увери, че Ърл Иу е мъртъв, Емили го претърси и намери дващест и две калибров пистолет с облепен приклад и почти седемстотин долара в брой. Взе мобилния телефон на Иу и се обади. След като приключи разговора, знаеше къде и кога ще бъде погребан Джими Галахър.

Вратата на апартамента имаше здрави ключалки, които затрудняваха не само излизането, но и влизането без позволение. Емили заключи всички, угаси телевизора и остана да седи на канапето, докато денят се превърна в нощ, а нощта най-сетне отстъпи пред утрото.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Избери бойното поле, така ме бе посъветвал Ъпстийн. Избери мястото, където ще се изправиш срещу тях. Можех да избягам. Можех да се скрия и да се надявам, че няма да ме намерят, но досега винаги ме бяха намирали. Можех да избира да се върна в Мейн и да се изправа пред тях там, но как щях да спя, боейки се, че всеки момент може да дойдат да ме потърсят? Как щях да работя в „Мечката“, знаейки, че присъствието ми там излага другите на опасност?

Затова говорих с Ъпстийн, после говорих с Ейнджъл и Луис и избрах мястото, където да проведе битката.

Щях да ги подмамя при себе си и да приключим всичко бързо.

Погребаха Джими като инспектор с всички почести на нюйоркското управление на полицията. Беше дори по-тържествено, отколкото погребението на баща ми. Шестима униформени с бели ръкавици носеха на раменете си загърнатия му в националното знаме ковчег от католическата църква „Свети Доминик“, склучили ръце пред себе си и с черни ленти на полицейските значки. Докато ковчегът минаваше покрай тях, полицаите отдаваха чест като един — стари и нови ченгета, с всекидневна или парадна униформа, с обикновените цивилни дрехи и шапки на оттеглилите се в пенсия. Никой не се усмихваше, никой не говореше. Всички бяха притихнали. Няколко години преди това прокурорка от Уестчестър говорела и се смеела с някакъв сенатор, докато отнасяли тялото на убит полицай от църквата в Бронкс. Оскърблението все още не бе забравено. Тези неща се правеха по точно определен начин и ако не го спазваш, сам си си виновен.

Джими беше погребан в гробището „Свети кръст“ в Тилдън редом до майка си и баща си. По-голямата му сестра, която живееше в Колорадо, беше най-близката му роднина. Беше разведена, затова стоеше до гроба заедно с трите си деца. Един от тях беше Франсис, който бе дошъл да ме пази през нощта на убийствата в Пърл Ривър,

Сестрата ронеше сълзи за брат си, когото не бе виждала от пет години. Свирише военен духов оркестър, никой не каза лоша дума за Джими, въпреки че новината, издълбана в тялото му, вече бе станала всеобщо достояние. Някои може би щяха да шушукат впоследствие, но не днес. Днес Джими щеше да бъде запомнен като полицай, като обичан полицай.

И аз бях там, пред очите на всички, защото знаех, че ще наблюдават с надеждата да се появя. Смесих се с тълпата. Говорих с онези, които познавах. След погребението отидох в бар „Донахю“ с мъжете, които бяха служили рамо до рамо с Джими и с баща ми. Разказвахме си истории за двамата, те споделиха неща за Уил Паркър, които ме накараха да го обикна още повече, защото и те на свой ред го обичаха. През цялото време гледах да не оставам сам. Внимавах какво пия, макар да създавах впечатлението, че съм изпил толкова бири и шотове, колкото и останалите. Лесно ми беше да се преструвам, защото те се занимаваха повече със себе си и не ми обръщаха особено внимание, макар да бях добре дошъл в компанията им. Един от присъстващите, бивш сержант от Грисдорф, ме попита за слуховете дали има връзка между смъртта на Мики Уолас и случилото се с Джими. За известно време се установи неловко мълчание, но един червендалест полицай с боядисана черна коса се намеси:

— Боже, Стиви, сега не му е нито времето, нито мястото! Хайде да прием, за да си спомним и за да забравим!

И моментът отмина.

Забелязах момичето малко след пет следобед. Беше слаба и красива, с дълга черна коса. В сумрака на бара изглеждаше по-млада и барманът току-виж ѝ поискал личните документи, когато си поръча бира. Забелязал я бях на гробището да оставя цветя на един гроб недалеч от този на Джими. Видях я отново след погребението да върви по Тилдън, но имаше и толкова много други хора, а и я забелязах повече заради външността ѝ, отколкото от подозрителност. А сега седеше в „Донахю“, хапваше си салата с отворена пред нея върху бара книга и седнала пред огледалото, за да вижда какво става наоколо. Стори ми се, че я улових на няколко пъти да поглежда към мен. Може би не беше нищо важно, обаче когато отново улових погледа ѝ, тя ми се усмихна. Подканящо или поне така изглеждаше. Очите ѝ бяха много тъмни.

Грисдорф също я забеляза.

— Момичето те харесва, Чарли. Хайде, върви, ние сме възрастни. Младите трябва да живеят вместо нас. Ще ти пазим палтото. Боже, сигурно умираш от жегата. Свали го, синко.

Изправих се и залитнах.

— Не, приключих — казах. — Пък и изобщо не съм във форма. — Ръкувах се с всички и оставих на масата петдесетачка. По едно от най-доброто за моя старец и за Джими.

Разнесоха се одобрителни възгласи и аз си тръгнах, залитайки. Грисдорф протегна ръка да ми помогне.

— Добре ли си?

— Не съм ял почти нищо — казах. — Глупаво от моя страна. Ще помолиш ли бармана да ми извика такси?

— Разбира се. За къде?

— Бей Ридж, „Хобарт Стрийт“.

Грисдорф ме изгледа странно.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. — Подадох му петдесетте долара. — И поръчай уискито, така и така ще ходиш до бара.

— Искаш ли едно за из път?

— Не, благодаря. Ако изпия още едно, просто ще се просна на земята.

Той взе парите. Облегнах се на една колона и го проследих с поглед. Видях го да вика бармана и чух част от разговора им от мястото си. В бара не свиреше музика, а навалицата след работа още не бе започнала да се стича. Ако аз чувах какво си говорят на бара, чувах го и всички останали.

Таксито пристигна десет минути по-късно. Момичето вече си бе тръгнало.

Таксито спря пред предишната ми къща. Шофьорът погледна към плющящата на вятъра полицейска лента, ограждаща местопрестъплението, и попита дали искам да ме изчака. Посрещна отказа ми с облекчение.

Нямаше ченгета, които да наблюдават къщата. При нормални обстоятелства щеше да има поне един полицаи на пост, който да

охранява местопрестъплението, но тук обстоятелствата не бяха нормални.

Заобиколих къщата от страни. Портата на задния двор бе вързана с хлабава верига, но катинар нямаше, беше само проформа. Вратата на кухнята имаше нова ключалка и резе, но я отворих веднага с малкия електрически инструмент, който ми беше дал Ейнджъл. Бръмчеше силно в тишината на късната вечер и когато влязох в къщата, забелязах, че наблизко светва прозорец. Затворих вратата и почаках, докато светлината угасна и мракът стана още по-плътен.

Пуснах фенерчето си, което бях увил с маскировъчно тиксо, за да не привличам внимание, ако някой погледне към задната част на къщата. Знакът на Анмаел беше изтрит от стената, сигурно за да не може някой свръхлюбопитен репортер да го снима. Положението на тялото на Мики Уолас все още беше очертано с тебешир и по евтиния линолеум имаше петна от кръвта му. Лъчът на фенерчето ми се плъзна по кухненските шкафове, по-модерни от другите от времето, когато живеех тук, но също така по-евтини и по-нестабилни, по газовата печка, която не бе свързана с тръбата. Единствената друга мебел беше дървен стол, боядисан в отвратително зелено, до далечната стена. В тази стая бяха умрели трима човека. Никой повече нямаше да живее тук. Най-добре би било къщата да се събори и да се построи отново, но едва ли щеше да стане при сегашното положение. Така че постройката щеше да продължава да се руши и в деня на Все светии децата щяха да се предизвикват едно друго да изтичат в двора и да го дразнят призраците.

Само че понякога призраците преследват не места, а хора. И в този момент разбрах защо се бяха върнали привиденията на съпругата и на дъщеря ми. Мисля, че се досетих още в мига, когато узнах, че тялото на Уолас е било намерено тук, и усетих, че сигурно не е бил сам и безутешен в последните си мигове, че каквото и да е видял или да си е въобразил, че е видял в къщата ми в Скарбъро, то му се е явило тук под различна форма. Долових някакво очакване в къщата, докато прекосявах кухнята, а когато докоснах бравата на вратата, пръстите ми изтръпнаха, сякаш през тях бе преминало електричество.

Входната врата беше залепена отвътре, но отвътре затворена я държаха само ключалката и резето. Отворих и двете и оставих вратата открената. Нямаше вятър и тя си остана така. Качих се по стълбите и

обиколих празните стаи, призрак сред призраци. Където и да спирах, пресъздавах дома ни в мислите си, добавях легла, шкафове, огледала, картини, превръщах го в предишната ни къща.

Тук бе сянката на тоалетката до стената в спалнята, където някога спяхме със Сюзън, и аз отново я върнах, отрупах я с шишенца и кутийки с козметика и с четка за коса с руси косми между зъбците. Върна се и леглото ни с двете твърди възглавници до стената, със следата от женски гръб на едната, сякаш Сюзън току-що беше станала. Върху завивките лежеше обърната книга и кориците ѝ се виждаха — беседи от поета Къмингс. Сюзън намираще утеха в тази книга, в направеното от Къмингс описание на живота и на работата му, осеяно със стихове, само някои от които негови. Сякаш усещах парфюма ѝ във въздуха.

Отсреща имаше друга, по-малка спалня и ето че пред очите ми тя възвърна ярките си цветове, тъмните и набраздени стени се изчистиха до жълто и кремаво като лятна морава, в пръстен от бели цветя. По стените имаше предимно рисунки и една голяма картина, изобразяваща цирк над малкото легло, и още една картина на момиченце с куче, което беше по-голямо от самата нея. Момичето беше обгърнало с ръчички шията на кучето и бе заровило лице в козината му, а кучето гледаше от рамката, сякаш предизвикваше някой само да се осмели и да се намеси. Светлосинята завивка на леглото беше отметната и аз видях очертанятията на малкото телце върху матрака и вдлъбнатината на възглавницата, където сякаш допреди броени мигове бе лежало детето. Килимът под краката ми беше тъмносин.

Такъв беше домът ми в нощта, когато умряха Сюзън и Дженифър, такъв се върна в спомените ми сега, когато ги усещах да се завръщат, да се приближават — живите и мъртвите.

Чух някакъв шум долу и излязох в коридора. Светлината в спалнята ни трепна и угасна. Нещо се размърда вътре. Не спрях да проверя какво е, но ми се стри, че видях в тъмното една движеща се фигура и сякаш долових лек аромат. Спрях горе на стълбите и чух зад себе си шум като от малки боси крачета, които тичат по килим, дете, което излиза от стаята си, за да отиде при майка си, само че би могло да бъде просто скърцането на дъските под моите крака или плъх, размърдал се в леговището си.

Слязох.

В основата на стълбите върху малка махагонова масичка имаше коледна звезда, а до нея беше портмантото. Това бе единственото растение, което Сюзън бе успяла да опази живо и адски се гордееше с него, всеки ден го наглеждаше и се стараеше да го полива достатъчно, без да го дави. В нощта, когато двете бяха убити, саксията беше бутната от масичката и първото нещо, което видях, когато влязох в къщата, бяха корените ѝ сред пръстта по пода. Сега цветето си беше като преди — обгрижено и обичано. Протегнах ръка и пръстите ми минаха през листата му.

В кухнята близо до задната врата стоеше мъж. Видях как направи крачка напред и лунната светлина, която струеше през прозореца, освети лицето му.

Хансън. Ръцете му бяха скрити в джобовете на палтото му.

— Доста далеч от дома си дошъл, детектив — казах.

— А теб твоят явно те влече — отговори той. — Сигурно доста се е променил оттогава.

— Не, изобщо не се е променил — отговорих.

Той се озадачи.

— Странен човек си, никога не съм те разбирал.

— Е, вече знам защо никога не си ме харесвал.

Но още докато изговарях думите, усетих, че нещо не е наред. Не би трябвало Хансън да е тук. Не му беше тук мястото.

На лицето му се появи слисано изражение, сякаш и той си бе дал сметка за същото. Тялото му се изопна, все едно имаше спазъм на гърба. Понечи да каже нещо, но от ъгълчето на отворената му уста потече струйка кръв. Задави го влажна кашлица, появи се още кръв и цял червен облак опръска стената, когато някой го бутна напред и той падна на колене. Дясната му ръка затършува в джоба, докато се опитваше да си извади пистолета, но не му достигнаха сили и той се строполи по корем с полуотворени очи, а дишането му ставаше все по-учестено.

Мъжът, който го бе нападнал, прекрачи тялото му. Беше на двайсет и няколко години, на двайсет и шест, за да сме съвсем точни. Познавах го, защото аз го наех. Бях работил с него в бара „Голямата изгубена мечка“. Виждах го как се държи мило с клиентите, как общува с лекота с готвачите и със сервитьорите.

А през цялото това време той е криел истинската си природа.

— Здравей, Гари — казах. — Или предпочиташ другото си име?

Гари Мейсър държеше остро мачете в едната си ръка. В другата имаше пистолет.

— Няма значение — отговори той, — това са само имена. Имам повече имена, отколкото можеш да си представиш.

— Не си на себе си — казах му, — някой ти говори лъжи. Ти си никой. Ти си накълцал Джими, ти си убил Мики Уолас отзад в кухнята, но това не те прави специален. Не си човек, което не означава, че си ангел.

— Мисли каквото си искаш, няма значение.

Обаче думите му прозвучаха кухо. Бях избрал да се срещна с преследвачите си на това място и мислено го бях направил каквото беше преди, но нещо в Гари Мейсър явно го усещаше и откликваше. За миг зърнах онова, което е видял и баща ми, преди да дръпне спусъка в Пърл Ривър. Видях какво се крие в Мейсър и го разяжда отвътре, докато накрая от него не остава нищо, само празна черупка. Лицето му се превърна в маска, прозрачна и преходна, а зад маската се движеше тъмна маса, древна, повяхнала и кипяща от гняв. Край нея се виеха сенки като черен дим, замърсяваха стаята, помътняваха лунната светлина и аз усетих със сърцето си, че на риск е изложен не само собственият ми живот. На каквито и мъчения да ме подложеше Мейсър в тази къща, щяха да са нищо в сравнение с онова, което предстои, когато сложи край на живота ми.

Приблужи се с още една крачка. Дори на лунната светлина виждах, че очите му са по-черни, отколкото ги помня, зениците и ирисите сякаш се сливаха в обща тъмна маса.

— Защо аз? — попитах. — Какво съм направил?

— Не е важно какво си направил, а какво би могъл да направиш.

— И какво е то? Откъде знаеш какво ще последва?

— Усетихме го. Той го усети.

— Кой? Кой те изпраца?

Мейсър поклати глава.

— Край вече — каза той и после добави едва ли не нежно: Време е да спреш да бягаш. Затвори очи и аз ще сложа край на мъката ти.

Помъчих се да се изсмея.

— Трогнат съм от загрижеността ти. — Трябваше да спечеля време. Всички се нуждаехме от време. — Проявил си голямо търпение. От колко време работиш с мен? От пет месеца?

— Чаках — отговори.

— Какво?

Той се усмихна и лицето му се промени. Доби някакво сияние, което отсъстваше до този момент.

— Нея — отговори.

Бавно се завъртях, усетих течение зад гърба си. В рамката на широко отворената врата стоеше тъмнокосата жена от бара. И нейните очи като тези на Гари изглеждаха съвсем черни. И тя държеше в ръка пистолет, двацет и втори калибър. Сенките край нея приличаха на тъмни криле в нощта.

— Толкова дълго... — прошепна тя, но очите ѝ бяха приковани върху мъжа отсреща, не върху мен. — Толкова дълго...

Разбрах, че двамата са дошли на това място поотделно, привлечени от мен и от обещанието отново да се срещнат, но сега се виждаха за пръв път, ако можех да имам вяра на Ъпстийн, след като баща ми ги беше застрелял в онази пустош в Пърл Ривър.

Изведнъж жената излезе от унеса си и рязко се завъртя. Пистолетът тихо изляя два пъти в мрака, когато тя стреля. Мейсър се сепна и като че ли не знаеше какво да прави. Знаех, че иска да умра бавно. Искаше да използва ножа си върху мен. Но щом помръднах, той стреля и аз усетих мощния сблъсък на куршума с гърдите ми. Политнах назад, ударих се във вратата и тя се блъсна в гърба на жената, но не се затвори. Улучи ме втори куршум и този път усетих пронизваща болка във врата си. Вдигнах лявата си ръка към раната и между пръстите ми бликна кръв.

Заклатушках се към стълбите, но вниманието на Мейсър вече не беше насочено към мен. Откъм задната част на къщата се разнесоха гласове и той завъртя лице към заплахата. Чух предната врата да се затръшва, жената изкрещя нещо, когато стигнах горната площадка, и се разнесоха още изстрели, които прорязаха следа в прашния въздух над главата ми. Погледът ми се замъгли и както лежах на пода, установих, че не мога да се изправя. Запълзях, дращейки с дясната си ръка, опитах да се изправя на крака, все още притискайки шията си с лявата си ръка, за да спирам кръвта. Блуждаех от миналото към

настоящето и ту стъпвах по килима в коридора и минавах през чисти и ярко осветени стаи, ту ходех по голи дъски сред прахоляк и разруха.

По стълбите нагоре се разнесоха стъпки. Чух изстрели от кухнята долу, но в отговор не последва стрелба. Сякаш Мейсър стреляше по призраци.

Шмугнах се в някогашната ни спалня и успях да се изправя, подпирайки се на стената, после се катурнах през призрачното легло и се строполих в ъгъла.

Легло. Няма легло.

Вода капе от някакво кранче. Спира.

Стъпки по стълбите. На вратата се появи жената. Ясно виждах лицето ѝ на светлината от прозореца зад мен. Изглеждаше разтревожена.

— Какво правиш? — попита.

Понечих да отговоря, но не можех.

Легло. Няма легло. Вода. Стъпки, но жената не е помръднала.

Тя се огледа и аз знаех какво вижда — множество светове един връз друг.

— Това няма да те спаси — каза тя. — Нищо не може да те спаси.

Започна да се приближава. Извади празния пълнител, пъхна друг и после спря. Погледна надолу вляво.

Легло. Няма легло. Вода.

До нея имаше малко момиченце, а после от тъмните сенки отзад се появи още една фигура — жена с руса коса, чието лице виждах за пръв път, откакто я бях сварил в кухнята. Там, където преди имаше само кръв и кости, сега бе лицето на любимата ми съпруга, каквото бе преди зловещото деяние на острието.

Светлина. Няма светлина.

Празен коридор. Коридор, който вече не е празен.

— Не — прошепна тъмнокосата жена. Пъхна пълния пълнител и се прицели в мен, но явно трудно успяваше да ме държи на мушка, все едно ѝ пречеха фигури, които виждах само наполовина. Куршум се заби в стената на половин метър от мен вляво. Едва успях да държа очите си отворени, докато бърках в джоба си и докоснах компактното устройство. Извадих го и го насочих към жената, докато тя най-сетне

се отказа от оръжието и замахна с лявата си ръка, за да прогони онова, което бе зад нея.

Легло. Няма легло. Жена пада. Сюзън. Малко момиченце до Семиаза, дърпа крачола на панталона ѝ, забива нокти в корема ѝ.

И самата Семиаза, каквато беше наистина — нещо прегърбено и тъмно, с розов череп и с криле, грозота със страховит остатък от красотата.

Вдигнах оръжието си. На нея ѝ заприлича на фенерче.

— Не можеш да ме убиеш с това — каза.

Усмихна се и вдигна пистолета.

— Аз и не искам — отговорих, докато стрелях.

Малкият „Тейсър С2“ не би могъл да не улучи от такова разстояние. Извитите електроди я улучиха в гърдите, тя политна рязко и се строполи долу, когато през тялото и преминаха пет хиляди волта. Изпусна пистолета и конвулсивно се затърчи на пода.

Легло. Няма легло.

Жена.

Съпруга.

Дъщеря.

Мрак.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Помня гласовете. Не мога да си спомня кога са свалили бронжилетката ми, но някой притиска марля към раната на шията ми. Видях как Семиаза се съпротивлява на хората, които са я заловили, и ми се стори, че разпознавам един от двамата млади мъже, охранявали Ъпстийн по време на срещата ни по-рано през седмицата. Някой ме пита дали съм добре. Показах им кръвта по ръцете си, но не продумах.

— Не са улучени артерии, иначе вече щеше да си мъртъв каза същият гласа. — Доста те е разкъсал, но си жив.

Предложиха ми носилка, но отказах. Исках да се изправя на крака. Ако останех легнал, не бях сигурен дали няма отново да изпадна в несвяст. Докато ми помагаша да сляза долу, видях Ъпстийн, коленичил до проснатото тяло на Хансън, докато двама парамедици се занимаваха с него.

Видях и Мейсър с извити зад гърба ръце и с провиснали от тялото му четири електрода. Ейнджъл се извисяваше над него, а Луис стоеше до него. Ъпстийн се изправи, когато ме доведоха долу, и се приближи. Докосна лицето ми с ръка, но не каза нищо.

— Трябва да го откарваме в болница — каза един от мъжете, които ме поддържаха. В далечината се чуваха сирени.

Ъпстийн кимна, погледна покрай мен към върха на стълбите и каза:

— Само един момент, сигурно ще иска да види това.

Други двама мъже доведоха долу жената. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба с пластмасови белезници, краката ѝ също бяха вързани в глезените. Беше толкова лека, че я бяха вдигнали от пода, макар тя да продължаваше да се съпротивлява. Устните ѝ се движеха и ту нашепваше нещо като заклинание. Чух го ясно, когато се приближи.

Domimts mens bonus et benignitas est.

След като слязоха по стълбите, някой друг пое краката ѝ и тялото ѝ се изопна хоризонтално между мъжете. Погледна надясно и видя Мейсър, но преди да проговори, Ъпстийн застана помежду им.

— Нечестиво — каза той, вперил поглед в нея. Тя плю и плюнката ѝ изцапа самото му. Ъпстийн се отдръпна, за да може тя отново да види Мейсър. Той се помъчи да се изправи, обаче Луис се приближи до мястото, където седеше, притисна със стъпало гърлото му и отново долепи главата му към стената.

— Хайде, гледайте се — подкани ги Ъпстийн. — За последен път се виждате.

Семиаза се досети какво ще се случи и започна да крещи „Не! Не! Не!“, докато Ъпстийн не ѝ запуши устата и не я положиха вързана върху носилката. Завиха я с одеяло и я изнесоха към чакаща отпред линейка, която отпраши без светлини и сирени. Погледнах към Мейсър и прочетох безутешност в погледа му. Устните му мърдаха, чувах го как непрекъснато шепне нещо. Не можех да чуя точно какво, но бях сигурен, че са същите думи като онези, които беше изрекла любимата му.

Dominus meus bonus et benignitas est.

След това се появи един от хората на Ъпстийн, постави инжекция във врата на Мейсър и след секунди брадичката му увисна на гърдите и очите му се затвориха.

— Край — каза Ъпстийн.

— Край — повторих аз и най-сетне позволих да ме сложат да легна и пред очите ми се спусна мрак.

Три дни по-късно отново се срещнах с Ъпстийн в малкото ресторантче. Глухонямата жена ни поднесе същата гозба, после изчезна в задната част на заведението и ни остави сами. Едва сега имахме възможност да поговорим сериозно. Обсъдихме събитията от онази нощ и всичко случило се през предишните дни, включително разговора ми с Еди Грейс.

— Нищо не можем да направим по отношение на него каза Ъпстийн. — Дори да можеше да се докаже, че е замесен, той ще умре още преди да го изнесем от онази къща.

Бяха съчинили версия за случилото се на „Хобарт Стрийт“. Хансън беше герой. Докато ме следил в хода на някакво разследване, той се натъкнал на въоръжен мъж, който го нападнал с мачете. Макар да беше сериозно ранен, Хансън успял на свой ред да рани

смъртоносно неидентифицирания си нападател и той починал в болницата. Мачетето се оказало същото, с което са били убити Мики Уолас и Джими Галахър. Имало следи от тяхната кръв по дръжката. Във вестниците бе публикувана снимка на въпросния мъж като част от полицейското разследване. Изобщо не приличаше на Гари Мейсър. Не приличаше на никой човек — жив или мъртъв.

Изобщо не се споменаваше за жената. Не попитах какво е станало с нея или с любовника ѝ. Не исках да знам, но можех да се досетя. Скрили ги бяха някъде на тъмно и дълбоко, далеч един от друг, където щяха да изгният.

— Хансън беше един от нас — каза Ъпстийн. — Държи те под око още откакто напусна Мейн. Не биваше да влиза в къщата. Не знам защо го е направил. Може би е видял Мейсър и е решил да го спре, преди да се добере до теб. Засега го държат в изкуствена кома. Малко вероятно е да може някога да се върне към задълженията си.

— Тайните ми приятели — казах, припомняйки си думите на Колекционера. — Никога не съм допускал, че Хансън е един от тях. Явно съм по-самотен, отколкото си мислех.

Ъпстийн отпи от водата си.

— Престарал се е, опитвайки се да ограничи действията ти. Решението да ти отнеме разрешителното не беше негово, но той искаше да приложи взетото решение. Преценихме, че привличаш твърде много внимание и че се нуждаеш някой да те закриля от самия теб.

— Е, фактът, че той и бездруго не ме харесваше, е бил от помощ. Ъпстийн сви рамене.

— Той вярваше в закона. Затова избрахме него.

— Има ли и други?

— Да.

— Колко?

— Недостатъчно.

— А сега?

— Чакаме. Ще ти върнат разрешителното като частен детектив и разрешителното да носиш оръжие. След като не можем да те предпазим от самия теб, може би трябва да ти дадем възможност сам да се пазиш. Само че на определена цена.

— Винаги е така.

— По някоя услуга от време на време, нищо повече. Ти си добър в работата си. Ще улесним отношенията ти с щатската полиция и с местната полиция, защото намесата ти може да се окаже полезна. Смятай се за съветник, за консултант по някои въпроси.

— И кой ще го направи? Ти или някой друг от моите така наречени приятели?

Чух зад гърба ми да се отваря врата. Обърнах се. Влезе комисар Рос, но не свали палтото си и не седна при нас на масата. Просто се облегна на плота на ресторантчето, сплел пръсти пред себе си, и ме погледна като социален работник, изправен пред отчайващо непоправим малолетен престъпник.

— Шегуваш се! — възкликнах. — Той ли?

— Той — отговори Ъпстийн.

— Пети отдел.

— Пети отдел.

— С такива приятели...

— ... на човек не му трябват врагове — довърши вместо мен Ъпстийн.

Рос кимна.

— Това не означава, че трябва да ме търсиш всеки път, когато си загубиш ключовете — поясни той. — Стой на разстояние.

— Няма да е трудно.

Ъпстийн вдигна помирително ръка.

— Моля ви, господа.

— Имам още един въпрос — казах.

— Добре, питай — насърчи ме Ъпстийн.

— Жената шептеше нещо, докато я отвеждаха. Преди да изгубя съзнание, ми се стори, че Мейсър шепти същото нещо. Май беше на латински.

— *Dominus meus bonus et benignitas est.* — каза Ъпстийн. Моят господар е добър и мил.

— Еди Грейс каза почти същото, само че на английски. Какво означава? Някаква молитва ли е?

— Да, и може би още нещо — каза Ъпстийн. — Игра на думи. Едно име, което се появява отново и отново много години. Появява се в документи и архиви. Отначало решихме, че е съвпадение, някакъв код, но вече смятаме, че е нещо друго.

— Какво?

— Смятаме, че е име на Същината, на контролиращата сила — поясни Ъпстийн. — Моят господар е мил и добър. Добър и мил. Така наричат онзи, на когото служат. Добромил.

— Господин Добромил.

Много време щеше да мине, преди да разбере какво са си казали Рос и Ъпстийн, след като съм си тръгнал и при тях е останала само безмълвната жена в полутъмното ресторантче.

— Сигурен ли си, че е разумно да го оставим да скита свободно? — попита Рос, докато Ъпстийн се опитваше да улучи ръкава на палтото си.

— Не го оставяме да скита свободно, той е като спъната коза, макар да не го съзнава. Просто трябва да почакаме и да видим кой ще дойде да го изяде.

— Добромил? — попита Рос.

— Може би най-накрая, ако наистина съществува — каза Ъпстийн и най-сетне пъкна ръка в ръкава. — Ако нашият приятел живее достатъчно дълго...

Същата вечер напуснах Ню Йорк, след като отдадох почит и на друг мъртвец. Отдавна трябваше да го направя. Под простичка плоча в ъгъла на гробището в Бейсайд поставих цветя на гроба на млада жена и на едно неизвестно дете мястото, където спеше вечния си сън Каролайн Рос.

Майка ми.

ЕПИЛОГ

*„Сърцата молят покой,
отлитат дни,
отнасят в своя полет частичка
битие, а ний...
без ум съвсем... се каним за
живот...“*

А. С.
Пушкин,
„Приятелю,
часът дойде“

Прекарах остатъка от седмицата сам. Не се виждах с никого. Не разговарях с никого. Живеех с мислите си и в тишината се опитвах да приема всичко, което бях научил.

В петък вечерта отидох в „Мечката“. Дейв Еванс работеше на бара. По телефона вече му бях съобщил, че няма да работя повече в заведението, и той го прие. Сигурно си е знаел, че просто е въпрос на време. Вече бях получил неофициално потвърждение, че след броени дни ще ми върнат разрешителното за частен детектив, както ми беше обещал Ъпстейн, а всички възражения срещу това да нося оръжие бяха оттеглени.

Само че тази вечер Дейв беше затънал до гуша в работа. Около бара беше претъпкано, така че имаше място само за правостоящи. Дръпнах се, за да може Сара да мине с купчина поръчки за бира в едната ръка и за храна в другата. Изглеждаше изтощена, което бе необичайно, но после забелязах, че същото важи за всички останали, които работеха.

— Гари Мейсър ми даде двайсет и четири часа предизвестие и после напусна — каза Дейв, докато смесваше един коктейл и едновременно държеше под око три халби, които се пълнеха с бира. — Жалко. Харесваше ми. Реших, че ще се позадържи. Имаш ли представа какво се е случило с него?

— Никаква.

— Е, ти го нае.

— Сгрешил съм.

— Какво пък толкова! Не е фатално. — Посочи превръзката на шията ми. — Макар че това явно като нищо е можело да бъде. Май не бива да питам.

— Можеш да попиташ, обаче ще те излъжа.

Един от чучурите започна да пръска пяна.

— Мамка му! — изруга Дейв и ме погледна. — Ще направиш ли услуга на стар приятел?

— Веднага — отговорих.

Отидох отзад и смених кега. Докато бях там, още два свършиха, така че смених и тях. Когато се върнах, Дейв се оправяше с поръчките за ресторанта, поне десет човека чакаха за питиета, а барманът беше само един.

И така за една вечер поех предишната си роля. Нямах нищо против. Знаех, че отново ще се заема с онова, в което бях най-добър, затова с удоволствие поработих за последен път за Дейв. Бързо влязох във форма. Идваха клиенти и аз си ги спомнях по поръчките, макар да не помнех имената им — мъжът с „Ганкър“, момичето с маргаритите, петимата трийсетинагодишни мъже, които идваха в петък и винаги си поръчваха една и съща бира, никога не експериментираха с по-екзотичните марки, така че наричахме пристигането им „атаката на отряд светло пиво «Курс»“. Цъфнаха братята Фулки, следвани от Джаки Гарнър, и Дейв се престори, че се радва да ги види. Беше им длъжник, задето не бяха допусkali репортерите в бара след смъртта на Мики Уолас, макар да подозираше, че присъствието им е подплашило и част от редовните му клиенти. И сега седяха в ъгъла, ядяха бургери и обръщаха чашите с уиски жадно като хора, които на следващия ден трябва да се върнат зад решетките — познато място за братята Фулки.

Така мина вечерта.

Еди Грейс се събуди от щракането на кибритена клечка в тъмното на спалнята му. Лекарствата донякъде бяха притъпили болката, но бяха замъглили и сетивата му, затова не можа веднага да се ориентира какво става и защо е буден. Помисли си, че сигурно е сънувал такъв шум. В крайна сметка, в къщата никой не пушеше.

Но тогава просветна цигара и някаква фигура се размърда в креслото отляво. За миг мярна лицето на човека. Изглеждаше слаб и болнав, косата му беше пригладена назад, ноктите му бяха дълги и изглеждаха пожълтели от никотина. Дрехите му бяха тъмни. Дори в собственото си вонливо смъртно легло Еди усети смрадта на мрака в него.

— Какво правиш тук? Кой си ти? — попита Еди.

Мъжът се приведе напред. В ръката си държеше стара полицейска свирка на сребърна верижка. Беше на бащата на Еди и старецът му я бе дал, когато се пенсионира.

— Харесва ми — каза непознатият и поклати свирката на верижката. — Смятам да я прибавя към колекцията си.

Дясната ръка на Еди потърси копчето за алармата, с което викаше Аманда. Щеше да звънне в спалнята ѝ и тя или Мики щяха да дойдат. Пръстът му натисна бутона, обаче не чу нищо.

— Дадох си труда да прекъсна кабела — обясни мъжът. Вече няма да ти трябва.

— Попитах те какво търсиш тук — изграка Еди. Вече беше уплашен. Това бе единствената уместна реакция в присъствието на този човек. Нищо у него не беше каквото трябва. Нищичко.

— Дойдох да те накажа за греховете ти.

— За греховете ми ли?

— Задето предаде приятеля си. Задето изложи сина му на опасност. За смъртта на Каролайн Рос. За момичетата, на които причиняваше болка. Дойдох, за да те накарам да си платиш за всички тях. Съдът разгледа делата ти и те намира за виновен.

Еди се засмя глухо.

— Майната ти. Погледни ме, аз умирам. Всеки ден ме боли. Нима можеш да ми причиниш нещо, което вече не ме е сполетяло?

Внезапно на мястото на свирката се появи сребрист, остър метал, когато мъжът стана и се надвеси над Еди. На Еди му се стори, че

вижда и други фигури, струпани зад гърба му, хора с кухи очи и тъмни уста, които хем бяха тук, хем ги нямаше.

— О, сигурен съм, че ще измисля нещо прошепна Колекционера.

В полунощ барът почти се изпразни. Прогнозата за времето обещавахе още сняг след полунощ и повечето хора бяха предпочели да си тръгнат рано, вместо да рискуват да шофират в снежната буря. Джаки и братята Фулки останаха и масата пред тях бе отрупана с бутилки, но другите клиенти вече ставаха и се обличаха. Двама мъже в другия край на заведението поискаха сметката, пожелаха ми лека нощ и си тръгнаха. На плота остана само един човек. Жената беше дошла с група ченгета от Портланд по-рано вечерта, но остана, след като те си тръгнаха, извади книга от чантата си и сега тихо си четеше. Никой не я безпокоеше. Беше дребна, тъмна и красива, но излъчваше нещо, което караше дори едрите бейзболисти да стоят на разстояние. Въпреки това ми изглеждаше позната отнякъде. Отне ми известно време, но после си спомних. Тя вдигна поглед и видя, че я зяпам.

— Добре, тръгвам си — каза.

— Не се налага — отговорих. — В петък вечер персоналът обикновено остава да пийне и може би дори да хапне по нещо. На никого не пречиш. — Посочих чашата с червено вино до дясната ѝ ръка. Беше останала само една глътка. — Да ти наля ли още? Заведението черпи.

— Не е ли незаконно след работно време?

— Ще ме издадете ли, полицай Мейси?

Тя сбърчи нос.

— Значи знаеш коя съм?

— Четох за теб във вестника, а и съм те виждал няколко пъти.

Участваше в онази работа в Убежището.

— Ти също.

— Само периферно. — Протегнах ръка. — Приятелите ме наричат Чарли.

— А моите ме наричат Шарън.

Ръкувахме се.

— Поряза се, докато се бръснеш ли? — кимна тя към превръзката ми.

— Малко съм вързан в ръцете — отговорих.

— Кофти за барман.

— Затова напускам. Тази вечер само помагам на стар приятел.

— И какво ще правиш?

— Каквото правех преди. Отнеха ми разрешителното за известно време, но скоро ще ми го върнат.

— Да му мислят злосторниците — каза тя. Усмиваше се, но очите ѝ останаха сериозни.

— Нещо такова.

Смених чашата ѝ с чиста и ѝ налях от най-хубавото калифорнийско вино в заведението.

— Ти няма ли да ми правиш компания? — попита тя и думите ѝ ми прозвучаха като обещание за нещо в бъдещето, за нещо повече от питие в слабо осветен бар.

— Разбира се, с удоволствие — отговорих.

Издание:

Джон Конъли. Отмъщение от отвъдното

Редактор: Марта Владова

Художник на корицата: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

Компютърен дизайн: Калина Павлова

ИК „Прозорец“, София, 2009

ISBN: 978–954–733–634–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.